

Szejk Haytham Ibn Muhammad Sarhān

To jest islam

هذا هو الاسلام

Komentarz do pracy Trzy fundamentalne zasady

Komentarz:

Szejk Haytham Ibn Muhammad Sarhan
Nauczyciel w Meczecie Proroka

www.Sarhaan.net

Pierwsze wydanie w języku polskim

**Tłumaczenie na język polski z języka bośniackiego i rosyjskiego
oraz DTP:**

rashid.and.munira@gmail.com

Cytaty z Koranu zamieszczone w tej książce pochodzą z następujących źródeł:

<https://islam-katowice.pl/koran-online-po-polsku>
„Koran” w tłumaczeniu Rafała Bergera, Bydgoszcz 2021
„Święty Koran” Tekst arabski i tłumaczenie polskie,
Islam International Publications Ltd., 1996
Tłumaczenie własne

Wszystkie prawa autorskie są zastrzeżone i należą do autora.
W kwestii tłumaczenia i druku celem jej bezpłatnego rozpowszechnienia
należy zwrócić się do autora na adres e-mail: islamtorrent@gmail.com

Książka jest vakuf i nie jest dozwolona jej sprzedaż.

Wprowadzenie

Wszelka chwała i podziękowania należą się wyłącznie Allahowi, Największemu. Wychwalamy Go, szukamy Jego pomocy i prosimy o przebaczenie. Szukamy schronienia u Allaha przed złem w nas samych i przed złem naszych uczynków. Kogokolwiek Allah prowadzi nikt nie może go zwieźć, komu pozwoli zbłądzić, nie ma nikogo, kto może go poprowadzić. Świadczę, że nie ma nikogo godnego czci poza samym Allahem, który nie ma sobie równych i świadczę, że Mahomet jest Jego poddanym i Wysłannikiem

Dlaczego zgłębiamy Tawhid

Zgłębiamy tawhid ponieważ Allah nas do tego stworzył i powołał.

Allah nie uznaje żadnych czynów bez tawhidu.

Wstęp do raju ma tylko muvehhid*
* muzułmanin skupiony na tawhidzie - Jedności Boga.

Sprawia, że wzrasta liczba dobrych uczynków.

Tawhid jest powodem wymazania, odkupienia złych uczynków.

W nim jest bezpieczeństwo, przewodnictwo i radość żywej wiary.

Tawhid jest źródłem spokoju.

Tawhid jest powodem wstawienia za nas Posłańca (PZN) rzed Allahem.

Dlaczego na początku nauki wiary studiujemy wydanie „Trzy fundamentalne pytania”

Nasi poprzednicy i uczeni islamu rozpoczęli od tej błogosławionej księgi ze względu na zawarte w niej wielkie korzyści. W rezultacie stała się główną książką, od której student islamu rozpoczyna swoją podróż i na niej buduje resztę wiedzy islamskiej. Podążamy ścieżką naszych uczonych, abyśmy mogli osiągnąć poziom wiedzy, jaki osiągnęli oni. Co więcej, ta książka jest niezwykle ważna dla każdego muzułmanina ze względu na zawarte w niej wspaniałe podstawy, w które należy wierzyć z całą pewnością; bez wątpienia.

Książka autora wyróżnia się następującymi cechami:

Prostota i jasność wyrazu.

Dostarcza dowodów na każdą omawianą kwestię.

Tematy są zebrane w jednym miejscu, jest wyznaczony ich porządek i numer, następnie są omawiane.

Autor modli za czytelnika i odbiorcę jego książek.

Czym są trzy fundamentalne zasady

Trzy fundamentalne zasady to są właściwie trzy pytania o które człowiek będzie pytany w dniu sądu.

Kto jest Twoim Panem?

Jaką wyznajesz wiarę?

Kto jest Twoim Posłańcem?

Owoc nauki „Trzech fundamentalnych zasad”

Jeśli przestudiujesz trzy podstawowe zasady, będziesz postępował zgodnie z nimi, nauczał ich i zachowywał cierpliwość, odpowiesz na pytania w dniu sądu – za pozwoleniem Allaha.

Książkę możemy podzielić na pięć części takich jak:

Cztery
pytania
(z sury Asr
- 103).

Trzy
pytania,
trzy rodzaje
tawhidu.

Znaczenie
wyuczania
tawhid.

Trzy funda-
mentalne
zasady.

Wnioski.

Cztery pytania

Wiedza.

Stosowanie
wiedzy
w działaniu.

Przekazywanie
wiedzy.

Cierpliwość
w obliczu
trudności.

Trzy pytania

Tawhid panowania
i tawhid imion
i atrybutów Allaha.

Tawhid czci.

Właściwe podejście
wiernych do
niemuzułmanów.

Znaczenie uczenia się tawhidu

Odpowiedź na pytanie: Dlaczego poznajemy tawhid.

Trzy fundamentalne zasady

Trzy fundamentalne zasady to trzy podstawowe pytania:

Kto jest Twoim
Panem?

Jaką wyznajesz wiarę?

Kto jest Twoim
Posłańcem?

Znaczenie uczenia się tawhidu

Odpowiedź na pytanie: Dlaczego poznajemy tawhid.

I. Cztery pytania

Bismillahir-rahmanir-rahim (1)
Wiedz – niech Allah zlituje się nad Tobą – że musimy przestudiować cztery podstawowe kwestie(2):
Pierwsza: Wiedza, poznanie: Allaha, Jego Proroka i religii islamu z dowodem.
Druga: Działanie na podstawie tego (3).

Powody dla których autor rozpoczyna swoją pracę od słów Bismillah:

Wzorując się na Księdze Allaha oraz Jego posłańca (PZN).

Wzrzuć się na uczonych z poprzednich pokoleń, którzy w swojej praktyce rozpoczynali pracę od Bismillah.

Wspomnienie imienia Allaha na początku jako forma, rodzaj prośby o duchowe błogosławieństwo.

(2) We wstępie wspomnieliśmy, że zwyczajem autora jest kierowanie w swoich dziełach modlitw do Allaha za badaczy wiedzy islamskiej i proszenie Allaha o zmiłowanie się nad nimi. Oznacza to, co następuje:

Współczucie uczonych sunnickich wobec ich uczniów.

Podstawą islamu jest miłosierdzie.

Wiedza to: znajomość prawdy poparta dowodem. Przeciwnością wiedzy jest ignorancja.

(3) Wśród pięknych powiedzeń wyjaśniających związek pomiędzy wiedzą a pracą opartą na wiedzy znajduje się to: „Wiedza wymaga działania i bez działania wiedza przeminie”. Dlatego wiedza, której nie towarzyszy działanie, nie ma żadnego zastosowania. Ten kto ją posiada ma obowiązek zastosować ją w praktyce, w przeciwnym razie będzie jak Żydzi, ponieważ mają wiedzę, ale nie postępują zgodnie z nią:

„Znają Proroka, tak jak znają swoich synów”. A wśród pierwszych trzech, dla których będzie rozpalony ogień, jest uczyony, który wiedział, ale nie działał zgodnie z wiedzą. Jak powiedział arabski poeta:

Alim (uczyony, w j. arabskim, wiedzący, ten który wie), który nie stosuje zdobytej wiedzy znajdzie się w ogniu przed poganami.

Podczas da'wa (wzywania do wiary, zaproszenia, które Bóg za pośrednictwem posłańców i proroków kieruje do ludzkości), jesteśmy zobowiązani przestrzegać pewnych norm, z których najważniejsze to:

Szczere wobec Allaha Najwyższego wezwanie.

Wzywać na podstawie szariatu oraz odpowiedniej o nim wiedzy.

Wzywać mądrze i cierpliwie.

W poszanowaniu tych którzy są wzywani.

Po trzecie działanie na podstawie tego.

Powiedz: „Oto jest moja droga! Ja wzywam do Boga na podstawie jasnego dowodu - ja i ci, którzy postępują za mną. Chwała niech będzie Bogu! Ja nie należę do bałwochwalców” (Koran 12:108).

„Ja wzywam do Allaha” - daija (osoba szczerza, prawa w tym robi i pragnie ukierunkować się na drogę do Allaha).

„Mając jasne dowody” – przez jasne dowody mamy tutaj na myśli wiedzę która obejmuje:

1. Znajomość wiary Allaha.
2. Znajomość stanu tego do kogo się zwracamy i wzywamy.
3. Znajomość drogi która prowadzi do upragnionego celu.

Autor mówi nam tym spodobem: jeśli zdobędziesz wiedzę i zastosujesz ją w praktyce Twoim obowiązkiem jest kroczyć drogą którą kroczył Posłaniec (PZN) oraz pozostali czcigodni poprzednicy, postępujący zgodnie ze słowami Allaha mając jasne dowody.

Chwalebny i wywyższony on jest „Powiedz: To jest moja droga. Ja wzywam do Allaha mając jasne dowody.

„Ja i każdy kto za mną podąża...” (po zdobyciu wiedzy oraz zastosowaniu jej w praktyce) ponieważ wzywanie do tej drogi jest niezbędne.

Po czwarte, cierpliwość podczas napotkania przeszkód (1) Dowodem na to są słowa Allaha: W Imię Boga Miłosiernego i Litościwego!

1. **Czas jest świadkiem**
2. **Zaprawdę, człowiek jest na drodze zguby!**
3. **Z wyjątkiem tych, którzy uwierzyli i czynili dobre dzieła, i zachęcali się wzajemnie do prawdy, i zachęcali się wzajemnie do cierpliwości (2) (Koran 103:1-3).**

Wskazując na konieczność nawoływania do wiary w Allaha, autor wskazuje na konieczność cierpliwości na tej drodze, jakby ostrzegając nas, że na tych, którzy podążają tą drogą, czekają próby i udręki, tak jak zdarzało się to prorokom i posłańcom, i dlatego jest to konieczne, abyśmy przyozdobili się saburem/cierpliwością.

Sabur / cierpliwość to:

Lingwistycznie:
zamykanie, odmawianie, powstrzymywanie.

Terminologicznie:
przymuszanie duszy do czegoś lub uniemożliwianie jej czegoś.

Imam Ibn Kaysim podzielił sabur na trzy części:

Sabur w pełnieniu obowiązków wobec Allaha takich jak cierpliwość przy praktykowaniu modlitwy.

Cierpliwość w powstrzymywaniu się od nieposłuszeństwa oraz popełnienia grzechu.

Cierpliwość w bolesnym doświadczaniu nas przez Allaha w chorobie lub trudnych próbach.

(2) Po wspomnieniu o czterech pytaniach autor przytoczył dowody Koranu dotyczące wszystkich czterech, czyli Surę al-Asr (103). Autor, niech Bóg się nad nim zmiłuje, dostarcza dowodów na każdą poruszaną przez siebie kwestię, a przyczyny tego są następujące:

Aby nauczyć ucznia, że powinien postępować zgodnie z dowodem, a nie z tym co dziedziczone i ustanawiane wśród ludzi.

Aby uczeń poznał dowód, za pomocą którego odpowie swoim oponentom.

Celem studenta jest nabycie umiejętności wydobywania fragmentów z materiału dowodowego.

(1) W ten sposób Shafi'i chciał powiedzieć, że Sura Asr jest dla ludzi wystarczającym dowodem na to, że mają obowiązek się uczyć, następnie zgodnie z nabytą wiedzą pracować, a następnie zapraszać do tego innych i cierpliwie znosząc prześladowania, których doświadczą z tego powodu. Jeśli tak jest w przypadku jednej sury, jakże mocnym dowodem jest cały Koran.

(2) Jeden z największych uczonych hadis Imam Bukhari zatytułował jeden z rozdziałów swojego dzieła Sahih brzmi „Rozdział: Wiedza poprzedza słowa i czyny”, to dostarczył na to dowód, z którego widać, że przed mową i czynem należy najpierw zdobyć wiedzę, gdyż niewłaściwie jest przystępować do wykonania czynu, jeśli wiedza o tym akcie nie została wcześniej nabyta. W innym wypadku jego postępowanie byłoby podobne do postępowania chrześcijan.

Shafi'i powiedział, niech Bóg zlituje się nad nim: „Gdyby Bóg nie objawił ludziom innego dowodu niż ten to by im wystarczyło.” (1) A Bukhari zatytułował jeden rozdział swojego Sahih: „Rozdział: Wiedza poprzedza słowa i czyny”, a dowodem na to są słowa:

Wszechmogącego Allaha:

„Dlatego wiedz: Nie ma innego Boga poza Nim. Jego proś o przebaczenie grzechów twoich oraz wszystkich wierzących mężczyzn i kobiet. Bóg wie zawsze, gdzie przebywasz i gdzie się udajesz”. (Koran 47:19).

– W wersecie najpierw mowa jest o wiedzy, a dopiero potem o działaniu (2).

II. Trzy pytania

Wiedz, Allah się nad Tobą zlitował, że każdy muzułamin i muzułanka są zobowiązani nauczyć się trzech następujących pytań a są to (1).

(1) Tę część pracy autor rozpoczął od modlitwy skierowanej do uczniów. W tej jego pracy autor w trzech miejscach kierował swoją modlitwę do uczniów: na początku objaśnienia czterech pytań, następnie tutaj w tym miejscu oraz trzeci raz w słowach : wiedz, że Allah nakazał być mu posłusznym iż jedyną wiarą jest wiara Abrahama.

Niezbędne wprowadzenie przed wyjaśnieniem trzech pytań

Tawhid

Językowo: Bezokolicznik czasownika „vehhade-juvehhidu-tevhiden” i oznacza wykonanie danej rzeczy raz, aby odróżnić ją od innych rzeczy.

Wyróżnianie Allaha za pomocą rububiiyyat (tworzenie, rządzenie, utrzymywanie itp.), uluhiyyat (oddawanie czci) oraz pięknych imion i doskonałych atrybutów.

Tawhid dzieli się na trzy typy:

Tawhid al-Rububiyyah: podkreślanie Allaha w Jego dziełach lub podkreślanie Allaha w tworzeniu, rządzeniu i utrzymywaniu stworzenia.

Tawhid al-Uluhiyyah: oddzielenie Allaha w kulcie.

Tawhid al-Asma wa al-Sifat: separacja. Opisał siebie w Swojej Księdze lub opisał jego Posłaniec (PZN).
A dzieje się to w ten sposób, że potwierdzamy to, co zostało potwierdzone, a zaprzeczamy temu, co zostało zaprzeczone, bez zniekształcania, bez odrzucania, bez określania jakości, bez porównywania.

Imiona i atrybuty Allaha są właściwe i zostały ukazane w Koranie lub Sunnie, dokonuje się to poprzez potwierdzenie tego co jest zawarte przez Allaha w Jego księdze albo w tym co potwierdził Jego posłaniec (PZN). Są również potwierdzone przez zaprzeczenie tego co Allah w Jego księdze nie ujął lub co Jego Wysłannik (PZN) nie przekazał.

- Negując właściwości i nazwy których Allah zanegował, czy zostały one odrzucone przez Jego Wysłannika (PZN) tak na przykład:

„Ani drzemka, ani sen Go nie dosięga” lub „I nie dotyka Nas zmęczenie”, bez zniekształcania, bez odrzucania, bez określania jakości, bez porównywania.

Po pierwsze: Allah stworzył nas i zatroszczył się o nas i nie opuścił nas lecz zesłał nam Posłańca. Ktokolwiek będzie posłuszny Posłańcowi, a kto nie będzie mu posłuszny pójdzie do Ognia. Dowodem na to są słowa:

„Oto posłaliśmy wam Posłańca, aby był świadkiem przeciwko wam; tak jak posłaliśmy posłańca do Faraona. Lecz on nie posłuchał posłańca i ukaraliśmy go za to surową karą”. (Koran 73:15-16).

Trzy pytania w skrócie to:

Tawhid al-Rububiyyah (jedność Allaha w Panowaniu)
– wiara, że Allah jest jedynym prawdziwym Panem.

Tawhid al-Uluhiyyah (jedność Allaha w boskości) – wiara, że Allah jest jedynym prawdziwym bogiem i tylko On jest czczony.

Właściwy stosunek do niewierzących i niemuzułmanów.

(1) W pierwszym pytaniu autor potwierdza Tawhid al-Rububiyyah i Tawhid al-Asma wa al-Sifat (to że Allah nas stworzył) i że jest Stwórcą (i zatroszczył się) i że jest Opiekunem (i nie opuścił nas) abyśmy zachowywali się tak jak chcemy, nie narzucając nam przykazań i nakazów (lecz wysłał nam Posłannika).

Powód dla którego Allah zsyłał Posłanników:

„I nie zniszczyliśmy żadnego miasta, zanim nie zostali tam wysłani Ci, którzy ostrzegali”.
(Koran 17:15).

Z powodu miłosierdzia do ludzi:
„My posłaliśmy ciebie tylko jako miłosierdzie dla światów!”
(Koran 21:107).

Po drugie: Allahowi nie podoba się to, że ktoś oddaje cześć poza nim choćby był to Anioł, czy posłany prorok. Dowodem są słowa Najwyższego: „**Miejsca oddawania czci są tylko dla Boga. Nie wzywajcie więc nikogo poza Allaha!**” (Koran 72:18).

W drugim pytaniu do Allaha, niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem, potwierdza się Tawhid al-Uluhiyyah. Autor, niech Bóg się nad nim zmiłuje, mówi: (że Bogu nie podoba się, że ktoś inny jest Mu równy w kulcie...). „Ktokolwiek inny” oznacza absolutnie każdego, niezależnie od tego, czy był to anioł, czy posłaniec, czy jakiś Jego dobry i pobożny sługa.

Dowodem tego są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Miejsca oddawania czci są tylko dla Boga. Nie wzywajcie więc nikogo poza Allaha!**” (Koran 72:18).

Istnieją trzy opinie na temat znaczenia słowa „mesdżidi” (Słowo „meczeta” oznacza dowolny budynek, w którym oddaje się cześć Bogu, niezależnie od jego architektury), o którym mowa w tym wersecie, i opinie te nie wykluczają się wzajemnie i wszystkie są dopuszczalne:

Że odnosi się do budynków zbudowanych specjalnie do wykonywania modlitw - meczetów, masjidów.

Że oznacza części ciała, na których wykonywany jest pokłon.

Że odnosi się to do kuli ziemskiej, ponieważ w hadisach jest powiedziane: „**Ziemia została dla mnie uczyniona meczetem – miejscem, gdzie można się modlić**”. (Bukhari).

Nie wzywajcie więc (nie módlcie się) **nikogo poza Allaha!**” (Koran 72:18) – jest to zakaz o charakterze ogólnym i dotyczy wszystkich stworzeń, dlatego autor, niech Allah się nad nim zmiłuje, powiedział na początku trzeciego pytania: „Bóg nie jest zadowolony jeśli ktoś inny uważa kogoś lub coś równego Jemu”. Jest więc jasne, czy jest to anioł, prorok, ulubieniec Boga, dżin, dobry i pobożny sługa, czy ktokolwiek inny.

W pytaniu trzecim autor wskazuje na obowiązek wierzących odrzucenia przywiązania do niewiary i jej bohaterów (przedstawicieli, bożków).

Odrzucenie przywiązania do niewiary i jej bohaterów odbywa się poprzez:

Serce.

Słowa.

Właściwy stosunek do nich.

1. Z serca oznacza: mieć pogardę dla niewierności, zwłaszcza dla obrządków politeistycznych i nie przyjmować ich świąt.

2. Językowo oznacza: oznajmić, że wyrzeka się niewierności i swoich przedstawicieli (Bożków), jak jest powiedziane w Koranie:

„Oto powiedział Abraham do swojego ojca i do swojego ludu:

„Zaprawdę, jestem niewinny tego, co wy czcicie,

Oprócz czci Tego, który mnie stworzył, ponieważ On prowadzi mnie drogą prostą.”

Powiedz: O wy niewierzący!

Ja nie czczę, jak wy czcicie

Ani wy nie czcicie tak, jak czczę ja.

Ani ja nie czczę tych, których wy czcicie

Ani wy nie czcicie Tego, którego ja czczę” (Koran 109).

3. Właściwe ich traktowanie:

oznacza to nieuczestniczenie w ich świątach i ceremoniach religijnych, nieprzyjmowanie ich dogmatów i nieużywanie cech stanowiących wyłączną cechę i symbol niewierności.

Po trzecie: Ktokolwiek słucha Posłańca i oddaje cześć Allahowi i wyraża swoją postawą tawhid nie wolno mu być wiernym tym, którzy sprzeciwiają się Allahowi i Jego Posłańcowi, nawet jeśli są najbliższymi krewnymi. Dowodem jest wypowiedź Allaha Najwyższego:

„Wśród wierzących w Boga i w Dzień Sądu nie znajdziesz takich, którzy miłują ludzi występujących przeciwko Bogu i Jego Wyśłannikowi, choćby byli ich ojcami, synami, braćmi czy krewnymi. On wpisał w ich serca wiarę i wzmocnił Своim duchem. On wprowadzi ich do Ogrodów, pod którymi płyną strumienie i zamieszkają tam na wieki. Bóg jest z nich zadowolony i oni są zadowoleni z Niego. Oni są stronnikami Boga, a stronnictwo Boga odniesie zwycięstwo”.
(Koran 58:22).

Po trzecie: znaczenie studiowania tawhidu

Wiedźcie, że Allah nakazał wam być Mu posłuszni, że Hanifijet jest wiarą Abrahama, niech spoczywa w pokoju: oddawać cześć Allahowi, Jedynemu, szczerze wyznając wiarę w Niego, i to jest to, co Allah nakazał wszystkim ludziom i dlatego stworzył nas, jak powiedział Wszechmogący Allah: **Stworzyłem dżinnów i ludzi tylko po to, aby Mnie czcili.** (Koran 51:56) (1) znaczenie „aby Mnie czcili” oznacza „aby praktykować tawhid”. Zaprawdę tawhid jest największym rozkazem Allaha, a tawhid to oddawanie czci tylko Allahowi (3) I rzeczywiście, najsurowszym zakazem Allaha jest zakaz szirk, czyli modlenia się do kogoś innego poza Nim.

Prawowita wiara

Lingwistycznie: Hanifijet pochodzi od słowa hanef, które oznacza pochylanie się ku czemuś.

Terminologicznie: hanifijet jest millet (wiara, droga) która się wystrzega szirka i szczerze wyznaje tawhid i wiarę, Allah powiedział: **„Abraham był w istocie wzorem cnoty, był posłuszny Allahowi, zawsze ku Niemu się skłaniał, a nie był jednym z tych, którzy ustanawiają Mu równych”.** (Koran 16:120)

To oznacza oddany Allahowi a unikający szirku, ponieważ hanif to ten, który powraca do tawhid i oddala się od szirk.

(3)rozważamy tawhid, a wcześniej rozmawialiśmy o znaczeniu tawhid.

Definicja tawhid, jak wspomnieliśmy wcześniej

Językowo: zrobić określoną rzecz raz.

Terminologiczne: rozróżnianie Allaha w Rububiyyah i Uluhiyyah oraz doskonałe imiona i atrybuty.

A znaczenie „oddawać mi cześć” to „ukazywać tawhid” – stwierdza autor i takimi słowami zinterpretował te słowa Ibn Abbas – niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem. Mianowicie Ibn Abbas, niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem, powiedział: „Ilekoć w Koranie jest mowa o oddawaniu czci/kulcie, oznacza to tawhid”. Zatem słowa Wszechmogącego Allaha: „I czcicie Allaha” oznaczają: manifestujcie tawhid Allahowi. Lub słowa: „O ludzie, oddajcie cześć swojemu Panu” oznaczają: pokażcie tawhid swojemu Panu.

Po czwarte: Trzy podstawowe zasady (trzy fundamentalne pytania)

(1) Omówienie trzech podstawowych zasad, są przedstawione w trzech pytaniach, które będą do umieszczenia w istotności dla każdego, autor zaczyna: niech Bóg się nad nim zlituje kieruje uwagę słuchacza lub czytelnika aby zadać pytanie i udzielić odpowiedzi.

(2) Następnie autor wyjaśnia pierwszą zasadę wskazując, że jedynym prawdziwym Panem i takim, o którym warto wspomnieć i czcić jest tylko Allah (Chwała Mu), cytując jako dowód słowa Wszechmogącego Allaha: „**Chwała Allahowi. Panu światów**” (Koran 1:1), przez co wskazuje, na Tego, który jest Panem, On tylko on zasługuje na to, aby o nim wspominać i oddawać cześć.

Jeśli zostaniesz zapytany, czym one są – trzy podstawowe zasady, tj każdy człowiek musi znać, odpowiedź: poznawać swojego Pana, poznawać swoją wiarę i poznawać swojego Proroka (Posłańca) Mahometa (PZN) (1).

Jeśli zostaniesz zapytany, kto jest twoim Panem, odpowiedź: moim Panem jest Allah, który swą łaską daje mi m.in opiekuje się mną, wychowuje i dba o cały świat. On jest moim Bogiem i nikogo poza Nim nie czczę. Dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha:

„**Chwała Allahowi. Panu światów.**” (Koran 1:1) (2) Wszystko z wyjątkiem Allaha nazywamy światem i Ja jestem częścią tego świata (3).

Ajet (wers w Koranie): „Chwała Allahowi. Panu światów.” (Koran 1:1)
obejmuje wszystkie trzy rodzaje tawhid:

Słowo „Chwała” potwierdza Jego idealne imiona i właściwości.

Wzniosłe imię „Allah” potwierdza Tawhid al-Uluhiyyah (jedność Allaha w boskości) – wiara, że Allah jest jedynym prawdziwym bogiem i tylko On jest czczony.

Słowo „Pan” potwierdza Tawhid al-Rububiyyah (jedność Allaha w Panowaniu) – wiara, że Allah jest jedynym prawdziwym Panem.

(3) Oznacza to: Wszystko oprócz Allaha zostało stworzone. A wszystko, co zostało stworzone, musi być wdzięczne Stwórcy, który okazał im swoją łaskę i dobroć.

Jeśli zostaniesz zapytany, w jaki sposób poznajesz swego Pana, odpowiedz: „Poznaję mojego Pana poprzez Jego znaki i stworzenie. Do znaków Jego zalicza się noc i dzień, Słońce i Księżyc, i w Jego stworzeniach zaliczamy w siedem niebios i siedem krajów i to, co w nich jest, i to co jest między nimi”.

Dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha: **„Wśród Jego znaków są: noc i dzień, słońce i księżyc. Nie padajcie na twarz ani przed słońcem, ani przed księżycem lecz padajcie na twarz przed Allahem który je stworzył – jeśli to rzeczywiście On jest Tym, którego czcicie”.** (Koran 41:37).

I słowa Wszechmogącego Allaha: **„Zaprawdę, waszym Panem jest Allah, który stworzył niebiosy i ziemię w ciągu sześciu dni; potem Sam Siebie mocno posadził na tronie. To On powoduje, że noc zakrywa dzień, który delikatnie idzie za nią. I On stworzył Słońce i księżyc i gwiazdy – wszystko pożyteczne z Jego rozkazu. Zaprawdę do Niego należy stworzenie i rozkaz Błogosławiony Allah, Pan światów”.** (1). (Koran 7:54).

Pan to ten, którego się czci, dokonuje się nabożeństwa, a dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha: **„Czczycie Pana, który ziemię uczynił waszym posłaniem, a niebo dachem. i sprawił, że woda spada z chmur i w ten sposób dał wam owoce do spożywania. Nie ustanawiajcie zatem równych Allahowi skoro wiecie”.** (2) (Koran 2:22).

Ibn Kesir, niech Bóg zlituje się nad nim, jest powiedział: „Ten który stworzył wszystkie te rzeczy jedyny zasługuje aby Go czcić.”(3).

(1) Autor wymienia teraz zestaw znaki i stworzenia wskazujące i potwierdzające, że Allah istnieje i że On jest jedynym Panem i Stwórcą, i jedyny, który ma prawo do bycia adorowanym. Oddano mu cześć, następnie wymienił na powyższe dowody z Koranu. Każde Jego stworzenie jest jednym ze znaków Jego istnienia, ale autor tutaj różnicuje znaki i stworzenie, aby to zrobić wskazał, że Jego twory, takie jak dzień i noc, zmieniają się, więc są mocniejsze dowody niż te twory, które tego nie robią, nie zmieniają się.

(2) Ten werset znajduje się w surze Bekara i niektórzy uczeni zwrócili uwagę, że to pierwszy werset Koranu, który zaczyna się od wołacza i tam czasownik został użyty po raz pierwszy jako imperatyw „kultu”, a oznacza uwielenie, manifestację tawhidu. Następnie, na tej stronie po raz pierwszy wspomina czasownik w formie zakazu: „Nie czyńcie świadomie nieczego równego Allahowi” Więc ta część wersetu jest zakazem – szirk.

(3) Zatem Ten, który jest jedyny wyróżniony przez Tawhid al-Rububiyah, jedyny zasługuje by mu to zamanifestować Tawhid al-Uluhiyyah.

Po zacytowaniu Ibn Kesira autor podaje kilka przykładów kultu serca i części ciała, wspierające przykłady dowodami z Księgi Allaha.

Rzućmy okiem na powyższe przykłady:

Modlitwa jest również podzielona na dwa typy:

Dua z uwielbieniem (czcią). Poprzez działania takie, jak modlitwa, post, pielgrzymka.

Dua z prośbą. To modlitwa w sensie gdy człowiek modli się własnymi słowami takie jak prośba o odpuszczenie grzechu, prośba o łaskę, itp.

Skierowanie tego rodzaju modlitwy do kogoś poza Allahem to ogromny szirk.

Ten rodzaj modlitwy dzieli się na dwa podtypy, i o nich napiszemy bardziej szczegółowo poniżej.

Niektóre rodzaje kultu Allaha które Najwyższy rozkazał to (1): Islam, Iman, ihsan, modlitwa, strach, nadzieja, uniżenie, pragnienie, podziw, strach, pokora, nieobecność/pokuta powrót, prośnienie o pomoc, szukanie schronienia (ochrona), poszukiwanie wybawienia od kłopotów, zebh / ofiarne zabicie zwierzęcia, ślubowanie, m.in oraz innymi formami kultu które Najwyższy przepisał.

Wszystkie te formy modlitwy należy kierować wyłącznie Jemu Wywyższonemu.

Jego słowa są tego dowodem:

„Wszystkie miejsca czci (meczety) należą do Allaha więc nie wzywajcie nikogo poza Allahem”.

(Koran 72:18).

Jeśli ktokolwiek którymkolwiek z tych rodzajów kultu oddaje cześć komuś innemu niż Allah jest politeistą/niewierzącym. Dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha:

„A ten, kto zwraca się do innego boga obok Allaha, co do którego to boga nie ma żadnego świadectwa, ten będzie musiał przedłożyć sprawozdanie przed swym Panem. Niechybnie niewiernym nie wiedzie się dobrze”. (Koran 23:117).

A w jednym hadisie jest powiedziane: „Modlitwa jest istotą uwielbienia.” Dowodem tego są słowa Najwyższego:

„Wasz Pan powiada: „Módlcie się do Mnie. Ja odpowiem na waszą modlitwę. Lecz ci, którzy są zbyt dumni, by Mnie czcić, niechybnie wejdą do Piekła, wzgardzeni”. (Koran 40:60).

Modlitwa prośby dzieli się na dwa typy:

Szukasz tego, co może dać tylko Allah. Skierowanie się poza Allaha jest wielkim szirkiem.

Błagania i prośby o to, co może wypełnić też i człowiek. To jest poprawne, jeśli spełnione są następujące warunki:

Aby prosić i szukać od żywych, a nie od umarłych.

Aby osoba którą prosimy była obecna, czy nie jest nieobecna.

Aby osoba, o którą prosimy, była w stanie spełnić naszą prośbę.

Że ten, kto się modli i prosi, jest głęboko przekonany, że ten, od kogo prosi, jest jedynie przyczyną i środkiem, a nie rzeczywistym sprawcą.

Wiara, że ten, kogo się prosi o pewną przysługę, ma ukrytą moc, dzięki której jest w stanie zapewnić innym pożytek lub ich od nich odsunąć szkodę, to szirk.

Uwaga:

Kiedy mówimy o tych kwestiach, ważne jest, aby pamiętać, że tylko rozmawiamy o statusie dzieła, aby osądzić o statusie każdego ze swoich dzieł sprawcy, należy przedstawić sprawcy dowody i wyeliminować istniejące niejasności religijne. Od tego, czy konkretna osoba, która dopuściła się czynu, tj niezależnie czy wierząca, czy niewierząca, osądzają uczeni.

Ze względu na czynniki sprawcze ludzie dzielą się na trzy rodzaje:

Ci, którzy uznają tylko to jako przyczynę, co Allah (chwała Mu), uczynił przyczyną. I to jest właściwa relacja. Dozwolone przyczyny dzielą się na:

Ci, którzy dopuszczają jako przyczynę to, czego Allah, niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem, nie uczynił przyczyną. To jest mały szirk.

Ci, którzy wierzą, że są w rzeczywistości przyczyną, mają moc aby zyskać korzyści i eliminować straty. To duży szirk.

Przyczyny prawne.

Rukja (leczenie Koranem). Allah, Chwała Mu, uczynił to sprawą szariatu jako środek, w celu usunięcia chorób.

Przyczyny materialne.

Na przykład, lekarstwa, (Subhanehu „chwalebny i wywyższony jest On (Allah)”), lekarstwo uczynił materialną przyczyną uzdrowienia.

Wspomniany hadis „Modlitwa jest istotą uwielbienia” jest nierzetelny, ale w sposób wiarygodny przekazano, że Prorok (PZN) powiedział: „Modlitwa – to jest uwielbienie!”

W jakim sensie dua jest aktem czci?

Wskazują na to słowa Wszechmogącego Allaha: „**Módlcie się do Mnie. Ja odpowiem na waszą modlitwę. Lecz ci, którzy są zbyt dumni, by Mnie czcić, niechybnie wejdą do Piekła, wzgardzeni**”. (Koran 40:60).

Słowa Wszechmogącego Allaha „czcić Mnie” są dowodem na to, że modlitwa jest naprawdę uwielbieniem, oddawaniem czci.

Dowodem strachu, lęku są słowa Wszechmogącego Allaha: „**To jedynie Szatan napęłnia strachem swych przyjaciół, więc nie obawiajcie się ich, ale bójcie się mnie o ile jesteście wiernymi**”. (1) (Koran 3:175).

Dowodem nadziei są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Powiedz: „Jam jest człowiekiem tak jak i wy, lecz zostało mi objawione, że wasz Bóg jest Jedynym Bogiem. Niechaj zatem ten, kto ma nadzieję; spotkać się ze swym Panem. wypełnia dobre uczynki, a niechaj nie dołącza się do czci nikogo innego w oddawaniu czci swemu Panu**”. (2) (Koran 18:110).

(2) Nadzieja: to ludzkie pragnienie czegoś. Nadzieja, która pociąga za sobą skruchę i uległość, objawia się jedynie w odniesieniu do Allaha, chwalebny i wzniosły jest On, natomiast jej przejaw w stosunku do kogoś innego to wielki szirk. Właściwa jest nadzieja tego, kto się poddaje Allahowi mając nadzieję na nagrodę; lub tego, który żałując swoich grzechów ma nadzieję na przebaczenie i tym podobne; natomiast nadzieja tego, kto nie czyni dobrych uczynków i nie jest posłuszny Allahowi, to daremne pragnienie i samooszukiwanie się.

(1) Strach: to emocja zajmująca człowieka gdy jest przekonany, że grozi mu niebezpieczeństwo, szkoda lub cierpienie.

Allah, chwalebny i wzniosły jest On, zabronił nam się bać sprzymierzeńców szatana, a nakazał bać się tylko Jego.

Strach można podzielić na:

Strach z oddawania czci, szacunku i gloryfikacji.

Jest to strach sługi przed tym, którego adoruje. Poprzez tę obawę pobożny sługa okazuje pokorę, uległość i szacunek temu, którego czci. Jesteśmy zobowiązani okazywać tego rodzaju strach wobec Allaha, a okazywanie tego rodzaju strachu komukolwiek innemu niż Allah jest wielkim szirkiem.

Naturalny lub wrodzony strach (instynktowny).

Przykładem tego jest strach od ognia, wroga, dzikiego zwierzęcia i temu podobne. Tego rodzaju strach jest dozwolony.

Zabroniony strach (poprzez obawę złamania zakazu).

Przykładem tego typu strachu jest człowiek, który jest posłuszny jakiemuś stworzeniu czyniąc nieposłuszeństwo Allahowi, ze strachu przed tą osobą lub ze strachu, który do tego prowadzi, że człowiek traci nadzieję w miłosierdziu Allaha.

Znaczenie Tavekkula (Tawakkul to całkowite zaufanie Allahowi)

Językowo:

tavekkul to polegać na czymś.

Terminologicznie:

tavekkul to szczere poleganie na Allahu Mu i podejmowanie uzasadnionych działań.

Aby mógł zaistnieć tavekkul muszą być spełnione trzy warunki

Uczciwość w poleganiu na Allahu.

Zaufaj Allahowi, że On spełni co obiecał.

Podejmowanie uzasadnionych (uprawnionych) celów.

Dowodem zaufania/tevekkul są słowa Wszechmogącego Allaha:

„...Zaufajcie Allahowi jeśliście wierni!”

(Koran 5:23).

i słowa Najwyższego: „A jeśli kto pokłada zaufanie w Allahu, wówczas On jemu wystarczy...” (1) (Koran 65:3).

Dowodem chęci, bojaźni i pokory są słowa Najwyższego Allaha:

„...Rywalizowali ze sobą w dobrych dziełach, i zwracali się do Nas w nadziei i strachu oraz okazywali przed Nami pokorę”

(2) (Koran 21:90).

(2) **Pragnienie:** pragnienie osiągnięcia czegoś, co kochamy.

(3) **Podziw (rahba) strach,** który powoduje, że szukamy schronienia i chronimy się od tego, którego się boimy. Zatem to strach inicjuje działanie.

(4) **Skrucha:** Skrucha: to pokora i poddanie się wielkości Allaha i całkowite poddanie się Jego kosmicznemu dekretowi i szariatowi.

Wierzącego powinien w równym stopniu wyróżniać strach i nadzieję, aby nie zwyciężyła jedna z tych cech, ponieważ może go to zrujnować, ponieważ strach i nadzieja są dla wierzącego jak dwa skrzydła ptaka.

Dowód na strach są słowa Wszechmogącego Allaha: „**...Nie obawiajcie się, lecz okazujcie bojaźń przede Mną**”. (1) (Koran 2:150).

Dowodem skruchy/pokuty są słowa Allaha: „**I zwracajcie się do waszego Pana i poddawajcie się Mu...**”. (2) (Koran 39:54).

Dowodem na szukanie pomocy u Allaha są Jego słowa: „**Oto Ciebie czcimy i Ciebie prosimy o pomoc**”. (Koran 1:5).

oraz w hadisie: „**Jeśli szukasz pomocy, szukaj jej u Allaha**”. (Tirmidhi). (3)

Dowodem na szukanie schronienia i ochrony są słowa Allaha: „**Powiedz: Ja szukam schronienia u Pana świętów**”. (Koran 113:1).

i słowa Najwyższego: „**Powiedz: „Ja szukam ochrony Pana Ludzkości”**”. (4) (Koran 114:1).

Dowodami na istigas/szukanie wybawienia od kłopotów są słowa Wszechmogącego Allaha:

„**Kiedy błagaliście swego Pana o pomoc, a On odpowiedział na waszą modlitwę...**”. (5) (Koran 8:9).

Dowody na zebh/ofiarny rzeź zwierząt są Jego słowa: „**Powiedz: „Moja Modlitwa i moja ofiara, i moje życie, i moja śmierć - wszystkie są dla Allaha, Pana Światów**”.

„**On nie ma żadnego partnera. Tak mi się nakazuje i jestem pierwszym z tych, którzy się podporządkowują**”. (Koran 6:162-163).

oraz hadis: „**Bóg przeklął tego, kto dokonuje rzezi w czyimś imieniu, poza Allahem**”. (6) (Muslim).

(1) **Hashje/strach**: to rodzaj strachu, w oparciu o wiedzę i zrozumienie wielkości tego, którego się boi.

(2) **Inabet: Nawrócenie/pokutny powrót**: To znaczy powrót do Allaha poprzez wykonywanie Jego rozkazów i stosowanie się do zakazów.

„I wróćcie do swego Pana” – wróć do Niego i „poddaj się Jemu” – bądźcie Mu posłuszni i poddani. Człowiek jest poddanym Allaha i jako poddany musi słuchać i być posłusznym swojemu Panu. A Prorok (PZN) powiedział: „Allah jest sayjid (Pan, Mistrz)”.

(3) **Istianet/szukający pomocy: Wywyższony**

Allah powiedział: „**Oto Ciebie czcimy i Ciebie prosimy o pomoc**”. (Koran 1:5) Zatem wyłącznie i jedynie Uwielbiamy Cię, wyłącznie i jedynie prosimy Ciebie o pomoc.

(4) **Istiaza/schronienie i ochrona**:

Istiaza - uciekanie się do ochrony, szukanie ochrony i azylu, tj. ochrony przed złem. „Euzu” oznacza: „Odwołuję się do obrony”, tj. „Szukam schronienia i ochrony”.

(5) **Istigaset/poszukiwanie wybawienia od kłopotów**: Istigaset – szukanie, wychodzenie z kłopotów lub szukanie zbawienia od śmierci w stanie zagrożenia życia.

Uwaga: jest to dozwolone przez człowieka szukać zarówno pomocy, jak i schronienia i wybawienia jeśli zostaną spełnione cztery warunki: że żyje, że jest obecny, gdy się do niego zwracamy, tak jest w stanie nam pomóc w czym pytamy, że jesteśmy głęboko przekonani, że jest on tylko narzędziem, a nie sprawcą.

(6) **Zebh/rzeź ofiarna zwierząt**: Ubój rytualny to rzeź zwierzęcia w określonym celu, składane jest jako ofiara.

Zebh - Ubój rytualny dzielimy na trzy rodzaje:

Ofiara dla Allaha,
np. zabicie ofiary.

Składanie komuś ofiary poza Allahem,
w miłości i chwale, na przykład składanie ofiary ze zwierzęcia dżinom, zmarłym osobom, poprzez które wierzy się w nadprzyrodzone moce, itp. To wielki szirk.

Ubój dozwolony. Na przykład jak mężczyzna zabija owcę, aby przyjąć gości z szacunku dla nich lub by sprzedać mięso.

Dowodem ślubowania jest werset: „**Oni dotrzymują swego ślubowania i boją się dnia, którego zło powszechnie jest znane**”. (1) (Koran 76:7).

Uwaga: Bardziej szczegółowe wyjaśnienie dotyczące zebh można znaleźć w komentarzu do pracy Kitabut-tawhid. („The Book of Monotheism”).

(1) Definicja przysięgi (Nazr)

Językowo: obietnica i zobowiązanie się do czegoś.

Terminologicznie: nazr oznacza, że zobowiązanie (do przestrzegania przyp. tłum.) szariatu, obowiązek osoby wobec siebie do czegoś, co nie jest dla niego obowiązkowe.

Uwaga: Książka Kitabut-tawhid obszernie omawia śluby, przysięgi, dlatego wspomniano o rodzajach ślubów, warunkach ich ważności i odkupieniu za złamane śluby.

Śluby, przysięgi mogą być:

Przysięga, ślubowanie Allahowi.

Złożenie przysięgi komuś innemu niż Allahowi.

Należy mieć na uwadze, że rodzaje kultu, o których wspomniał autor, są jedynie przykładami i kult serca i części ciała nie ogranicza się do tych przykładów, a istnieje wiele innych aktów kultu, o których nie wspomniał, ponieważ autor ma przede wszystkim na celu ostrzeżenie, że oddawanie czci komuś innemu niż Allah jest uchylaniem się od wiary.

Drugą zasadą jest znajomość wiary, islamu w oparciu o dowody. Islam oznacza całkowite poddanie się Tylko Allahowi i bycie mu posłusznym wyrzekając się szirku i jego przedstawicieli.

Wiara ma trzy poziomy: Islam, Iman i Ihsan. Każdy z tych trzech poziomów ma swój własny podział.

Pierwszy poziom to islam(1) i on ma pięć zasad:

- świadectwo, że nie ma Boga nad Allaha(2) a Mahomet, (PZN) Jest jego prorokiem.
- praktykowanie modlitwy.
- Obowiązek płacenia zakatu (podatku).
- Post w Ramadanie.
- Pielgrzymka przynajmniej raz w życiu.

Autor przechodzi teraz do wyjaśnień drugiej zasady, która jest obowiązkiem człowieka, który zna wiarę, a to zaczyna się od jej zdefiniowania Islamu, więc mówi:

Poziom pierwszy: islam

Islam oznacza całkowite poddanie się Jedynemu Allahowi i bądźcie Mu posłuszni i wyrzeknijcie się szirku i jego przedstawicieli.

Taka jest definicja islamu. Islam zatem oznacza poddać się i poddać swemu Panu, ponieważ ty jesteś podległy i każdy podległy ma być posłuszny swojemu Panu. A prawdziwym Panem (sayjid) jest Allah, jak mówi Prorok (PZN).

Po podaniu definicji islamu autor pokazuje nam, że wiara ma trzy poziomy lub stopnie:

Islam po arabsku znaczy „poddanie się Bogu” (przyp. tłum.).

Iman w znaczeniu językowym: mocne potwierdzenie i wiara, do której nie dochodzi zwątpienie, a w szaria-cie: słowo na języku, przekonanie w sercu i praca ciałem, zwiększone przez dobre uczynki i umniejszane przez grzech.

Słowo „ihsan” ma takie znaczenia, jak „zrobić coś w piękny, dobry, poprawny i wysokiej jakości sposób; dokonywać pięknych i pożytecznych czynów; działać charytatywnie, uczyć kogoś”. I oddawanie tym cześć Allahowi.

(2) Pięć filarów islamu.

Szahada – świadectwo, że nie ma innego Boga z wyjątkiem Allaha.

Autor przedstawił dowody potwierdzające, że nie ma boga prócz Allaha i wyjaśnił, znaczenie tego świadectwa: Nie ma Boga, który słusznie zasługuje na adorację z wyjątkiem Allaha.

Świadczenie, że nie ma Boga prócz Allaha zawiera:

Zaprzeczenie.

Potwierdzenie.

Negacja kryje się w słowach „nie ma Boga”, a potwierdzenie słowami „oprócz Allaha”. Ta forma stylistyczna w zdaniu wskazuje że każda forma kultu poświęcona jest wyłącznie i tylko Allahowi, Wywyższonemu i zaprzecza poprawności tego odniesienia do jakiegokolwiek formy oddawania czci komukolwiek innemu niż On.

Dlatego autor, niech mu Bóg błogosławi i zmiłuje się nad nim, mówi: Interpretacja, która wyjaśnia, że ten werset to słowa Najwyższego:

„I przypomnij sobie, kiedy Abraham rzekł do swego ojca i swego ludu: zaiste, wypieram się tego, co wy czcicie, „Z wyjątkiem Tego, który mnie stworzył, i On z pewnością poprowadzi mnie””.

(Koran 43:26-27).

uczynił słowa tawhid trwałymi dla swego potomstwa, aby można było je przywoływać.

„zaiste, wypieram się tego, co wy czcicie” oznacza to, że nie ma innego Boga.

„Z wyjątkiem Tego, który mnie stworzył” oznacza że nie ma innego niż Allah.

Dowodem szahady jest werset Koranu:

„Allah daje świadectwo, że nie ma żadnego innego boga poza Nim. To samo czynią aniołowie, jak i ci, którzy mają wiedzę, zachowując sprawiedliwość. Nie ma żadnego boga poza Nim - Potężnym, Mądrym”.
(Koran 3:18).

Znaczenie tego wersetu jest takie, że nikt tak naprawdę nie zasługuje na cześć, z wyjątkiem Allaha. Słowa „nie ma żadnego innego boga” zaprzeczają wszystkiemu, co jest czczone zamiast Niego Najwyższego, a słowa „innego boga poza Nim” są potwierdzeniem, że tylko On naprawdę zasługuje oddawanie mu czci. Nie ma On równych w oddawaniu Mu czci, tak, jak nie ma równego we władzy.

Interpretacją wyjaśniającą ten werset są słowa Najwyższego:

„I przypomnij sobie, kiedy Abraham rzekł do swego ojca i swego ludu: „Zaiste, wypieram się tego, co wy czcicie, „Z wyjątkiem Tego, który mnie stworzył, i On z pewnością poprowadzi mnie”.

On pozostawił to jako trwałe dziedzictwo dla jego potomstwa, aby zwracało się ku Bogu”.

(Koran 43: 26-28)(1).

I słowa Najwyższego:

„Powiedz: „O Ludu Księgi! Przybądź do słowa jednakowego pomiędzy tobą i nami, abyśmy nie czcili nikogo poza Allahem i abyśmy nie przypisywali Mu żadnego partnera oraz aby niektórzy z nas nie brali sobie żadnych panów poza Allahem”. Lecz jeśli oni odwrócą się, powiedz im: „Dajcie świadectwo tego, że myśmy podporządkowali się Bogu”. (1) (Koran 3:64).

Gdyby ktoś powiedział, że la ilaha illallah oznacza oddawanie czci nikomu poza Allahem, powiedzieliśmy, że jest to błędne stwierdzenie, ponieważ oznacza to, że słuszne jest oddawanie czci czemuśkolwiek poza Allahem. Ale jeśli powiemy, że to oznacza, że nikogo zgodnie z prawem prawem nie czci się poza Allahem rozumie się, że odrzucamy wszystko co jest czczone poza Nim.

Gdyby ktoś powiedział, że la ilaha illallah oznacza, że nie ma prawdziwego Pana poza Allahem, powiedzieliśmy, że to zdanie jest poprawne, ale nie takie jest znaczenie la ilaha illallah, ponieważ zdanie to wskazuje na Tawhid al-Rububiyyah, który wyznawali niewierni z Mekki, wśród których Prorok (PZN) pojawił się, ale to nie uczyniło ich muzułmanami.

(1) **„Powiedz: „O Ludu Księgi!**

Przybądź do słowa jednakowego pomiędzy tobą i nami, abyśmy nie czcili nikogo poza Allahem”. (Koran 3:64).

– werset ten nie jest dowodem na prawidłowość zbliżenia religii (bez kompromisów).

(1) Ten werset jest wymieniony przez autora jako dowód koniecznej manifestacji wiary w to, że Mahomet (PZN) jest posłańcem Allaha. Allah w tym wersecie na trzy sposoby potwierdza obowiązkowość świadectwa, że Mahomet (PZN) jest posłańcem Allaha: przyjmowaną za pewnik przysięgą, użyciem słowa „lam” aby potwierdzić oraz użyciem części kad również celem potwierdzenia. (2)

Autor wyjaśnił znaczenie przejawu wiary, że Mahomet (PZN), jest Wyśłannikiem Allaha, wskazując, że każdy muzułmanin i każda muzułmanka mają obowiązek prawidłowego stosowania tego przejawu: Posłuszeństwo Prorokowi w tym, co nakazał, wiary w to, o czym poinformował, unikania tego, czego zabraniał i przed czym ostrzegał oraz oddawania czci Allahowi tylko w sposób, który Prorok przekazał i wyjaśnił.

Dowód do poświadczenia i objawienia, Mahometa wysłannika Allaha (PZN), są słowa Wszechmogącego Allaha: **„Zaprawdę, przybył do was Posłaniec spośród was samych: żalem napawa go to, że moglibyście napytać sobie biedy. On żarliwie pragnie waszego dobra, a wobec wiernych jest on szczególnie współczujący litościwy.”** (1) (Koran 9:128).

Poświadczenie, że Mahomet, (PZN) Jest wysłannikiem Allaha oznacza posłuszeństwo Prorokowi (PZN), (jego słowom objawionym przez Allaha) w tym, co jest powiedziane i potwierdzeniem prawdziwości tego, co powiedział, unikanie tego, co jest zakazane i przed czym przestrzegał, oraz wielbienie Allaha jako takiego, zgodnie z jego zaleceniami. (2)

Z przejawów wiary w prorocstwo Mahometa (PZN), wynika, że jest on sługą i nie wolno mu oddawać czci, oraz, że jest posłańcem, który przekazuje prawdę, co oznacza co następuje:

Być posłusznym Prorokowi we wszystkim, co rozkazał, ponieważ on jest tym jedynym kto poinformował nas, co nakazano od Allaha.

Wierzyć mu i uważać wszystko, co powiedział i o czym poinformował, za prawdę, ponieważ jest uczciwy i godny zaufania.

Trzymać się z daleka od wszystkiego, czego Prorok zabraniał i przed czym ostrzegał, aby to, czego Prorok zabraniał, było po jednej stronie, a my po drugiej.

To, że czcimy Allaha wyłącznie w sposób, który został nam przekazany przez posłańca jest odpowiedzią dla wyznawców – zwolenników nowości (innowacji).

Dowodem na modlitwę (1), zakat (płacenie podatku) (2) i interpretację jedności Allaha (tawhid) są Jego słowa:

„I nakazano im wyłącznie służenie Allahowi, będąc Mu szczerym w posłuszeństwie i będąc prawym, i przestrzeganie Modlitwy i płacenie Zakat. Oto właściwa religia”. (2)
(Koran 98: 5).

Dowodem na stosowanie postu są słowa Wszechmogącego Allaha:

„O wy, którzy wierzycie! Nakazuje się wam post, tak jak nakazywany on był tym, co byli przed wami, abyście mogli chronić się przed złem”. (3)
(Koran 2: 183).

A dowodem na hadżdż (pielgrzymkę) są słowa Allaha: **„... Pielgrzymka zaś do tego Domu jest obowiązkiem, który ludzie – ci, którzy odnajdą do niego drogę – winni są Allahowi. A jeśli by kto nie uwierzył, niechaj zapamięta, że Allah z całą pewnością jest Niezależny pośród wszystkich stworzeń”. (4)**
(Koran 3:97).

(1) Kolumna druga: Modlitwa. Jest to szczególny akt kultu, poprzez który oddaje się cześć Allahowi Wszechmogącemu poprzez wykonywanie określonych ruchów i wypowiadanie określonych słów. Modlitwa zaczyna się od takbiru (Tekbir Islamska mata modlitewna to lekki miękki dywan modlitewny – przyp. tłum.) i kończy salam (pozdrowienie - przyp. tłum.). Modlitwa jest filarem wiary i została przepisana bezpośrednio przez Allaha, Chwała Mu, gdy znajdował się w niebiańskim miradżu.

(2) kolumna trzecia: Zakat (Podatek, prawo wspólnoty muzułmańskiej do nadwyżki indywidualnego majątku wyznawcy islamu. Językowo oznacza rozwój i oczyszczanie (w j. arabskim). Istnieją dwa rodzaje zakatu: Sadekat al-Fitr (dzielenie się pożywieniem) oznaczający, oczyszczenie osób i zakat dotyczący własności jako oczyszczanie własności.

(3) Kolumna czwarta: Post. Językowo to abstynencja. Terminologicznie post to oddawanie czci Allahowi poprzez powstrzymywanie się od wszystkiego, co psuje post, z intencją postu, w okresie od świtu do zachodu słońca. Post jest jednym z najcenniejszych aktów kultu, ponieważ łączy w sobie wszystkie trzy rodzaje saburu. Jak to jest wartościowe, mówi również to, że Allah nie ustalił największej nagrody dla poszczącego, ale wynagrodzi każdego poszczącego tyle, ile zechce.

(4) Kolumna piąta: Hadżdż. Hadżdż językowo jest pielgrzymką. Terminologicznie hadżdż oznacza oddawanie czci Allahowi, wykonując określone rytuały zgodnie z naukami Proroka (PZN).

Każdy muzułmanin ma obowiązek raz w życiu odprawić hadżdż, jeśli tylko może.

Poziom drugi: Iman

Językowo i oznacza uznanie.

Terminologicznie Iman* jest przejawem wiary poprzez język, mocnego przekonania w sercu, działań serca i części ciała. Wiara wzrasta wraz ze wzrostem posłuszeństwa i maleje wraz z grzechem.

* Iman w znaczeniu językowym: mocne potwierdzenie i wiara, do której nie dochodzi zwątpienie, a w szariacie: słowo na języku, przekonanie w sercu i praca ciałem, zwiększone przez dobre uczynki i umniejszane przez grzech.

Poziom drugi: Iman. Składa się z siedemdziesięciu kilku części. Największe są słowa „la ilahe illallah”, a najniższe to usuwanie przeszkody z drogi, a wstyd też jest częścią Imana.

Iman ma sześć fundamentów: wiara w Allaha, Jego aniołów, Jego księgi, Posłańca, Dzień Sądu i wiara w określenie (kader) dobra i zła.

Dowodem na to są słowa

Najwyższego:

„Nie jest prawością to, że zwracacie swoje oblicza na Wschód lub na Zachód. Prawdziwie sprawiedliwym jest ten, kto wierzy w Allaha i Dzień Ostatni, i aniołów, i Księgę, i Proroków”.

(Koran 2: 177).

Dowód na rzecz Kader, znajdujemy w słowach Allaha: **„Zaprawdę, My stworzyliśmy wszystko we właściwej mierze”.**

(Koran 54:49).

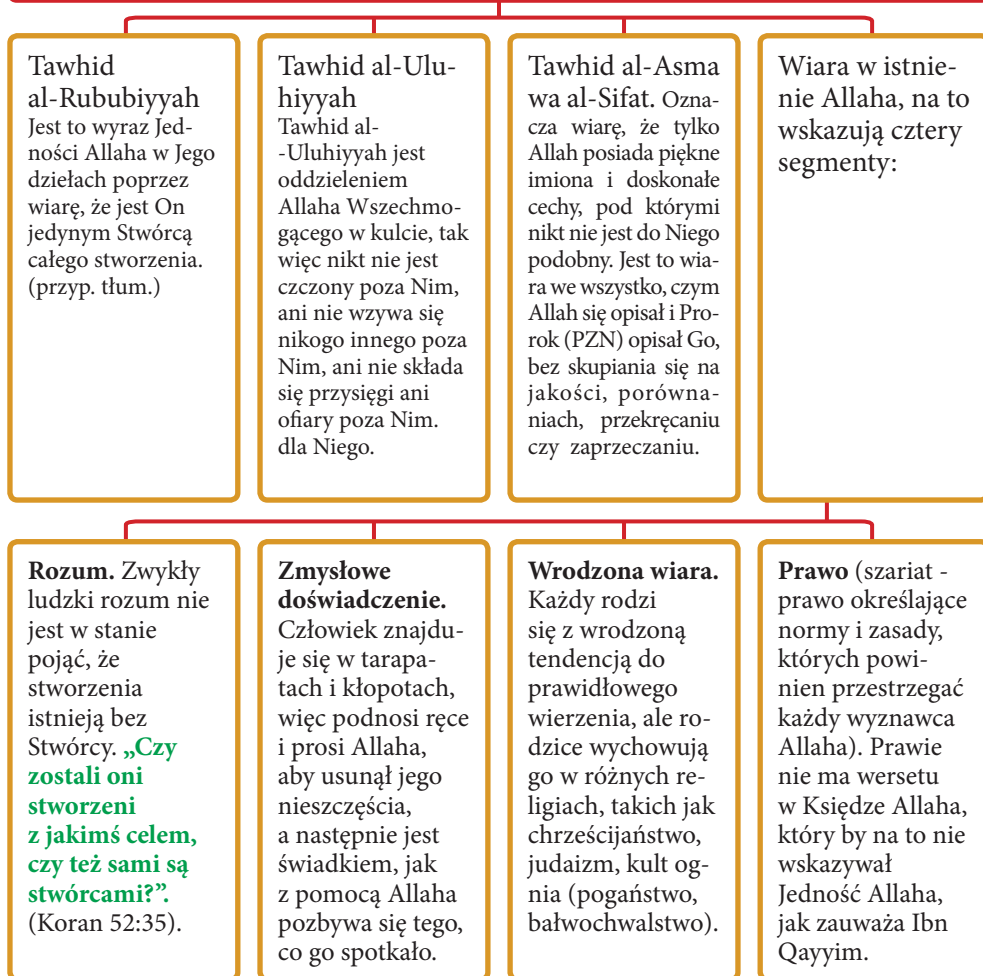
Słowa Wszechmogącego Allaha **„Którego z was Sura ta wzmocniła w wierze?”.**

(Koran 9:124) są dowodem na to, że iman (wiara) wzrasta, a to, co można zwiększyć, może również się zmniejszać i się zmniejsza. Fakt, że w hadisie Proroka (PZN) „osłabionego (niedoborowego) umysłu i wiary”, znajdujemy wyraźny dowód na to, że wówczas wiara maleje.

Sześć filarów Iman

Rozdział pierwszy: Wiara w Allaha

Rozdział drugi: Wiara w Anioły

Anioły to istoty ze świata dla nas nieosiągalnego. Allah stworzył ich ze światła i są Mu całkowicie posłuszni i nie mogą grzeszyć przeciwko Niemu. Mają dusze, a dowodem jest werset, w którym Gabriel nazywany jest

„Duchem Świętości” (Koran 2:87) (duchem, duszą)

mają także ciała, jak mówi Wszechmogący:

„Wszelka chwała należy do Allaha Twórcy niebios i ziemi, który posługuje się aniołami jako Posłańcami, mającymi skrzydła – dwa, trzy lub cztery. On dodaje do swego stworzenia”. (Koran 35:1).

I mają serca i umysły: **„u Niego nie ma znaczenia żadne wstawiennictwo z wyjątkiem tego, któremu On na to pozwala. A aż kiedy serca tych, którym udziela się pozwolenia na wstawiennictwo będą pozbawieni strachu, inni powiedzą: „Cóż takiego powiedział wasz Pan?” Oni odpowiedzą: „Prawdę”. A jest On Wysoki, Wielki”.** (Koran 34:23).

Wierzmy w nich w ogóle i w tych, o których Allah nas poinformował i po nazwie: Wierzmy, że posiadają one cechy, które są opisywane: **„którzy nie są nieposłuszni w tym, co rozkazuje im Allah, i czynią, co im się nakazuje”.**

(Koran 66:6) Wierzmy również, że wykonują pewne czynności, za które są odpowiedzialni, takie jak trzymanie tronu. Krótko mówiąc, wierzymy we wszystko, o czym dowiadujemy się z Koranu i autentycznych hadisów.

Rozdział trzeci: wiara w księgi

Obowiązkiem jest wierzyć, że księgi Allaha są Jego prawdziwą mową, że Jego księgi są objawione, a nie stworzone, że Allah objawił księgę każdemu prorokowi; naszym obowiązkiem jest wierzyć we wszystkie księgi Allaha i wszystko, co poinformował nas o nich, podobnie jak o ich imionach i innych, wierzymy i akceptujemy ich przepisy, od których nie odstępiono, wierzymy, że Koran odstąpił od wszystkich poprzednich ksiąg Allaha, a mianowicie: Tory, Ewangelii, Księgi Psalmów, Suhufi (objawione pisma) Ibrahimowi i Mojżeszowi.

Rozdział czwarty: Wiara w Proroka, posłańca (PZN)

Naszym obowiązkiem jest wierzyć, że wysłannicy Allaha są ludźmi bez boskich cech, są sługami Allaha i nie wolno im oddawać czci. Allah posłał ich jako posłańców i objawił im, i pomagał im znakami, wypełnili swoje zadanie, pouczali ludzi, przekazywali Jego przesłanie i naprawdę walczyli na Jego drodze. Wierzmy w Proroków w ogóle i we wszystko, co nas o nich poinformował: ich imiona, cechy charakterystyczne, wydarzenia z ich życia. Pierwszym prorokiem był Adam, pierwszym posłańcem był Noe, a pieczęć wszystkich posłańców i posłańca Mahometa oraz wszystkie prawa poprzednich objawień zostały zastąpione prawem, z którym przyszedł. Najcenniejsi posłańcy nazywani są ulul-azm: Mahomet, Nuh, Ibrahim, Mojżesz i Jezus, niech spoczywają w pokoju, wspomniani w surach ash-Shura i al-Ahzab.

Rozdział piąty: Wiara w Dzień Sądu

Wiara w Dzień Sądu polega na wierze we wszystko, co Wysłannik Boży, niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem, poinformował nas o tym, co dzieje się po śmierci, jak: próby przy grobie, dęcie w róg, powstanie ludzi z grobów po zmartwychwstaniu, ważenie czynów, wystawienie ksiąg naszych czynów, most, źródło, wstawiennictwo przed Allahem w dniu sądu, raj, ogień i że wierzący ujrzą swego Pana w Dniu Sądu i innych sprawach o których jesteśmy informowani w tej domenie.

**Filar szósty: Wiara w przeznaczenie wraz z jego dobrem i złem.
Ten filar Iman z konieczności zawiera cztery rzeczy:**

Wiedza: Zatem jesteśmy zobowiązani wierzyć, że Allah Najwyższy zna wszystko szczegółowo.

Zapisywanie: Wiara, że Allah, spisał los każdej rzeczy, zanim nadejdzie Dzień Sądu.

Wola: Wiara, że wszystko, co się dzieje, dzieje się z woli Allaha; czego On chce dzieje się, czego On nie chce, nie może się wydarzyć; a człowiek ma wolę, lecz jest ona częścią powszechnej woli Allaha.

Stworzenie: Wiara, że człowiek i jego dzieła zostały stworzone i wszystko zostało stworzone przez Niego. Dowód w słowach Najwyższego: **„Wyłącznie Allah jest stwórcą wszystkich rzeczy”**. (Koran 13:16) i **„Allah stworzył was, jak również wasze dzieło”**. (Koran 37:96).

Poziom trzeci: Ihsan. Jest to najwyższy poziom wiary, którego jednym filarem jest: wielbić Allaha tak, jakbyś Go widział. Dzieli się na dwa typy:

Ibadat Musa-hede

Czczenie Musahedy (jako tego, kto na Niego patrzy)
Czczenie Allaha z miłości oraz z tęsknoty i pragnienia nagród, które przygotował swoim sługom. Jest to wielbienie Allaha, proroków i posłańców (PZN) a stopień ten mogą osiągnąć także inni ludzie.

Ibadat murqabah (jako ten, kto jest świadomy, że On go kontroluje). Oddawanie czci ze świadomością, że On nad nami czuwa (ibadetul-urakaba). Jest to uwielbienie tych, którzy boją się i chcą uniknąć Jego kar. I jest to stopień, który musi posiadać każdy wierzący.

Poziom trzeci: Ihsan. Opiera się on tylko na jednym fundamencie, jakim jest „**wielb Allaha tak, jakbyś Go widział, bo jeśli Go nie widzisz, On naprawdę widzi ciebie**”. (Hadis).

Dowód na to znajdujemy w słowach Wszechmogącego Allaha: „**Zaprawdę. Allah jest z tymi, którzy są sprawiedliwi i którzy czynią dobro**”. (Koran 16:128).

I w słowach Najwyższego: „**i zaufaj Potężnemu, Litościwemu, Który widzi cię, kiedy stoisz w Modlitwie. I który widzi twe ruchy wśród tych, którzy padają na twarz przed Allahem. On rzeczywiście jest Wszystkosłyszący, Wszechwiedzący**”. (Koran 26:217-220).

I w słowach Wszechmogącego Allaha: „**I w jakiegokolwiek byłeś sytuacji, i cokolwiek recytowałeś z Koranu, i jakiegokolwiek podejmujecie działanie - My jesteśmy przy was świadkami, kiedy się w tym zagłębiacie**”. (Koran 10:6).

Dowodem Sunny jest słynny hadis Gabriela, z Omeary: „Pewnego dnia siedzieliśmy z Wysłannikiem Allaha (PZN), kiedy pojawił się przed nami mężczyzna w całkowicie białych szatach i całkowicie czarnych włosach. Nie było na nim żadnych śladów podróży, ale też nikt z nas go nie znał. Przyszedł i usiadł naprzeciw Proroka dotykając kolan kolanami i, położył ręce na jego udach i powiedział: „O Mahomecie, powiedz mi, czym jest islam?” Prorok powiedział. „Islam polega na świadczeniu, że nie ma boga prócz Allaha i że Mahomet jest Jego Wysłannikiem, odprawianiu Salat, udzielaniu Zakat, poście w miesiącu Ramadan i odprawianiu pielgrzymki do Ka'by, jeśli możecie”.

Ten odpowiedział mu: „Powiedziałeś prawdę”. Umar, niech Allah go błogosławi, powiedział: „Byliśmy zaskoczeni: pyta go i potwierdza mu.” Następnie mężczyzna powiedział: „Poinformuj mnie, czym jest iman?” Allaha Prorok (PZN), odpowiedział: „Iman oznacza wiarę w Allaha, Jego aniołów, księgi, posłańców, Dzień Sądu i świadomość istnienia dobra i zła.

Mężczyzna powiedział: „Prawdę powiedziałeś. Proszę, daj mi znać, co to jest ihsan. Prorok powiedział: „Ihsan oddawanie czci Allahowi tak, jakbyś Go widział, bo jeśli ty Go nie widzisz, on widzi ciebie”. „Powiedziałeś prawdę” – powiedział mężczyzna, a następnie dodał: „Poinformuj mnie o Dniu Sądu”. Wysłannik Allaha powiedział: „Ten, którego pytasz, nie wie o tym więcej niż ten, który pyta”.

Następnie mężczyzna powiedział: „Poinformuj mnie o jego znakach zapowiadających koniec świata”.

Wysłannik Allaha powiedział Znaki końca świata są następujące: „Jeśli niewolnica urodzi swoją panią i zobaczysz nagich, bosych, biednych pasterzy rywalizujących w budowie wysokich budynków”.

Umar, niech Allah go błogosławi, powiedział: „Wtedy ten człowiek odszedł, a potem Wysłannik Allaha (PZN), powiedział do mnie: „Umarze, czy wiesz, kim jest ten człowiek, który mnie pytał?” Powiedziałem: „Bóg i Jego Wysłannik wiedzą najlepiej”.

Następnie Wysłannik Allaha PZN, powiedział: „To był Gabriel. Przyszedł do was, aby nauczyć was waszej religii”.

W tym hadisie mamy dowód na filary Islam, Iman (wiarę) i Ihsan. Jego stwierdzenie poprzez Słowa Proroka: „**Ten, którego pytasz, nie wie o tym więcej niż ten, który pyta**” (Hadis: Muslim) są dowodem na to, że tylko Allah wie kiedy nadejdzie Dzień Sądu.

Słowa Proroka „że niewolnica rodzi swą panią” oznaczają:

Nieposłuszeństwo wobec rodziców będzie się rozprzestrzeniać.

Nadejdzie czas, kiedy będzie wielu niewolników (czas zniewolenia).

To odwróci stan społeczeństwa (zmiana pozycji).

Właściciele niewolników będą poślubić swoje niewolnice i mieć z nimi dzieci, które później staną się panami swoich ojców, tak będą panami swoich matek.

„Widzieć nagich, bosych, biednych pasterzy rywalizujących w budowie wysokich budynków” – el-Aletu (w oryg.) oznacza biednych. Ponieważ konkurują w budowie wieżowców” – oznacza, że ich stan zmieni się z biedy w ogromne bogactwo.

Korzyści płynące z hadisów Gabriela

1. Student musi spełniać sześć praw: wobec siebie, swoich szejków, miejsca, w którym zdobywa wiedzę, swoich kolegów, książki, które studiuje i wiedzy, którą zdobywa.

Prawo względem siebie. Zdobywanie wiedzy jest oddawaniem czci i wymaga szczerego podejścia do niej oraz przestrzegania Sunny. Ten, kto zdobywa wiedzę islamską, powinien podążać drogą wybranych pokoleń, wyróżniać się bogobojnością, świadomością, że Allah nad nim czuwa, być otwartym na innych, nie być aroganckim, być skromnym i zadowolonym z tego, co ma, wyglądać stosownie do wiedzy, którą zdobywa, być uprzejmym, honorowym, unikać miejsc luksusowych i rozrywkowych, być wytrwałym i sprawdzać to, co usłyszy, zanim zaakceptuje to i przekazuje dalej. Zatem ten, kto uczy się wiedzy islamskiej, powinien być godny wysokich ambicji, niestrudzony w zdobywaniu wiedzy i poszukiwaniu jej, starać się zapisywać i zapamiętywać zdobytą wiedzę, powtarzać to, czego się nauczył, uczyć się, jak wyciągać wnioski w konkretnych kwestiach od zasad podstawowych, do oddania modlitwie do Allaha, strzec wiedzę emanet (przemówienia publiczne na temat wiary i zasad wzywające do czynienia dobra i odwracania się od grzechu), być prawdomównym.

Ten, kto zdobywa wiedzę islamską, musi wiedzieć, że jego rajem są słowa „nie wiem”, że dobrze strzeże głównej części swojego majątku – a główną częścią majątku ucznia jest czas, który stara się zdobyć dla szerokiego wykształcenia ogólnego i kultury, aby nauczył się streszczać obszerne dzieła, czytając zwracać uwagę na poprawianie błędów. Szczególnie ważne jest, aby umiał poprawnie zadać pytanie, aby uważnie słuchał, rozumiał je i stosował, aby nie wdawał się w bezowocne dyskusje, aby powtarzał to, czego się nauczył. Najlepiej jest poświęcić się studiowaniu Koranu i Sunny oraz nauk, które pomagają je zrozumieć, starając się osiągnąć jak najwięcej w każdej dziedzinie. Szczególnie ważne jest zastosowanie i wprowadzenie w życie tego, czego się nauczy. Nie powinien tęsknić za przywództwem, sławą i dobrami doczesnymi.

Zakat wiedzy polega na tym, że reprezentuje prawdę nawołując do dobra i odstraszać od zła, ściśle dbając o to, aby jego działania były konstruktywne, a nie destrukcyjne. Powinien szerzyć zdobytą wiedzę, być użytecznym i pomagać innym na dobre.

Student wiedzy islamskiej powinien być dumny, postępować odpowiedzialnie wobec wiedzy, którą posiada, powinien być życzliwy, ale nie faworyzować nikogo ze szkodą dla wiary; to nie wznosić się ponad innych, nie spieszyć się z wyróżnianiem się niewystarczającą wiedzą, mieć właściwy stosunek do błędu uczzonego i nieporozumień wśród ulemów. Ponadto, aby wiedzieć, jak przeciwstawić się dwuznacznościom religijnym, odrzucić sekciarstwo i uprzedzenia partyjne.

To prawda, zdaniem szejków. W stosunkach z szejkami ludzie dzielą się na trzy grupy, z których dwie posunęły się do skrajności, a jedna jest w pozycji zrównoważonej. Na kolejnych stronach omówimy również, w jaki sposób shirk pojawił się na ziemi, ponieważ ludzie przesadzili w okazywaniu szacunku dobrym i pobożnym sługom Allaha.

Odpowiednio do miejsca, w którym zdobywa wiedzę.

Prawo do kolegów. Najwyższy powiedział: „**Jesteście najlepszym ludem, ludem wzbudzonym dla dobra ludzkości**” (Koran 3:110), a Wysłannik Allaha powiedział: „Nie będziecie prawdziwie wierzącymi, dopóki nie będziecie miłować swego brata tym, czym kochacie siebie”.

Zgodnie z książką, którą studiuje. Uczeń musi chronić książki przed zniszczeniem i uszkodzeniem, ponieważ książki są błogosławieństwem Allaha, które nam dał.

Zgodnie z wiedzą, którą zdobywa. Prawo do wiedzy, którą zdobywamy, to dokładne studiowanie, ciągle powtarzanie tego, czego się nauczyliśmy, praca według tego, czego się nauczyliśmy, ponieważ ten, kto się uczy, ma obowiązek zastosować to, czego się nauczył, w praktyce, a następnie zaprosić innych. Wiedza jest błogosławieństwem, za które powinniśmy być wdzięczni Allahowi, Chwała Mu.

2. **Zadawać pytania w miły sposób, a jedną z zalet zadawania pytań jest zadawanie przydatnych pytań.**

3. **Student wiedzy islamskiej powinien dbać o schludny ubiór i wygląd fizyczny.**

4. **Po śmierci Proroka (PZN) nie jest właściwe mówienie: „Bóg i Jego Wysłannik wiedzą najlepiej”, lecz należy mówić jedynie „Bóg wie najlepiej”.**

Trzecią zasadą jest wiedza o Proroku Mahomecie (PZN). Jest nim Muhammad ibn Abdullah ibn Abdul-Muttalib ibn Hashim. Hashim pochodzi z Kurajszytów, Kurajszyci są Arabami, a Arabowie są potomkami Ismaila, syna Ibrahima al-Khalila, niech pokój i zbawienie będą z nim i naszym Prorokiem. Żył sześćdziesiąt trzy lata – czterdzieści lat przed posłannictwem i dwadzieścia trzy jako prorok i posłaniec. Został prorokiem dzięki objawieniu mu „Ikre”, a posłańcem dzięki objawieniu mu sury „Al-Muddesir” (74). Jego rodzinnym miastem jest Mekka, wyemigrował do Medyny.

Ten fragment dostarcza nam pewnych informacji o Proroku (PZN). Dowiadujemy się z niego o imieniu Pośłańca, pochodzeniu, długości jego życia i nieco o jego misji posłańca.

Konieczne jest, abyśmy wiedzieli o proroku (PZN):

Imię i pochodzenie: Jest to Mahomet, syn Abdullaha, syn Abdul-muttaliba, syna Hashima. Hashim pochodzi z plemienia Kurajszytów i plemienia Arabów, które pochodzi od Izmaela, syna Ibrahima, (niech spoczywa w pokoju).

Długość życia: Żył sześćdziesiąt trzy lata, z czego czterdzieści lat przed posłannictwem i dwadzieścia trzy jako posłaniec.

Jego misja jako Pośłańca dzieli się na:

Okres mekkański
trwał trzynaście lat.

Okres Medyny
który trwał dziesięć lat.

Czy Mahomet (PZN) jest Pośłańcem czy prorokiem? Mahomet (PZN) jest zarówno Pośłańcem, jak i prorokiem. Został Prorokiem po otrzymaniu objawienia „Ikry”, a Pośłańcem został po otrzymaniu objawienia „el-Muddesir”.

Niektóre dane Pośłańca

W okresie da'wah w Mekce nacisk kładziono na nawoływanie do tawhid, odwracanie się i uchylanie od szirk i szczere wyznawanie wiary wyłącznie w Allaha, (Chwała Mu). Ten okres da'wah trwał trzynaście lat. Po tym okresie Wysłannik Boży, (PZN), otrzymał od swego Pana polecenie odbycia hidżry/przeprowadzki do Medyny, gdzie w dalszym ciągu wzywał do tawhid, ale potem, w okresie dawa w Medynie, opublikowano wszystkie pozostałe przepisy religijne, takie jak szczegółowe uregulowanie Ibadet (Dokładne czasy modlitwy), muamalatu (jakakolwiek forma wzajemnych transakcji zawieranych między ludźmi) oraz ogólnych zagadnień życiowych i społecznych.

Fakt, że Wysłannik Boży (PZN), nadal nawoływał do tawhid także w tym okresie, aż do czasu jego przeniesienia się do lepszego świata, jest dowodem przeciwko tym, którzy twierdzą, że nie należy zwracać szczególnej uwagi na studiowanie tawhid, i że wystarczy poświęcić temu tematowi kilka minut.

Allah posłał go, aby ostrzegał przed szirkiem, i wzywał do tawhid. Dowodem tego są słowa Najwyższego:

**„O ty, który okryłeś się swym strojem,
Powstań i ostrzegaj,
I sław Pana twego,
I oczyść swoje szaty,
I unikaj nieczystości,
I nie obdarowuj łaskami, oczekując w zamian więcej.
I, na twego Pana, znoś próby cierpliwie”.**

(Koran 74:1-7)

„Powstań i ostrzegaj” - To znaczy: ostrzegać przed niebezpieczeństwem (szirk) uchylania się i zapraszać do tawhid.

„I sław Pana twego” - Znaczenie: wychwalaj Go, manifestując Jego jedność (tawhid).

„I oczyść swoje szaty” - To znaczy: oczyść swoje uczynki z uchylania się.

„I unikaj nieczystości” - To znaczy: zostaw ich i zdystansuj się od nich i tych, którzy ich zniewalają.

Wzywał do tego przez dziesięć lat, a potem przydarzył mu się miradż (został wyniesiony do nieba), w którym przepisano mu pięć codziennych modlitw. Modlił się w Mekce przez trzy lata, po czym nakazano mu migrację do Medyny.

Ze słów autora „wtedy przydarzył mu się miradż (został uniesiony do nieba)” możemy wyciągnąć następujące wnioski:

1. Naszym obowiązkiem jest mocno wierzyć i uważać za prawdę wszystko, o czym Wysłannik Boży (PZN), poinformował nas ze świata boskich tajemnic.
2. Wykonywanie pięciu codziennych modlitw jest niezwykle ważne, biorąc pod uwagę, że Allah (Chwała Mu) nakazał ich obowiązek w niebie.

Hidżra to przeprowadzka z miejsca szirku się do miejsca islamu. Obowiązkiem tej ummy (wspólnoty) jest migracja z miejsc, gdzie panuje politeizm, do miejsc, gdzie rządzi islam. Przepis na Hidżrę pozostaje ważny aż do Dnia Sądu, a dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha:

Zaprawdę, „tym, którym aniołowie przynoszą śmierć, podczas gdy oni sami krzywdzą swoje dusze, aniołowie powiedzą: „Do czego dążyliście?” Ci odpowiedzą: „Byliśmy w kraju traktowani jako słabi”. Aniołowie powiedzą: „Czy ziemia Allaha nie była dość duża, abyście mogli do niej wyemigrować?”. Są to ci których mieszkaniem będzie Piekło, a jest to zły los. Z wyjątkiem tych słabych wśród mężczyzn, niewiast i dzieci, którzy nie byli wystarczająco zaradni i nie znali drogi. Jeżeli o nich chodzi, jest taka nadzieja, że Allah zmaże ich grzechy. Allah bowiem wymazuje grzechy, jest Najbardziej Miłosierny”. (Koran 4:97-100).

A dowodem jest także ten werset: **„O Moje sługi, którzy wierzyacie! Zaprawdę, Moja ziemia jest wielka, więc czcijcie wyłącznie Mnie”.** (Koran 29:56).

Al-Baghavi, niech Bóg zlituje się nad nim, powiedział: „Powodem ujawnienia tego wersetu są muzułmanie z Mekki, którzy nie dokonali hidżry, dlatego Wszechmogący Allah wzywa ich, aby to zrobili, odwołując się do swojej wiary”.

Dowodem Sunny na hidżrę są słowa Proroka, niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem: „Hidżra nie przestanie obowiązywać, dopóki skrucza nie przestanie być ważna i aż do wschodu słońca z zachodu”. (Abu Dawood, Authenticated by Albani).

Hidżra (Hidżra, czyli emigracja Mahometa z Mekki do Medyny) dzieli się na:

Hidżra z Mekki do Medyny i kończy się wyzwoleniem Mekki.

Hidżra z środowiska niewiernych do środowiska wiernych i trwa do dnia Sądu.

Hidżra-opuszczenie wszystkiego co Allah zabrania tj. opuszczenie poszczególnych czynów, osób, czasu i miejsca.

Czyny: Wszystko, czego zakazał Allah, zwłaszcza szirk.

Ludzie: niewierzący, obłudnicy itp.

Czasy: porzucenie tych, podczas których niewierzący świętują swoje uroczystości.

Miejsca: opuszczanie miejsc, w których niewierzący obchodzą swoje święta.

Tevba (w islamie to wyrzuty sumienia, pokuta. Jest to jeden z obowiązków człowieka wobec Allaha, Boga Stwórcy - przyp. tłum.)

traci ważność w dwóch przypadkach:

1. Wschód słońca na zachodzie (Wschód słońca na zachodzie jest jednym z wielkich znaków Dnia Sądu, opartym na Koranie i Sunnie - przyp. tłum.).

2. Śmierć. **„Nie przyjmuje się skruchy od tych, którzy nadal czynią zło aż do czasu, gdy w obliczu śmierci powie: „Teraz naprawdę okazuję skruchę”, ani od tych, którzy umierają jako niewierni. Właśnie dla nich przygotowaliśmy bolesną karę”.**

(Koran 4:18).

Prorok powiedział: „Po wyzwoleniu nie ma hidżry”. Odnosi się to do wyzwolenia Mekki i jest dowodem na to, że Mekka nie będzie już środowiskiem niewiernych.

(1) Szejk Ibn Usaymin, niech Bóg zlituje się nad nim, powiedział: „Obowiązek Zakatu (muzułmański podatek, od nadwyżki indywidualnego majątku) był przepisywany w Mekce, ale nie określono nisabu (Nisab to minimalna kwota, jaką muzułmanin musi mieć, zanim będzie zobowiązany do zakatu) ani na jakie rodzaje był podzielony, więc nisab i typy określono w Medynie.

(2) Prorok (PZN), zmarł w dziesiątym roku Hidżry i został pochowany w pokoju Aiszy, niech Bóg będzie z niej zadowolony.

(3) „Zaiste, nie ma dobra, na które ta wiara by nie wskazywała i nie ma zła, przed którym by nie ostrzegała” – Naszym obowiązkiem jest wierzyć i świadczyć o tym, jak Wysłannik Boży (PZN), wypełnił obietnicę i przekazał Przesłanie, szczerze kierując Ummę (Społeczność) ku dobremu, walczył na drodze Allaha prawdziwym dżihadem, pozostawił nas na białej ścieżce, na której noc jest tak jasna jak dzień i z której tylko ten, kto jest zrujnowany, może zboczyć.

A kiedy osiadł w Medynie, rozkazane mu zostały inne przepisy, takie jak zakat(1), modlitwa, hadżdż (pielgrzymka do Mekki), dżihad, wezwanie do modlitwy, nakazanie dobra, zakazanie zła i inne przepisy islamskie. Poświęcił się temu przez dziesięć lat, po czym przeniósł się do zaświatów(2), ale jego wiara pozostała nadal. Nie ma bowiem dobra, na które ta wiara by nie wskazywała i nie ma zła, przed którym by nie ostrzegała. Dobre rzeczy, o których mówi, to: tawhid i wszystko, co Allah kocha i z czego jest zadowolony. A złem, przed którym ostrzega, jest politeizm i wszystko, czego Wszechmogący Allah nienawidzi i z czego nie jest zadowolony. (3).

Największe zakazy

Wielki szirk.

Wywodzi się z wiary.

Mały szirk.

Nie wywodzi się z wiary.

Główne grzechy.

Grzechem głównym jest wszystko, za co szariat przewiduje specjalną karę.

Małe grzechy:

wszystko, co jest zakazane i za co nie jest przewidziana żadna specjalna kara.

Allah posłał go do całej ludzkości i nakazał dwóm grupom – dżinom i ludziom – być mu posłusznymi. Dowodem tego są słowa Wszechmogącego Allaha: **„Powiedz: „O ludzkości, naprawdę jestem Posłańcem do was wszystkich...”**. (Koran 7:158). (1)

Allah dopełnił poprzez niego wiarę. Dowodem na to są słowa Najwyższego: **„Dzisiaj udoskonaliłem tę religię dla was i dopełniłem mą łaskę wobec was, jak i jako religię wybrałem dla was Islam”**. (Koran 5:3). (2)

Dowodem jego śmierci są słowa Wszechmogącego Allaha: **„Zaiste, Ty umrzesz i oni z pewnością także umrą”**. (Koran 39:30).

Prorok został posłany do wszystkich ludzi i wraz z jego głoszeniem wszystkie dotychczasowe prawa religijne przestały obowiązywać, tak że ci Żydzi i chrześcijanie w czasach Proroka, jak i ci w późniejszych okresach, którzy słyszeli o jego religii i nie zaakceptowali jej, są uważani za niewiernych, nawet zakładając, że wyznają dokładnie to, z czym przyszli Mojżesz i Jezus. Oto niektóre dowody na to: **„Powiedz: „O Ludu Księgi! Przybądź do słowa jednakowego pomiędzy tobą i nami, abyśmy nie czcili nikogo poza Allahem i abyśmy nie przypisywali Mu żadnego partnera oraz aby niektórzy z nas nie brali sobie żadnych panów poza Allahem”**. Jeżeli jednak oni się odwrócą, powiedzcie: **„Bądźcie świadkami, że my całkowicie poddałiśmy się Bogu”**. (Koran 3:64).

„Walczcie z tymi spośród Ludu Księgi, którzy nie wierzą w Allaha, ani w Dzień Ostatni, ani nie uważają za nieprawę tego, co Allah i Jego Posłaniec ogłosili nieprawym, aż do czasu, gdy zapłacą należność, uznając to za łaskę i uznają swe podporządkowanie”. (Koran 9:29).

Wysłannik Allaha powiedział: **„Na Tego, w którego rękę jest moja dusza, nie ma Żyda ani chrześcijanina, który by o mnie słyszał i nie wierzył we mnie, i nie byłby on spośród mieszkańców Ognia”**. (Hadis: Sahih Muslim).

(2) Werset ten jest dowodem na zakaz innowacji w religii.

Wniosek

(1) Wszyscy ludzie zakosztują śmierci. Wtedy odżyją w Dniu Sądu i wtedy ich uczynki zostaną rozliczone i zostaną nagrodzeni lub ukarani stosownie do swoich uczynków.

(2) Kto zaprzecza zmartwychwstaniu i rozliczeniu po zmartwychwstaniu, jest niewiernym, ponieważ wypiera się a jednego z filarów wiary.

(3) Noe, niech spoczywa w pokoju, był prorokiem, a dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Zesłaliśmy objawienie Noemu i Prorokom, którzy byli po nim...**”.

(Koran 4:163).

Pierwszym prorokiem jest Adam, a dowodem na to są słowa Proroka, który na pytanie, czy Adam był prorokiem, odpowiedział:

„**Był Posłańcem, z którym (Allah) rozmawiał? Mahomet (PZN), jest ostatnim prorokiem i ostatnim Posłańcem. Dowodem tego są słowa Allaha:**

„**Mahomet nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest on Posłańcem Allaha, Pieczęcią Proroków...**” (Koran 33:40).

Dlatego każdy, kto podaje się za Posłańca lub Proroka po Proroku, jest kłamcą i niewiernym, a ten, który mu wierzy, jest także niewiernym.

Ludzie odrodzą się po śmierci, a dowodem na to są słowa Allaha: „**Z tej oto ziemi My was stworzyliśmy i spowodujemy, że do niej powrócicie**”. (Koran 20:55).

I słowa Najwyższego: „**To Bóg sprawił, że wyszliście z ziemi jak rośliny. I to on sprawi, że powrócicie do niej i wyjdziecie z niej ponownie**”. (Koran 71:17-18).

A po ponownym przeżyciu zostaną zapytani o swoje czyny, a dowodem na to są słowa Najwyższego: „**...żeby mógł On odpłacić się tym, którzy czynią zło zgodnie z tym, co uczynili, jak i nagrodzić tych, którzy czynią dobro, które jest czymś najlepszym**”.

(Koran 53:31). (1)

Kto zaprzecza zmartwychwstaniu, jest niewierzącym, a dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Ci, którzy nie wierzą, uważają, że nie będą na nowo podniesieni do życia. A Powiedz: „Na mojego Pana, z pewnością zostaniecie wskrzeszeni i z pewnością zostanie wam ujawnione to, co robiliście. To Bogu nie sprawi żadnej trudności**”.

(Koran 64:7). (2)

Wszechmogący Allah wysyłał posłańców jako zwiastunów dobrej nowiny i ostrzegających, a dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Posłańców, głosicieli dobrej nowiny oraz tych, którzy ostrzegają, aby ludzie nie mogli mieć żadnej wymówki przeciwko Allahowi po przybyciu Posłańców. Allah zaś jest Potężny. Mądry**”.

(Koran 4:165).

Pierwszym prorokiem był Noe (PZN), a ostatnim był Mahomet (PZN). Dowodem na to, że Noe (PZN), był pierwszym prorokiem, są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Zaiste, zesłaliśmy ci objawienie. jak zesłaliśmy objawienie Noemu i Prorokom, którzy byli po nim...**”

(Koran 4:163). (3)

Allah nakazał wszystkim ludziom odrzucić Taghut i uwierzyć w Allaha. Ibn Qayyim, niech Bóg zmiłuje się nad nim, mówi: „Taghutem jest przekroczenie granic ludzi w stosunku do czegoś. Niezależnie od tego, czy chodzi o to, co czci, czy za czym/kogo podąża, czy komu jest posłuszny”. Każdemu narodowi, do którego Allah wysłał posłańca, począwszy od Noego aż do Mahometa (PZN), jego posłaniec nakazał oddawać cześć Allahowi Jedynekowi i zakazał im oddawania czci Taghutowi. Dowodem na to są słowa Najwyższego:

„Wśród każdego ludu Powołałiśmy Posłańca z nauką: „Czciecie Boga i wyrzeknijcie się Złego”. Wtedy pośród nich byli tacy, którzy zasłużyli sobie na ruinę”. (Koran 16:36).

- Jest wielu Taghutów, a głównych jest pięć:
- Iblis (w mitologii perskiej i arabskiej odpowiednik Szatana), niech Allah przeklnie go.
- Następnie każdy, kto jest czczony przez ludzi i jest z tego zadowolony,
- Potem ten, który zaprasza innych, aby go czcili.
- Ten, który twierdzi, że wie coś ze świata boskich tajemnic (ghayba).
- I ten, który sędziuje według prawa, które nie zostało objawione przez Allaha.

Dowodem tego są słowa Allaha: **„W religii nie ma przymusu. Zaprawdę, droga właściwa odróżnia się od błędu, więc kto tylko odmówi bycia kierowanym przez grzeszników, i wierzy w Allaha, ten zaiste chwyta za coś pewnego, co nigdy nie pęka. Allah zaś jest Wszystkosłyszający, Wszechwiedzący”.** (Koran 2:256).

I ten werset wyjaśnia znaczenie „nie ma żadnego innego boga poza Allahem”. (Koran 47:19).

Jeden z hadisów głosi: **„Koroną wiary jest islam, jej filarem jest modlitwa, a szczytem jest dżihad na drodze Allaha”.** (Tirmidhee).

Allah wysyłał wysłanników i posłańców, aby przynosili radosną nowinę i ostrzegali. Wszyscy nawoływali do tawhid i sprzeciwiali się wszelkim rodzajom taghut (jest wszystkim, co jest czczone poza Allahem) i szirk. Dowodem są słowa Najwyższego: **„Wśród każdego ludu Powołałiśmy Posłańca z nauką: „Czciecie Boga i wyrzeknijcie się Złego”. Wtedy pośród nich byli tacy, którzy zasłużyli sobie na ruinę”.** (Koran 16:36).

– oznacza: nie stój po stronie taghut. Ten styl w języku arabskim jest najpełniejszą prośbą o wyrzeczenie się szirk i jego bohaterów. Allah nakazał Swoim poddanym wyrzec się taghut i uwierzyć w Allaha, a zanim zamani-festuje się wiarę w Allaha, konieczne jest najpierw wyrzeczenie taghutu: **„Zaprawdę, droga właściwa odróżnia się od błędu, więc kto tylko odmówi bycia kierowanym przez grzeszników, i wierzy w Allaha, ten zaiste chwyta za coś pewnego, co nigdy nie pęka. Allah zaś jest Wszystkosłyszający, Wszechwiedzący”.** (Koran 2:256).

Tagut to wszystko, z czym lub z czym dana osoba ma nadmierny związek, niezależnie od tego, czy jest to coś/ ktoś, kogo czci, na przykład kamienie i drzewa; lub za kim podąża, jak skorpumpowani uczeni; lub którym jest posłuszny, jak na przykład władcom, którzy są nieposłuszni Allahowi. Jest wiele Tagutów, a głównych jest pięć:

- Iblis (w mitologii perskiej i arabskiej odpowiednik Szatana), niech Allah przeklnie go.
- Następnie każdy, kto jest czczony przez ludzi i jest z tego zadowolony,
- Potem ten, który zaprasza innych, aby go czcili.
- Ten, który twierdzi, że wie coś ze świata boskich tajemnic (ghayba).
- I ten, który sędziuje według prawa, które nie zostało objawione przez Allaha.

Orzekać według tego, czego Allah nie objawił, można:

Duży Kufr (niewiara)

Kufr akbar (wielki kufr): jeśli wierzy, że prawo ludzkie jest równe lub lepsze od prawa Allaha.

Mały Kufr (niewiara)

Mały kufr (niewiara, która nie wynika z wiary, ale jest w rzeczywistości wielkim grzechem): jeśli wierzy, że nie wolno sądzić na podstawie tego, czego Allah nie objawił, ale sądzi, postępując zgodnie ze swoimi pragnieniami lub z powodu chęci zajęcia stanowiska lub z innych powodów.

Osoby pozostające w związkach z niemuzułmanami dzielą się na trzy grupy. Spośród nich dwa są skrajne, a jeden to ten, który trzyma się środkowej ścieżki

Ci, którzy uczestniczą z niemuzułmanami w ich świętach, uroczystościach i rytuałach.

Ci, którzy przekraczają granice wobec niemuzułmanów poprzez morderstwa, rabunki, oszustwa...

Ci, którzy trzymają się środkowej ścieżki, są wyznawcami Sunny. Polega to na tym, że człowiek nie uczestniczy w ich ceremoniach i rytuałach, jednakże nie przekracza związanych z nimi granic, przestrzegając przy tym istniejących porozumień. Można z nimi współpracować także w sprawach handlowych i konieczne jest wzywanie ich do tawhidu (monoteizmu).

Ostatnie słowo

Polecam wszystkim muzułmanom zwrócenie szczególnej uwagi na to cenne dzieło, które pomimo niewielkiej objętości zawiera bardzo ważne odpowiedzi i wyjaśnienia, które każdy muzułmanin powinien znać i o które będzie przesłuchiwany w dniu Sądu. Allah wie najlepiej! Pokój i błogosławieństwo niech będzie z Mahometem (PZN).

Tabelaryczne przedstawienie dzieła „Komentarz Trzy fundamentalne zasady”

Trzy podstawowe zasady (a właściwie to w skrócie trzy pytania, które zostaną zadane w dniu Sądu) i ich dowody. Dlaczego studiujemy tawhid? Dlaczego studiujemy trzy podstawowe zasady? Jaka jest korzyść z ich studiowania?	Cztery zasady w Surze Asr (103)	Wiedza	Poznać Allaha, poznać Jego Wysłannika (PZN), poznać religię islamu. (Trzy podstawowe zasady).
			Wiedza wzywa do działania, więc jeśli działanie nie reaguje na nią, wiedza odchodzi. Uczony, który nie pracuje zgodnie z nabytą wiedzą, zostanie ukarany przed bałwochwalcami.
		Dawa – „wołanie do Boga”	nawoływanie do Boga (nawracanie): Uczciwość, wiedza o szariacie, wiedza o stanie tego którego którego wzywa, mądrość, sabur.
			Pierwszą i najważniejszą rzeczą, o którą się wzywa, jest tawhid, ponieważ wzywali do tego wszyscy prorocy i posłańcy. Określenie stopnia dawa jest zaproszeniem do tawhidu i odwracaniem od szirkmu.
	Trzy zasady (trzy rodzaje tawhidu)	Sabur - być cierpliwym, wytrwałym znoś próbę	Być cierpliwym w wykonywaniu przykazań Allaha, takich jak modlitwa; być cierpliwym w powstrzymywaniu się od tego, czego zakazał Allah, na przykład lichwy; abyśmy cierpliwie znosili trudne i bolesne próby, jakie są nam przypisane, takie jak ubóstwo.
			Cierpliwość w drodze do zdobywania wiedzy, następnie cierpliwie praktykuj to, czego się nauczyłeś, a potem cierpliwie wołaj.
			Tawhid Rububiyyah (Bóg jest jedynym i jedynym Stwórcą). Zasługuje na to, aby go czcić.) i Tawhid al-Asma wa al-Sifat (tawhid w pięknych imionach Allaha i ich doskonałe właściwości).
			Tawhid-Uluhiyyah (uczciwość): Allahowi nie podoba się, że kogokolwiek uważa się za równego Jemu i że On jest uważany za równego Jemu.
			Wyrzeczenie się uchyłania się i jego bohaterów: sercem – pogardzać niewiernością; język – „Wyrzekam się tego, co czcicie”; fizycznie – nie uczestnicząc w ich świętach i uroczystościach oraz nie naśladowując niewierzących.

Trzy podstawowe zasady (a właściwie to w skrócie trzy pytania, które zostaną zadane w kabur) i ich dowody. Dlaczego studiujemy tawhid?	Dlaczego studiujemy tawhid?	Al-Hanifijjet: ten jemillet (wspólnota wierzących), wolna od szirku i opierająca się na szczerości i nieskażonym monoteizmie.
		Językowo: tawhid jest bezokolicznikiem czasownika „vehhade-juvehhidu-tevhiden” i oznacza jednorazowe zrobienie danej rzeczy, aby odróżnić ją od innych rzeczy. Terminologicznie: tawhid to rozróżnienie Allaha na Rububiyyah (stworzenie, rządzenie itp.), Uluhiyyah (oddawanie czci) i piękne imiona i doskonałe atrybuty. Trzy rodzaje tawhid to:
		1. Tawhid al-Rububiyyah: podkreślanie Allaha w Jego dziełach, lub wyróżnianie Allaha w tworzeniu, rządzeniu i podtrzymywaniu stworzenia. 2. Tawhid al-Uluhiyyah: Wywyższanie Allaha w uwielbieniu. 3. Tawhid al-Asma wa al-Sifat: Wyróżniając Allaha cechami, które On sam opisał w Swojej Księdze lub słowami, którymi Go opisał Jego Wysłannik (PZN). A dzieje się to poprzez potwierdzenie tego, co zostało potwierdzone i zaprzeczenie temu, czemu zaprzeczono, bez zniekształcania, bez odrzucania, bez określania jakości i bez porównywania.
		Szirk to oddawanie czci komuś niż Allah lub poza Allahem i jest to największy grzech na Ziemi.
	Trzy podstawowe zasady	Poznanie Allaha: Kto jest twoim Panem? Jak poznałeś Allaha? Pan to ten, któremu oddaje się cześć. Jakie są rodzaje kultu? Jaki jest wyrok, wraz z dowodami, dla tego, kto czci kogoś innego niż Allaha?
		Znajomość Allaha z dowodem. Definicja islamu. Jakie są trzy poziomy wiary? Filary islamu? Wyjaśnij: definicja szahady, filary wiary, części wiary, ihsan („zrobić coś w piękny, dobry, poprawny i wysokiej jakości sposób; dokonywać pięknych i pożytecznych czynów; działać charytatywnie, uczcić kogoś”), podaj dowody na trzy poziomy wiary? Zapowiedzi Dnia Sądu?
		Znajomość Proroka (PZN), jego pochodzenie, gdzie się urodził, jak długo żył, jakie jest jego przesłanie, jego miejsce urodzenia, mądrość jego przesłania, okres powoływania do tawhid, Isra (pierwsza część najważniejszego objawienia proroka) i Miraj (druga część najważniejszego objawienia proroka Mahometa), gdzie i kiedy jest przepisany obowiązek modlitwy, hidżra, mądrość i czas hidżry. Kiedy wprowadzono inne przepisy szariatu? Jak długo trwała misja misyjna, kiedy Wysłannik Boga, niech spoczywa w pokoju i błogosławieństwie, został przeniesiony do zaświatów? Wyjaśnij podstawowe zadanie jego misji, w jaki sposób został wysłany do dwóch rodzajów – dżinów i ludzi, w celu wypełnienia przepisów i udoskonalenia wiary.

Trzy podstawowe zasady (a właściwie to w skrócie trzy pytania, które zostaną zadane w kabur) i ich dowody. Dlaczego studiujemy tawhid? Dlaczego studiujemy trzy podstawowe zasady? Jaka jest korzyść z ich studiowania?

Wniosek

Zmartwychwstanie po śmierci, rozliczenie się z czynów, niewierność tego, który zaprzecza zmartwychwstaniu, zadanie proroków i ich dawa, pierwszy prorok, ostatni prorok, dwa ramiona tawhid: zaprzeczenie taghut i wiara w Allaha, definicja taghut, pięć głównych zasad taghut, sposób wyrzeczenia się taghut, czyli la ilahe illallah, islam jako korona wiary, modlitwa jako filar islamu, dżihad jako szczyt wiary.			
Rodzaje dżihadu	Dżihad przeciwko sobie.	Ten rodzaj dżihadu jest prowadzony zgodnie z Surą al-Asr (wiedza, zastosowanie wiedzy, wzywanie innych na ścieżkę Allaha i cierpliwe znoszenie prześladowań na tej ścieżce).	
	Dżihad przeciwko szatanowi.	Niejasności	Wielki szirk (uchylanie się w wierze) i mały szirk.
			Innowacje w wierze.
		Pasja	Grzechy główne (każde przestępstwo, za które przewidziana jest specyficzna kara).
			Drobne grzechy (każde wykroczenie, za które nie jest przewidziana żadna specjalna kara).
	Dżihad przeciwko niewiernym i hipokrytom.	Sercem, słowem/piórem, majątkiem i życiem.	
Dżihad przeciwko tyranom, innowatorom i tym, którzy robią niegodziwe rzeczy.	Poprzez serce, słowem/piórem, usuwając zło, jeśli jest w stanie to zrobić.		
Tagut	Tagut to wszystko, z czym lub z czym dana osoba ma nadmierny związek, niezależnie od tego, czy jest to coś/ktoś, kogo czci, na przykład kamienie i drzewa; lub za kim podąża, jak skorumpowani uczeni; lub kogoś, kogo należy słuchać jak władców nieposłusznych Allahowi. Jest wiele Tagutów, a głównych jest pięć: Iblis, niech Allah go przeklnie; następnie każdy, któremu ludzie oddają cześć; następnie ten, kto zaprasza innych, aby oddawali mu cześć; ten, kto twierdzi, że wie coś ze świata boskich tajemnic (gajba); ten, który sądzi według prawa nie objawionego przez Allaha.		

Allah wie najlepiej! Pokój i błogosławieństwo niech spoczywają na Mahomecie, jego rodzinie i towarzyszach.

Test z pracy „Komentarz Trzy fundamentalne zasady i ich dowody”

1. Tytuł tej książki brzmi:
 - A. Trzy fundamentalne zasady
 - B. Komentarz Trzy rodzaje tawhid.
 - C. Obie nazwy są prawidłowe.
2. Trzy podstawowe zasady to tak naprawdę trzy fundamentalne pytania:
 - A. Dokładnie.
 - B. Nie.
3. W dziele tym autor modlił się za czytelnika, w:
 - A. Dwóch miejscach.
 - B. Trzech miejscach.
4. Twórczość autora charakteryzuje się:
 - A. W zrozumiałych słowach.
 - B. Stawiając tezy ogólne, które następnie szczegółowo wyjaśnia.
 - C. Dowody z Koranu i Sunny.
 - D. Tworzenie Duwa dla studenta.
 - E. Odpowiedź na niejasności.
 - F. Duża liczba komentarzy na temat pracy podstawowej.
 - G. Poprzez zamieszczenie ważnych pytań i udzielenie na nie odpowiedzi.
 - H. Z woli Allaha praca ta została powszechnie przyjęta.
 - I. Wszystkie powyższe.
5. Zasadniczy tekst dzieła Trzy fundamentalne zasady można podzielić na:
 - A. Pięć części.
 - B. Sześć części.
6. Nauka tawhid polega na:
 - A. Obowiązku każdego człowieka.
 - B. Obowiązku grupy muzułmanów.
7. Dowody na cztery pytania są następujące:
 - A. Sura al-Asr (103).
 - B. Sura Ihlas (12).
8. Ten, kto zna właściwą ścieżkę, a nią nie podąża, jest podobny do:
 - A. Do Żydów.
 - B. Chrześcijanina.
 - C. Wszystkie powyższe.

9. Sabur dzieli się na:
 - A. Dwa typy.
 - B. Trzy typy.
10. Według Imama Shafi'i, Sura Asr to:
 - A. Wystarczający dowód dla ludzi.
 - B. Wystarczające, aby zastąpić wszystkie inne sury.
11. Ktokolwiek uznaje jeden rodzaj tawhid, a nie uznaje innych, nie jest prawdziwym monoteistą:
 - A. Dokładnie.
 - B. Nie.
12. Wyrzekamy się politeizmu i jego bohaterów:
 - A. Sercem, językiem i fizycznie.
 - B. Wyrzekając się szirku i tych, którzy go popełniają.
 - C. Wszystkie powyższe.
13. Według słów Allaha „Masjidy (meczety) są dla Allaha” oznaczają, odnoszą się do:
 - A. Części ciała, na których wykonywany jest pokłon.
 - B. Podłoża, na którym wykonywany jest pokłon.
 - C. Wszystkie powyższe.
14. Metoda Salaf jest następująca:
 - A. Najpierw zapoznaj się z dowodami, a następnie sformułuj przekonanie.
 - B. Najpierw uformuj przekonanie, a potem je udowodnij.
15. Uczni, którzy zblądzili, przypominają:
 - A. Żydów.
 - B. Chrześcijan.
16. Pobożni muzułmanie, którzy zblądzili, przypominają:
 - A. Żydz.
 - B. Chrześcijanie.
17. Trzy pytania to tak naprawdę trzy podstawowe zasady:
 - A. Dokładnie.
 - B. Nie.
18. Dua dzieli się na:
 - A. Dua przez uwielbienie i dua przez błaganie.
 - B. Dua przekonań i dua słów.

19. Modlitwa dua dzieli się na:
- A. Dwa typy.
 - B. Cztery typy.
20. Ze względu na przyczyny ludzie dzielą się na:
- A. Dwie skrajności i właściwa relacja.
 - B. O dużych i małych szirkach oraz o dopuszczalnych przyczynach.
21. Szukanie wyzwolenia od nieszczęść/istigaset od stworzeń to:
- A. W każdym razie dozwolone.
 - B. Dozwolone, jeśli możesz to zrobić.
 - C. Dozwolone, jeśli osoba jest w stanie to zrobić, ale po spełnieniu czterech warunków.
22. La ilahe illallah oznacza:
- A. Allah jest Stwórcą.
 - B. Czczony jest tylko Allah.
 - C. Nie ma prawdziwego Boga poza Allahem.
 - D. Wszystkie powyższe.
23. Zbliżenie religii to jest:
- A. Dozwolone.
 - B. Wielki grzech.
 - C. Niewierność.
24. Ogólne dowody na istnienie Allaha to:
- A. Liczne.
 - B. Są ich cztery.
25. Anioły mają serce:
- A. Tak.
 - B. Nie.
26. Iman jest pojęciem ogólnym, a tawhid jest częścią ogólnego znaczenia terminu iman:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
27. Ile jest filarów Imanu:
- A. Pięć.
 - B. Sześć.
 - C. Osiem.

28. Politeiści kierują niektóre formy czci do Allaha:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
29. Ten, kto jest czczony poza Allahem, chociaż Allahowi się to nie podoba:
- A. Nazywa się to taghutem.
 - B. Nie nazywa się to taghut.
30. Wiara, że wszechświatem rządzi tylko Allah i tylko On daje deszcz:
- A. Tawhid al-Uluhiyyah.
 - B. Tawhid al-Rububiyyah.
 - C. Tawhid al-Asma wa al-Sifat.
31. Podstawy tawhid niszczone są przez:
- A. Wielki szirk.
 - B. Mały szirk.
 - C. Innowacja w wierze.
32. Największym obowiązkiem jest życzliwość wobec rodziców:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
33. Największymi grzechami są rozpusta i morderstwo osoby, która nikogo nie zabiła:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
34. Miradž to podróż Proroka (PZN), od Mekki do Bejtul-Makdis:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
35. Prorok (PZN) został wysłany:
- A. Tylko swoim ludziom.
 - B. Do wszystkich ludzi i dżinów.
36. Prorok (PZN) to:
- A. Śmiertelnik.
 - B. Prorocy nie umierają.
37. Zaprzeczanie doświadczeniu to:
- A. Duża Niewiara.
 - B. Mała Niewiara.
38. Po wyzwoleniu Mekki:
- A. Hidżra nie jest już przepisywana.
 - B. Hidżra jest przepisana aż do Dnia Sądu.

39. Wiara wszystkich proroków jest:
- A. Jedna.
 - B. Różna.
40. Hidżra to:
- A. Przejście ze środowiska niemuzułmańskiego do środowiska muzułmańskiego.
 - B. Porzucenie tego, czego zakazał Allah; wszystkie powyższe.
41. Religia islamu jest kompletna, ale można ją uzupełnić snami Sprawiedliwych:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
42. Czczenie kogoś innego niż Allah to:
- A. Wielki szirk.
 - B. Mały szirk.
43. Należy dokonać rozróżnienia między regulacją czynu a regulacją sprawcy czynu:
- A. Dokładnie.
 - B. Nie.
44. Pierwszym prorokiem był:
- A. Noe (PZN).
 - B. Adam (PZN).
45. Mahomet, niech spoczywa w pokoju, jest:
- A. Prorokiem.
 - B. Posłańcem.
 - C. Zarówno Prorokiem, jak i Posłańcem.

**Wybierz odpowiednie elementy z pierwszej kolumny
dla drugiej kolumny**

Kolumna A		Kolumna B
Językowo tawhid oznacza	1	Trzy rodzaje Tawhid.
Terminologicznie tawhid oznacza	2	Wiara we wszystko co wydarzy się po śmierci.
Tawhid al-Uluhiyyah to	3	Manifestacja językiem, wiarą w sercu, działanie narządami i członkami ciała. Zwiększa się wraz z posłuszeństwem i maleje wraz z nieposłuszeństwem.
Tawhid al-Rububiyyah	4	Islam, iman, and ihsan.
Tawhid al-Asma wa al-Sifat	5	Allah i mimo Alaha.
Hanifijet to	6	Obowiązkowe, dozwolone i zabronione.
Pierwsza konwersja na wołacz i pierwsze przykazanie w Koranie	7	Szariat i fizyczność.
Rywalem jest	8	Trzy fundamentalne zasady.
Hashje/bogobojność	9	Wiedza, działanie, dava, sabur.
Tevekkul/poleganie na Allahu	10	Uczciwość w intencjach i działaniu oddawać cześć zgodnie z Sunną.
Dwa warunki przyjęcia kultu	11	Jest to szczerze poleganie na Allahu podczas podejmowania decyzji.
Krótko mówiąc, są to cztery pytania	12	Jest to strach oparty na wiedzy o wielkości i doskonałej mocy tego, którego się boi.
Krótko mówiąc, trzy podstawowe pytania to:	13	Które jest podobne, do czego jest porównywane lub z czym jest równe.
Krótko mówiąc, są to trzy podstawowe zasady	14	W Surze AL-BAQARAH (Krowa) (2).
Przyczyny dzielą się na	15	wspólnota wierzących, grupa ludzi, która wyrzeka się szirku i opiera swoją wiarę na szczerym wyrażaniu wiary w Allaha i Tawhid.

Rodzaje ślubów to	16	Wyróżnienie, wywyższenie Allaha imionami i atrybutami, którymi się opisał lub został opisany przez Jego Posłańca (PZN) potwierdzając to, co zostało Mu potwierdzone i zaprzeczając temu, czego Mu odmówiono.
Rodzaje zebha/uboku to	17	Wyróżnienie, wywyższenie Allaha w kulcie.
Strach przed Allahem dzieli się na	18	Wyróżnienie, wywyższenie Allaha w stworzeniu, władzy, i utrzymaniu.
Islam	19	Wyróżnianie, wywyższenie Allaha we wszystkim, że jest jedyny.
Poziomy wiary to	20	Oznacza zrobienie danej rzeczy raz, aby odróżnić ją od innych rzeczy.
Iman to:	21	Wschód słońca na zachodzie lub śmierć.
Wiara w Dzień Sądu obejmuje	22	Wszystko, wobec czego postawa ludzi przekroczyła granicę. Niezależnie od tego, czy jest to to, co czci, czy to, za czym/kogo podąża, czy też komu jest posłuszny.
Wyrzeczenie szirku uzupełnia	23	Tawhid al-Rububiyah, Tawhid al-Uluhiyyah, Tawhid al-Asma wa al-Sifat i wyrzeczenie się szirku i jego przedstawicieli.
Tewba nie jest akceptowana, kiedy	24	Oddanie Allahowi poprzez manifestowanie tawhid, posłuszeństwo wobec Niego, wyrzeczenie się szirku i jego zwolenników.
Tagut to:	25	To, co jest czczone poza Bogiem, jak bożek.

Treść

1	Wprowadzenie	3
2	Cztery pytania	6
3	Trzy pytania	11
4	Znaczenie studiowania tawhidu	15
5	Trzy podstawowe zasady	16
6	Wniosek	43
7	Streszczenie książki w formie tabeli	46
8	Test z działu Komentarz do Trzech podstawowych zasad	50
9	Treść	56

Cztery zasady dotyczące uchylania się (szirk)

Komentarz:

Szejk Haytham Ibn Muhammad Sarhan
Nauczyciel w Meczecie Proroka

www.Sarhaan.net

Pierwsze wydanie w języku polskim

Tłumaczenie na język polski z języka bośniackiego i rosyjskiego:

Natalija Antunović i Piotr Jurkiewicz

Cytaty z Koranu zamieszczone w tej książce pochodzą z następujących źródeł:

<https://islam-katowice.pl/koran-online-po-polsku>
„Koran” w tłumaczeniu Rafała Bergera, Bydgoszcz 2021
„Święty Koran” Tekst arabski i tłumaczenie polskie,
Islam International Publications Ltd., 1996
Tłumaczenie własne

Wszystkie prawa autorskie są zastrzeżone i należą do autora.
W kwestii tłumaczenia i druku celem jej bezpłatnego rozpowszechnienia
należy zwrócić się do autora na adres e-mail: islamtorrent@gmail.com

Książka jest vakuf i nie jest dozwolona jej sprzedaż.

Wprowadzenie

W imię Boga miłosiernego, litościwego

Dziękujemy Bogu, chwalimy Go, prosimy Go o pomoc i przebaczenie.

Szukamy schronienia u Allaha przed złem dla naszych dusz i przed naszymi złymi uczynkami. Kogo Allah prowadzi, nikt nie może go sprowadzić na manowce, a kogo Allah pozostawia w błędzie, nikt nie może go poprowadzić na prostą ścieżkę.

Świadczę, że nie ma boga poza samym Allahem, który nie ma sobie równych, i świadczę, że Mahomet jest Jego sługą i posłańcem.

Dzieło Czterech Zasad jest kolejną pracą z zakresu aqeedah studiowaną przez studentów wiedzy islamskiej. Powody studiowania tej pracy, mimo że jest ona bardzo krótka, są następujące:

(Znaczenie językowe): Pochodzi z el-aqd, które oznacza „związać coś” co oznacza: „związałem z tym swoje serce i myśli”. „Al-aqida” jest tym, co człowiek przyjmuje za wiarę. Mówi się: „ma dobrą aqidę”, co oznacza: „wolny od wątpliwości”. – Aqida jest dziełem serca, jest szczerą wiarą i potwierdzeniem czegoś w sercu. Znaczenie aqeedah w szariacie: „To wiara w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego Posłańców, Dzień Sądu oraz wiara w qadar (przeznaczenie), dobro i zło. Te rzeczy nazywane są filarami wiary”. – przyp. tłum.).

Uczeni zalecają przestudiowanie tego dzieła.

Studiowanie tej pracy zbliża nas do prawych poprzedników.

Praca ta zawiera mocne odpowiedzi na dwuznaczności tych, którzy w naszych czasach dopuszczają się uchylania się od wiary.

Niniejsza praca jest streszczeniem pracy Keshfush-shubuhāt (usunięcie, rozwianie wątpliwości) autorstwa Szejka Muhammed’a b. Abdulvehhab’a niech Bóg się nad nim zlituje.

Studia nad tym dziełem rozpoczynamy przed dziełem Keśfush-shubuhāt, aby poszukiwacz wiedzy nie kierował się żadnymi domysłami.

Podział treści pracy Cztery zasady. Pracę tę można podzielić na następujące jednostki:

Wprowadzenie
(Pojęcie prawdziwego
szczęścia).

Znaczenie studiowania
tawhid.

Cztery zasady.

Po pierwsze: Wprowadzenie – Pojęcie prawdziwego szczęścia

W imię Allaha Miłosiernego, litościwego! (1) Proszę Allaha, Szczodrego, Wielkiego Pana Tronu, aby przyjął Cię jako protegowanego zarówno na tym świecie, jak i w przyszłości (2) i sprawił że będziesz błogosławiony, gdziekolwiek się znajdziesz. (3)

(1) Powody, dla których autor tej pracy zaczął od bismillah:

Podążając za Księgą Allaha, Jego Posłańcami i Prorokami (PZN).

Biorąc za wzór prawych poprzedników, którzy praktykowali rozpoczęcie swojej pracy od napisania bismillah.

Teberruk (szukanie wzrostu łaski) – nadzieja na błogosławieństwo – rozwiązanie Imion Allaha.

(2) Po bismillah autor jak zwykle rozpoczął modlitwą za ucznia, co jest znakiem, że bardzo kocha tych, którzy studiują wiedzę islamską.

(3) Evlije Allaha (Podopieczni Allaha, którzy czynią wiele dobrych uczynków) to ci, którzy posiadają wiarę i takwaluk (strach przed Bogiem, bojaźń bożą). Shaykhul-Islam Ibn Taymiyyah powiedział: „Każdy, kto wierzy i boi się Boga, jest protegowanym Allaha”. Dowodem na to twierdzenie Shaykhul-Islam są słowa Wszechmogącego Allaha: „**Z pewnością nie zaznają smutku i nie muszą się obawiać ci, którzy są przyjaciółmi Boga**”. (Koran 10:62).

Bereket to ciągły wzrost i wzrost (Bereket oznacza wzrost, rozwój i wzrost. Jest to wartość moralna i pozytywne uczucie danej osoby. Bereket ma znaczenie: zstąpienie Boskiej łaski i dobroci – przyp. tłum).

Teberruk szukanie bereketu (wzrostu łaski). Teberruk to prośba o błogosławieństwo, a proszenie o błogosławieństwo, o coś oznacza proszenie o błogosławieństwo za Jego pośrednictwem.

Mubarek (błogosławieństwo) coś, co przynosi korzyść, gdziekolwiek jest obecne. Słowo mubarek w swej istocie oznacza rozwój, wzrost, szczęście, łaskę, dobrobyt.

Teberruk dzieli się na:

Zabroniony teberruk.

Jest to Teberruk, w przypadku którego nie ma dowodu szariatu na to, że jest dopuszczalny, i jest traktowany jako drobne uchylanie się od stosowania prawa (szirk).

Teberruk dozwolony.

Szariat teberruk.

Przykładem tego jest wykonywanie modlitwy w Masjid-i-Haram lub meczecie Proroka (PZN).

Masjid al-Haram, znany jako Święty Meczet lub Wielki Meczet, to meczet w Mekce, w Arabii Saudyjskiej. Jest to największy meczet na świecie i otacza najświętsze miejsce islamu – Al-Kabę.

Teberruk hissi (z czymś widocznym i materialnym).

Jest to teberruk z wiedzą, modlitwą i tym podobnymi. A więc dopuszczalne jest aspirowanie do wzrostu bereketu poprzez wiedzę danej osoby lub jej hair dowę (modlitwę o rozwój, szczęście, błogosławieństwo dla kogoś) ponieważ poznając wiedzę, którą pozostawili lub pouczając nas o modlitwie, zyskujemy wielkie dobro. Są uczeni, których spisane dziedzictwo naukowe Allah dał wspaniały bereket, a są oni dobrzy i bardzo użyteczni dla społeczności.

Prośba, aby uczynił Cię jednym z tych, którzy dziękują za otrzymane błogosławieństwa. (1)

Łaska jest pokusą, na którą istnieje wiele dowodów, a niektóre z nich to:

„**Doświadczamy was przeciwnościami losu i dobrobytem, poddając próbie. W końcu powrócicie do Nas**”. (Koran 21:35).

„**(...) A kiedy Salomon ujrzał przed sobą tron, powiedział: „To dzięki łasce mego Pana, aby sprawdzić, czy będę wdzięczny czy niewdzięczny. Ten, kto jest wdzięczny, okazuje wdzięczność dla dobra swego, a kto jest niewdzięczny (niech wie, że) Pan mój jest Niezależny i Hojny**””. (Koran 27:40).

Argumentem za koniecznością wdzięczności za otrzymane błogosławieństwa jest także hadis o trzech osobach (ślepych, niewidomym i trędowatym) spośród potomków Izraela, których poddał próbie Allah Wszechmogący.

Łaska jest spokrewniona z tawhid rububiyat i tawhid uluhiyyat i dzieli się na dwie części:

Wdzięczność za łaskę po jej otrzymaniu, która wygląda następująco:

Sercem.

Napełnia szczerą wiarą, mocnym przekonaniem i pełną świadomością, że został pobłogosławiony przez Allaha (chwała Mu) oraz aby wszystkie błogosławieństwa, jakie posiada, pochodziły od Niego.

Mową.

Mówiąc o łasce, którą Allah, (chwała Mu), dał mu i dziękując Mu za daną mu łaskę. Wszechmogący Allah powiedział: „**i głos miłosierdzia twego Pana**”. (Koran 93:11).

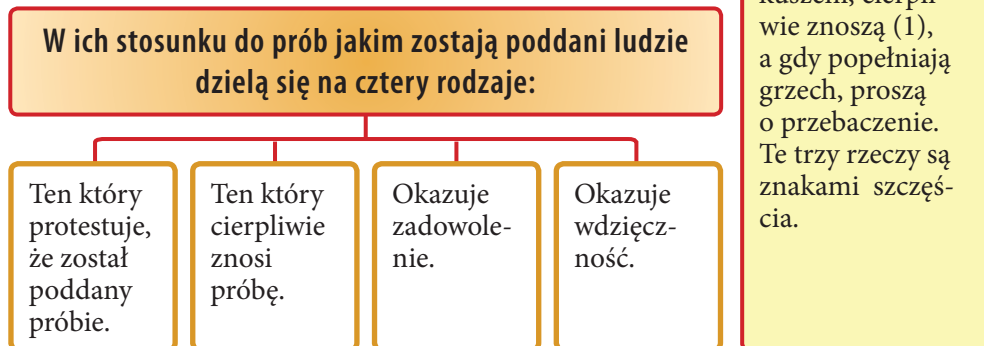
Ciałem (działaniem).

Przejawia się w korzystaniu z łaski dokonując uczynków, które Mu się podobają. Co więcej, w posłuszeństwie Jemu i powstrzymaniu się od tego, co zakazane.

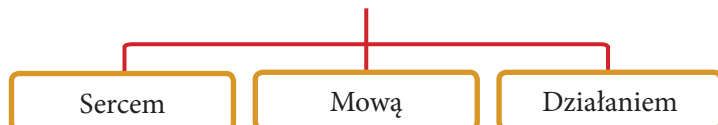
Przywiązanie do Allaha przed otrzymaniem nagród.

Oznacza to, że dana osoba mocno wierzy, że Allah daje łaskę (Chwała Mu), i dlatego nie przywiązuje się do nikogo innego poza Nim, a jedynie szuka u Niego łaski i dobra. Na przykład, tak jak szukamy wejścia do Raju od Allaha (Chwała Mu), ponieważ On jest jego właścicielem, tak też szukamy pożywienia wyłącznie u Niego. „**Zaufaj Żywemu, który nigdy nie umiera i głos Jego chwałę. On zna wszystkie grzechy swoich sług**”. (Koran 25:58). „**Oddajecie cześć bożkom, zamiast Bogu (Jedynemu) i tworzycie kłamstwa. Ci, do których się modlicie poza Bogiem, nie zapewnią wam żadnych korzyści. Największa korzyść płynie od Boga, więc Jemu oddawajcie cześć i okazujcie wdzięczność. Wszyscy do Niego powrócicie**”. (Koran 29:17).

(1) Cierpliwość jest Wajib (to termin oznaczający obowiązek religijny - przyp tłum.), zgodnie z konsensusem ummy.

1. Niedopuszczalna jest niechęć i niezadowolenie z powodu danej pokusy i jest to grzech wielki, który objawia się:

Niechęć płynąca z serca: Niektórzy ludzie, jak wyjaśnia Ibn Qayyim, nie mają odwagi wyrazić tego swoimi językami, ale w sercach ukrywają swoją niezadowolenie wobec swego Pana. Mówią w swoich sercach, że ich Pan wyrządził im krzywdę, że czegoś mu odmówił i tym podobnych. Kto ratuje się przed tym uczuciem w swoim sercu, ratuje się przed wielkimi przeciwnościami losu.

Niechęć i niezadowolenie z języka: tak, że gdy dotkną go przeciwności losu, krzyczy, krzyczy, zawodzi, jęczy, jęczy, przeklina, przywołuje na siebie zgubę, przeklina i tym podobne.

Niechęć i niezadowolenie wobec członków ciała: uderzanie w ciało, rozdzieranie ubrania, ciągnięcie za włosy lub wykonywanie innych podobnych czynności.

2. Sabur/cierpliwie znosząc próby. Zgodnie z konsensusem ummy obowiązkiem jest, aby poddawany próbie cierpliwie ją znosił, co objawia się w sercu, języku i częściach ciała. Imam Ahmed powiedział: „Koran wspomina Sabur w ponad siedemdziesięciu miejscach i zgodnie z konsensusem Ummy muzułmanin musi uzbroić się w cierpliwość”. Cierpliwość jest połową wiary, ponieważ wiara dzieli się na dwie części: jedna część to cierpliwość, a druga to wdzięczność.” (Zobacz: Medaridżus-salikin).

3. Zadowolenie z doświadczania próby jest godne pochwały, jest pożądane i ma wyższy stopień niż cierpliwość (sabur).

4. Wdzięczność. Jest to stopień najpełniejszy i najwznioślejszy i godny pochwały, jest najwyższym i najpełniejszym stopniem, zaraz po cierpliwości i zadowoleniu.

Po drugie: Cztery zasady i znaczenie studiowania tawhid

Wiedz, że Allah nakazał ci poddać się Mu, że el-hanifijet (prawość) religia Abrahama (PZN) wymaga, abyś czcił Allaha szczerze wyznając Mu swoją wiarę, jak mówi Wszechmogący:

„Stworzyłem dzimny i ludzi tylko po to, aby Mnie czcili”. (1) (Koran 51:56).

A jeśli dowiedziałeś się, że Allah stworzył cię, abyś Go czcił, toiedz, że oddawanie czci nie jest nazywane kultem, chyba że występuje monoteizm, tak jak modlitwa (namaz) nie jest nazywana modlitwą, chyba, że występuje rytualna czystość. A jeśli politeizm przeniknie do kultu, wówczas stanie się nieważny, tak jak istota rytualna zostaje zepsuta przez profanację. A jeśli nauczyłeś się, że politeizm psuje kult, jeśli się z nim miesza, czyni czynny daremnymi i skazuje tego, kto je popełnił, na wieczne przebywanie w ogniu.

Stało się dla ciebie jasne, że wiedza o tym jest twoim najważniejszym obowiązkiem – i być może wtedy Allah uratuje cię od tej pułapki, która nazywa się uchylać się, o której Allah powiedział: **„Zaprawdę, Bóg nie wybaczy tym, którzy dodają Mu towarzyszy, chociaż mniejsze grzechy wybaczy tym, którym zechce”.**

(Koran 4:48).

Osiągniesz to dzięki znajomości czterech zasad, o których Wszechmogący Allah wspomniał w Swojej Księdze.

Pierwsza zasada: Powinniście zrozumieć, że niewierni, przeciwko którym Wysłannik Allaha (PZN), walczyli i uznawali, że Allah jest Stwórcą i Władcą, ale to nie doprowadziło ich do islamu. Dowodem są Jego słowa:

„Zapytaj: „Kto dostarcza wam pożywienie z nieba i ziemi. Kim jest Ten, który ma władzę nad słuchem i wzrokiem? Kto wyprowadza życie ze śmierci i śmierć z życia? Kto zarządza wszystkim (we wszechświecie)?”. Odpowiedzą: „Bóg”. Wtedy powiedz: „To dlaczego nie jesteście bogobojni?””.

(2) (Koran 10 :31).

(1) W tym fragmencie autor wyjaśnia, dlaczego ważne jest studiowanie tawhid.

(2) Niewierzący, wśród których pojawił się Prorok (PZN), rozpoznali Tawhid al-Rububiyyah, ale Wysłannik Boży (PZN), mimo to walczył z nimi, ponieważ spór między nimi dotyczył Tawhid al-Uluhiyyah. A każdy, kto kieruje jakąś formę kultu do kogoś innego niż Allah (chwała Mu), jest politeistą, niewiernym.

Druga zasada: Oni (politeiści z Mekki) zwykli mawiać: „Zanosimy do nich błagania i zwracamy się do nich tylko po to, aby prosić o bliskość i wstawiennictwo”.

Dowodem, że zwrócili się w poszukiwaniu bliskości, są słowa Najwyższego:

„Czyż nie Bogu należy się szczerą wiarą? Ci, którzy za opiekunów biorą sobie kogoś innego niż Bóg, mówią: „Służymy im tylko po to, aby one przybliżyły nas do Boga”. Bóg osądzi różnice między nimi. Bóg nie prowadzi tych, którzy są kłamcami i bluźniercami”.
(1) (Koran 39:3).

Dowód na to, że szukali przywództwa (wstawiennictwo) to słowa Najwyższego: **„Oni czczą, poza Bogiem, tych, którzy nie przyniosą im szkód ani korzyści. Twierdzą: „Oni wstawiają się za nas u Boga”. Odpowiedz im: „Czy wy myślicie, że powiecie Bogu o czymś, co jest w niebie lub na ziemi, o czym On nie wie? Chwała Mu! On jest ponad tym, co Mu dodajecie”**” (Koran 10:18). Są dwa rodzaje Šefat (wstawiennictwa): Šefat, który jest zane-gowany i Šefat, który został potwierdzony. (2)

(1) Niewierni i sprawcy szirku usprawiedliwiają się tym, że kierując cześć do innych niż Allah, chcą jedynie, aby ci, do których się modlą, przybliżyli ich do Allaha i wstawiali się za nimi przed Nim. W ten sposób zasłużyli, aby Prorok (PZN) uważał ich za niewierzących i walczył z nimi.

(2) Šefat. Językowo Šefat (wstawiennictwo) oznacza zebranie i zrobienie dwa z jednego. Terminologicznie Šefat oznacza pośrednictwo na rzecz kogoś, mające na celu zapewnienie mu jakiejś korzyści lub usunięcie szkody (niechęć do krzywdzenia).

Rodzaje šefata (wstawiennictwa)

Szukając w tym pośrednictwa u stworzeń w czym mogą pośredniczyć:

Warunki są następujące:

1. Orędownik musi być obecny przy nas, gdy o to prosimy.
2. Musi żyć by mógł spełnić to, o co prosimy.
3. Musi umieć wstawić się.
4. Trzeba mieć przekonanie, że jest tylko powodem (narzędziem).

Zanegowanie wstawiennictwa.

Jest to rodzaj wstawiennictwa, którego poprawność jest zaprzeczana w Koranie. A to oznacza prośenie kogoś poza Allahem, o to, co tylko Allah może zrobić. Ten rodzaj wstawiennictwa jest wielkim szirkiem.

Dozwolone wstawiennictwo.

Jest to wstawiennictwo, którego szukasz u Allaha, i które spełnia następujące warunki:

1. Zezwolenie Allaha na wstawiennictwo.
2. Allah jest zadowolony z tego, który się wstawia.
3. Allah jest zadowolony z tego, za którym się wstawia.

Wstawiennictwo, które zostało dane jedynie naszemu Prorokowi (PZN). Są to następujące typy wstawiennictwa:

Wielkie wstawiennictwo.

Wstawiennictwo dla wujka (Abu Taliba), żeby tak było, by jego kara w piekle została złagodzona.

Wstawiennictwo aby drzwi od Raju się otworzyły.

Wstawiennictwo dane wszystkim prorokom i posłańcom, aniołom, wierzącym i dzieciom. Są to następujące typy wstawiennictwa:

Wstawiennictwo aby wiernym zwiększyć stopień nagrody w Raju.

Aby ci, którzy wyznają tawhid i którzy zasłużyli na wejście w ogień zostali ułaskawieni od tej kary.

Aby ci, którzy wyznają tawhid, którzy weszli do ognia, zostali z niego wyprowadzeni.

Šefat (wstawiennictwo), któremu się zaprzecza, to prośenie kogoś poza Allahem w sprawach, które tylko Allah może spełnić. Dowodem są słowa Wszechmogącego Allaha: „**O wy, którzy wierzycie, rozdawajcie z tego, w co was zaopatrzyliśmy, zanim nadejdzie dzień, kiedy nie będzie ani handlu, ani przyjaźni, ani wstawienictwa. Niewierni są niesprawiedliwi!**” (Koran 2:254).

Potwierdzony Šefat to taki, którego oczekuje się od Allaha, orędownik jest zaszczycony otrzymaniem Šefatu, a ten, za którym się wstawia, to ten, którego słowa i czyny podobają się Allahowi. I dzieje się to wtedy, gdy On na to pozwoli, jak mówi Najwyższy: „**A któż będzie się wstawiał u Niego inaczej jak za Jego zezwoleniem?**” (Koran 2:255).

Trzecia zasada: (1) Prorok (PZN), wiedział, że ludzie różnią się w tym, co czczą. Niektórzy z nich czczą aniołów, inni proroków i dobrych ludzi; niektórzy czczą kamienie i drzewa, a niektórzy czczą Słońce i Księżyc, ale Prorok (PZN), walczył z nimi wszystkimi bez różnicy między nimi. Dowodem na to, że Prorok (PZN) walczył z nimi wszystkimi są te oto słowa Najwyższego: „**I zwalczajcie ich, aż ustanie prześladowanie i religia będzie należeć do Boga**”. (Koran 2:193).

Dowodem na to, że niektórzy czczą Słońce i Księżyc, są słowa Allaha Wszechmogącego: „**I wśród Jego Znaków są noc i dzień, i słońce, i księżyc. Nie padajcie na twarz przed słońcem ani przed księżycem, lecz padajcie na twarz przed Allahem, który je stworzył, jeśli to rzeczywiście On jest Tym, którego czcicie**”. (Koran 41:37).

Dowodem na to, że niektórzy czczą aniołów, są słowa Najwyższego: „**On nie rozkazuje wam, abyście sobie brali aniołów i proroków za panów**”. (Koran 2:193).

(1) Ta zasada jest bardzo wyraźnym dowodem i mocną odpowiedzią dla tych, którzy uważają, że szirk, politeizm, może istnieć jedynie w kulcie bożków. Jednak argumenty szariatu mówią zarówno o kulcie bożków, jak i innych nielegalnych obiektach kultu, które były czczone w tamtych czasach. A Wyśłannik Allaha (PZN) nie rozróżniał między nimi, wręcz przeciwnie, uważał to wszystko za oddawanie czci „Taghut” i walczył ze wszystkimi, bez wyjątku, czcicielami czegoś innego niż Allah, by sną religia, wiara była całkowicie oddana Allahowi.

Dowodem na to, że niektórzy czczą proroków, są słowa Najwyższego: „**I kiedy Allah powie: O Jezusie, synu Marii, czy powiedziałeś ludziom: «Weźcie mnie i moją matkę za bogów oprócz Allaha?»**”, on odpowie: ... Tyś jest Święty, nigdy nie mógłbym powiedzieć tego, do czego nic mam prawa. Gdybym tak powiedział, Ty z pewnością wiedziałbyś o tym. Ty wiesz, co jest w moim umyśle, ja zaś nie wiem, co jest w Twoim umyśle. To Ty jesteś Tym, Który zna wszystkie rzeczy ukryte”. (Koran 5:116).

Dowodem na to, że niektórzy modlą się do dobrych ludzi, są słowa Najwyższego: „**Ci, do których oni się modlą, sami szukają sposobów zbliżenia się do Boga, obawiając się kary, mają nadzieję, że okaże im litość. Zaprawdę, kary od twojego Pana należy się bać**”. (Koran 17:57).

Dowodem na to, że niektórzy czczą kamienie i drzewa, są słowa Najwyższego: „**Czy widzieliście Al-Lat i Al-Uzza, i Manat - tę trzecią?**”. (Koran 53:19-20). (Al-Lat – bogini z okresu przedislamskiego; Al-Uzza - jedna z trzech głównych bogiń arabskich z okresu przedislamskiego; Manat – jedna z trzech głównych bogiń, spośród nich była pierwotna i najstarsza – przyp. tłum.).

I hadis Abu Waqida al-Laysi (niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem) który mówi: „Wyszliśmy z Prorokiem (PZN), do Hunayn i dopiero niedawno wyrzekliśmy się niewiary”. Politeiści mieli jedno drzewo przy którym gromadzili się i wieszali na nim swoją broń. Nazwali to drzewo Zatu-Envat. Przechodziliśmy obok tego drzewa i powiedzieliśmy: Wysłanniku Allaha, zbuduj dla nas zatu-envat, ponieważ oni mają też zatu-envat...”
(fragment hadisów Ebu Vakid el-Lejsi).

Czwarta zasada: Politeiści naszych czasów są bardziej pogrążeni w uchylaniu się (szirku) niż ci z przeszłości, ponieważ ci pierwsi dopuszczali się uchylania się tylko wtedy, gdy byli w dobrobycie i szczerze czcili Allaha w trudnościach, podczas gdy ci uchylają się nieustannie, zarówno w dobrobycie, jak i w okresie trudności. Dowodem na to są słowa Najwyższego:

„Kiedy udają się na okręt, ze szczerą wiarą modlą się do Boga. A kiedy On bezpiecznie sprowadzi ich na ląd, od razu dodają Mu współtowarzyszy”. (Koran 29:65).

I Allah wie najlepiej. Niech Jego błogosławieństwo i pokój spłyną na naszego Proroka Mahometa, jego rodzinę i wszystkich jego towarzyszy.

(1) W regule tej autor (niech Bóg się nad nim zmiłuje), wskazuje na niebezpieczeństwo sytuacji, w jakiej znajdują się ludzie dopuszczający się uchylania (szirku) się w naszych czasach i że są oni w uchyleniu głębiej pogrążeni niż dawni arabscy politeiści, gdyż w naszych czasach uchylają się od Allaha i kiedy cieszą się dobrobytem oraz kiedy znajdują się w trudnościach i kłopotach, podczas gdy arabscy politeiści tamtych czasów uchylali się tylko wtedy, gdy byli w dobrobycie i kiedy wpadli w kłopoty, szczerze wyznawali do Allaha wiarę. Dlatego też, jeśli poprzedni politeiści byli mniej pogrążeni w uchylaniu się od dzisiejszych, a Prorok (PNZ) nadal uważał ich za niewierzących i walczył z nimi, co możemy powiedzieć o tych, którzy stale dopuszczają się uchylania się, tak w dobrobycie jak i w nieszczęściu.

Cztery zasady dotyczące szirka (To dzieło stanowi rdzeń Keshfush-shubuhāt)	
Wprowadzenie - określenie prawdziwego szczęścia	
Prawdziwe szczęście	
Jeśli je otrzyma, okaże swoją wdzięczność	
Łaska jest próbą: „Doświadczamy was przeciwnościami losu i dobrobytem, poddając próbie. W końcu powróćcie do Nas”. (Koran 21:35)	
Stan ludzi, gdy spotykają ich kłopoty	Wdzięczność za błogosławieństwa
	Powiązane Tawhid al-Rububiyah Raju można szukać jedynie u Allaha, gdyż On jest jego właścicielem. W ten sam sposób pożywienie należy szukać jedynie u Allaha i tylko na Nim należy polegać.
	Powiązane Tawhid al-Uluhiyyah Wdzięczność całym sercem: to prawda, którą uznaje i którą poświadcza, że wszelka łaska należy do Allaha i nikogo innego. Wdzięczność w swoim własnym języku: „To dzięki łasce mego Pana, aby sprawdzić, czy będę wdzięczny czy niewdzięczny. Ten, kto jest wdzięczny, okazuje wdzięczność dla dobra swego, a kto jest niewdzięczny (niech wie, że) Pan mój jest Niezależny i Hojny”. (Koran 27:40).
	Wdzięczność dla władz. Polega na korzystaniu z dobrodziejstw w formie wyrażania wdzięczności swojemu Dawcy. Co więcej, każdą z korzyści należy odpowiednio wykorzystać. Na przykład korzyść z bogactwa materialnego używanego w formie wydawania pieniędzy na cele przyjemne Allahowi; wdzięczność za wiedzę wyraża się w przekazywaniu jej tym, którzy proszą o nią słowami lub swoim stanem.
	Niezadowolenie. Jest to grzech poważny, który może osiągnąć poziom drobnego uchylania się (szirku). Objawia się sercem, językiem i ciałem (działaniem). Cierpliwość. Zgodnie z konsensusem ummy, sabur/cierpliwość jest obowiązkowa. Sabur bywa sercem, językiem i ciałem. Sabur bywa gorzki, ale jego owoce są słodkie i pyszne. Zadowolony z dekretu Allaha. Ten stopień jest godny pochwały. Ten, kto jest na tym poziomie, jest świadomy, że wszystko, co go spotyka, pochodzi od Allaha i wszystko, co Allah dla niego przeznaczył, jest dobre. Dziękuję Allahowi za każdą sytuację. Jest to najwyższy poziom cierpliwości, godne pochwały jest to, że wierzący wyróżnia się tym, a ten, który jest na tym poziomie, jest wymieniony u Allaha wśród wdzięcznych.
Kiedy popełnia grzech, prosi Allaha o przebaczenie.	

Znaczenie tawhid	Dlaczego studiujemy tawhid i niebezpieczeństwo szirku? Hanifijet (wiara, droga), wspólnota, ziarno Abrahama (PZN).	Hanifijet (wiara, droga), wspólnota, ziarno Abrahama (PZN).
	Pierwsza zasada: Politeiści (niewierni), przeciwko którym Prorok (PZN) walczył, uznawali wyjątkowość Allaha jako Pana (Tawhid al-Rububiyyah), ale to nie czyniło ich muzułmanami, ponieważ zaprzeczali wyjątkowości Allaha jako godnego Bóstwa kultu (Tawhid al-Uluhiyyah).	
	Niewierzący w czasach Proroka (PZN), z którym walczył, czcili bożki, aby przybliżyć ich do Allaha i by działały jako orędownicy (wstawiennicy) za nimi.	
	Trzecia zasada: Politeiści czcili różne rzeczy, ale Prorok nie rozróżniał ich – wszystko to sprowadzało się do uchylania się od wiary (szirk).	
	Czwarta zasada: Dzisiejsi niewierni są bardziej przesiąknięci szirkami niż w przeszłości.	

Test z pracy Cztery zasady dotyczące uchylania się (szirk)

Imię i nazwisko	
Czy/ile znasz na pamięć z książki Kitabut-Tawhid (Kitab at-Tauhid - Book of Monotheism)	
Ile znasz na pamięć z książki Cztery zasady	

Odpowiedz na następujące pytania:

	Dowody z Koranu i Sunny
Łaska jest pokusą	
Niewierzący przyjęli monoteizm (Tawhid al-Rububiyyah)	
Pragnienie zbliżenia się do Allaha poprzez oddawanie czci nie-Allahowi	
Odmówienie wstawiennictwa	
Dowód na to, że niektórzy ludzie czczą słońce i księżyc	
Dowód na to, że niektórzy ludzie czczą anioły	

Dowód na to, że niektórzy ludzie czczą proroków	
Dowód na to, że niektórzy czczą dobrych/pobożnych ludzi	
Dowód na to, że niektórzy czczą kamienie i drzewa	
Niewierni szczerze czcili w trudnościach tylko Allaha a w dobrobycie dopuszczali się uchylania się (szirku)	
Dowody dotyczące uchylania się (szirk)	

Napisz co wiesz o następującym:

Dlaczego studiujemy tawhid?	
Dlaczego studiujemy Cztery Zasady	
Cztery zasady są podzielone na	
Działanie Czterech Zasad jest krótsze niż to, co działa	
Dlaczego najpierw nie przestudiujemy działu „Keshfush-shubuhata”	
Pojęcie prawdziwego szczęścia	
Co To jest Hanifijet	
Korzyści ze studiowania Czterech Zasad	
Kim są Awliyas Allaha według Shaykhula-Islama Ibn Taymiyyaha	
Jakie są dowody na opinię Ibn Taymiyyaha?	
Jak wyrazić wdzięczność Allahowi za błogosławieństwa, podaj przykład	
Jak sługa przywiązuje się do Allaha	
Jakie są stany człowieka w związku z przeciwnościami losu, które go spotkały i regulacja każdego stanu	
Znaczenie językowe i terminologiczne Szefat (wstawiennictwa)	

Szefat, wystawiennictwo dzielimy na:	
Zakres dozwolonego wstawiennictwa	
Pierwsza zasada	
Druga zasada	
Trzecia zasada	
Czwarta zasada	
Regulacja spraw, w których występuje domieszka szirk	

Treść

1	Wprowadzenie	59
2	Pierwsza zasada	65
3	Druga zasada	66
4	Trzecia zasada	68
5	Czwarta zasada	70
6	Streszczenie książki w formie tabeli	71
7	Pytania egzaminacyjne	72
9	Treść	74

Rady dla muzułmanów dotyczące czynów naruszających wiarę

Komentarz:

Szejk Haytham Ibn Muhammad Sarhan
Nauczyciel w Meczecie Proroka

Menedżer witryny: www.Sarhaan.net

Pierwsze wydanie w języku polskim

Tłumaczenie na język polski z języka bośniackiego i rosyjskiego:

Natalija Antunović i Piotr Jurkiewicz

Cytaty z Koranu zamieszczone w tej książce pochodzą z następujących źródeł:

<https://islam-katowice.pl/koran-online-po-polsku>

„Koran” w tłumaczeniu Rafała Bergera, Bydgoszcz 2021

„Święty Koran” Tekst arabski i tłumaczenie polskie,

Islam International Publications Ltd., 1996

Tłumaczenie własne

Wszystkie prawa autorskie są zastrzeżone i należą do autora.
W kwestii tłumaczenia i druku celem jej bezpłatnego rozpowszechnienia
należy zwrócić się do autora na adres e-mail: islamtorrent@gmail.com

Książka jest vakuf i nie jest dozwolona jej sprzedaż.

Tekst Dziesięć czynów naruszających islam

W imię Boga miłosiernego litościwego
Wiedz, że istnieje dziesięć głównych działań naruszających islam:

1) Wystrzegaj się kultu poza Wszechmogącym Allahem. Allah

Wszechmogący powiedział:

„Zaprawdę, Bóg nie wybaczy tym, którzy dodają Mu towarzyszy, chociaż mniejsze grzechy wybaczy tym, którym zechce”. (4:48).

I Najwyższy powiedział:

„Kto przypisuje Bogu współtowarzyszy, ten nie zostanie przez Niego wpuszczony do Raju. Jego miejscem pobytu będzie Piekło. Niegodziwi ludzie nie znajdą żadnych obrońców”. (Koran 5:72).

Szirk obejmuje także składanie ofiary komuś innemu niż Allah, na przykład dżinowi lub grobowi.

2) Wzięcie pośrednika między sobą a Allahem. Dotyczy to także pośredników których przyzywa, prosi i na których polega. Jeśli człowiek tak postępuje, zgodnie z konsensusem wszystkich uczonych islamskich dopuścił się niewierności.

3) Nie uważanie politeistów za niewierzących. Ten, kto nie uważa politeistów za niewiernych i nie wątpi w ich niewiarę lub uważa wiarę, którą wyznają za słuszną, ten dopuścił się niewiary.

4) Przekonanie, że istnieje lepsze i pełniejsze nauczanie niż nauczanie Mahometa (PZN). Ktokolwiek jest o tym przekonany lub uważa, że czyjś osąd jest lepszy od Jego osądu, jako ten, kto przedkłada sąd Taghuta nad Jego osąd, jest niewierzącym.

5) Gardząc tym, co przyniósł Wysłannik Allaha (PZN). Kto gardzi czymś, co powiedział Wysłannik Allaha (PZN), nawet jeśli postępuje zgodnie z tym, dopuścił się niewierności.

6) Wyśmiewanie czegoś związanego z islamem. Ten, kto drwi z wiary, z jaką przyszedł Wysłannik Boga (PZN), lub z czymś z Bożej nagrody i kary, dopuścił się niewierności, a dowodem na to są słowa Boga Wszechmogącego:
„Pytaj dalej: „Czy nie wyśmiewaliście się z Boga, Jego Słowa i Jego Wysłannika?” Nie szukajcie wymówek. Staliście się niewiernymi po tym, jak uwierzyliście”. (Koran 9:65-66).

7) Sihr. Niektóre rodzaje sihr to takie którymi rozdziela się małżonków lub sihr którym łączy się mężczyznę i kobietę. Ten który będzie to czynił lub będzie z tego zadowolony dopuścił się niewierności dowodem na to są słowa Wszechmogącego Allaha:
„Ci dwaj aniołowie nikogo nie nauczali, nie uprzedzając wcześniej My tylko poddajemy was próbie, a wy nie bądźcie niewiernymi”. I ludzie nauczyl się od nich, jak rozłączyć męża z żoną. Ale Harut i Marut nikomu nie mogli przynieść szkody bez przyzwolenia Boga”. (Koran 2:102).

8) Pomoc politeistom w walce z muzułmanami. Dowodem tego są słowa Wszechmogącego Allaha:
„A kto bierze ich sobie za opiekunów, ten jest jednym z nich. Zaprawdę, Bóg nie poprowadzi drogą prostą tych, którzy są niesprawiedliwi”. (Koran 5:51).

9) Przekonanie, że ktoś może opuścić szariat Mahometa (PZN). Kto jest przekonany, że niektórym ludziom wolno wyjść poza ramy szariatu objawionego Mahometowi (PZN), tak jak pozwolono Hidrze wyjść poza szariat Mojżesza (niech spoczywa w pokoju), dopuścił się niewierności.

10) Odwrócenie się od religii Allaha. Odwrócenie się od religii Allaha oznacza jej nie studiowanie i nie działanie zgodnie z nią, a dowodem na to są słowa Allaha Wszechmogącego:
„Czyż może być ktoś bardziej niesprawiedliwy niż ten, który został napomniany poprzez Nasze znaki, a potem się od nich odwrócił? Z pewnością weźmiemy odwet na grzesznikach!”. (Koran 32:22).

Nie ma różnicy we wszystkich tych czynach między tym, kto robi to dla żartu, rozmyślnie i poważnie, lub ze strachu, z wyjątkiem tego, kto jest do tego zmuszony. A wszystkie wymienione czyny są bardzo niebezpieczne i często popada się w nie, zatem obowiązkiem muzułmanina jest uważać na nie i bać się o siebie, że nie popadnie się w niektóre z nich. Szukamy schronienia u Allaha przed przyczyną Jego gniewu i bolesnej kary. Niech Pokój i błogosławieństwo będą z najbardziej wybranym przez Allaha, Mahomecie, jego czcigodnej rodziny i szlachetnych towarzyszy.

Komentarz

Wstęp autora

W imię Boga miłosiernego litościwego
Wiedz, że istnieje dziesięć głównych działań naruszających Islam:

Dlaczego uczeni zaczynają dzieła pisane od bismillah

Mając nadzieję na błogosławieństwa i sukces, wspominając imię Allaha.

Podążając za uczonymi poprzednich pokoleń.

Praktykowanie hadisów „Każda rzecz, która zaczyna się od bismillah...”, niezależnie od faktu, że hadis jest daif (Słowo „daif” po arabsku oznacza słaby, bezsilny, chory, niekompletny przyp. tłum.).

Podążając za Koranem oraz posłańcami i prorokami.

Kiedy w Koranie i Sunnie wymieniona jest liczba:

Jeśli w tekstach Koranu i Sunny znajdziemy dowód, że powyższe nie ogranicza się do określonej liczby, to nie uważamy tej liczby za ograniczającą i wszystko inne wspomniane w Koranie i hadisach można dodać do podanej liczby. Na przykład: „Pięć rzeczy należy do fitrah...” lub: „Uważaj na siedem zgubnych...”

Jeśli w tekstach Koranu i Sunny znajdziemy dowody wskazujące, że wspomniana sprawa jest ograniczona przez wspomnianą liczbę, ograniczamy się do tej liczby, takiej jak liczba filarów islamu i imanu, jak dokładnie podano w hadisach Gabriela, niech spoczywa w pokoju.

Dlaczego czasami w tekstach szariatu wspomina się o tej liczbie, ale nie pełni ona roli ograniczającej?

Oto metoda pedagogiczna Proroka (PZN), aby słuchacze nauczyli się tego, co mówił i łatwo to zapamiętali na później. Np. Prorok (PZN) powiedział: „Ponieważ Przysięgam wam trzy rzeczy, i wam o tym mówię: Jałmużna nie umniejsza bogactwa człowieka...” Autor ograniczył się więc do wskazania dziesięciu rzeczy, które naruszają islam.

Dlaczego studiujemy Dziesięć działań, które zakłócają islam?

Abyśmy mogli się przed nimi uchronić, tak samo jak dowiadujemy się, co psuje czystość, aby zachować czystość, lub jak dowiadujemy się, co psuje modlitwę, abyśmy nie psuli naszej modlitwy. Huzayfe ibn Yeman (niech Bóg go błogosławi i obdarzy pokojem), powiedział: „Ludzie pytali Wysłannika Allaha o dobro, a ja pytałem go o zło, obawiając się, że może mnie to spotkać”.

Jakie czyny naruszają islam?

Są to czyny, które psują islam i przez które sprawca wykracza poza zakres islamu w wielki kufr (niewiarę). A islam jest oddaniem Allahowi poprzez uznanie tawhid, posłuszeństwo Jego rozkazom, wyrzeczenie się szirku (uchylania się) i politeizmu.

Czy liczba rzeczy naruszających wiarę jest ograniczona?

Nie, ich liczba nie jest ograniczona. **Dlatego więc autor stwierdził, że jest ich dziesięć?** Wskazał najniebezpieczniejsze z nich.

Czy istnieje zgoda ulema (Ulem – nazwa muzułmańskiego teologa i uczonego) co do tego, że te dziesięć rzeczy narusza islam?

Tak.

Dlaczego uczeni czasami używają terminów newaqid (który narusza), mufsidat (który psuje), mubtilat (który unieważnia)?

Dla urozmaicenia, żeby było ciekawiej dla ucznia, a znaczenie jest takie samo, tak jak tej samej różnorodności używa się przy opisywaniu rzeczy, które psują ablucję, modlitwę czy post.

Oznacza to: Jest to każdy czyn, przez który muzułmanin opuszcza islam i popełnia wielką niewiarę. Niech Allah chroni nas przed tym.

Akty wywodzące się z wiary są ograniczone na mocy ogólnych ram do:

Słowa.

Na przykład przeklinanie i dyskredytowanie Allaha, Proroka lub religii.

Działanie np.

Sihir.

Wiara.

Na przykład wiara, że ktoś poza Allahem przynosi korzyść lub szkodę.

Wątpliwość.

Na przykład w niewierze Żydów i chrześcijan, do których dotarła wiara Proroka.

Czy Prorok wspomniał o tych dziesięciu czynach, które naruszają wiarę?

Co to jest dowód? Prorok wspomniał o wszystkich tych dziełach. Co więcej, istnieją dowody na to wszystko w Koranie i Sunnie. Wszechmogący Allah powiedział: „**Tak My tłumaczymy nasze znaki, aby jasną stała się droga dla grzeszników**”. (Koran 6:55).

Czy ktoś może chronić sprawcę czynów dokonanych z wiary?

Nie, wręcz przeciwnie, przy podejmowaniu decyzji o niewiary danej osoby należy zwrócić się do pobożnych uczonych i sądów szariatu. Prorok powiedział: „Kto powie swojemu bratu wierzącemu: «Niewierzący!», jeden z nich jest niewierzącym”.

Którzy uczeni pisali o uczynkach wynikających z wiary?

Wszyscy, którzy pisali dzieła z Fikh (Fikh - nauka prawa muzułmańskiego - przyp. tłum.), wymienili w rozdziale o apostazji dzieła, które wywodziły z wiary. Jest to jednak pierwsza praca poświęcona wyłącznie temu tematowi.

Czy należy rozróżniać czyn od osoby, która go dopuściła?

Tak i to jest konieczne. Przecież nie każdy, kto dopuścił się niewiary, popadł w nią (stał się niewierzącym). Aby oskarżyć jakąś osobę o niewiarę, należy przedstawić argument i wyeliminować nieporozumienie (szubha). A oskarżanie niektórych osób o niewiarę nie było celem autora, niech Allah się nad nim zlituje, ale jego celem jest ostrzeżenie ludzi przed czynami, które wyprowadzają ich z islamu i nie ma na celu popularyzowania osądzania o niewierności pojedynczych osób.

Jaki jest obowiązek tego, kto studiuje Dziesięć czynów zakłócających islam?

Powinien strzec się i uważać, aby nie popełnić żadnego z nich, oraz ostrzegać o nich innych i odwozić ich od nich, a dla przykazań indywidualnych będzie zabiegał o stanowisko wielkich uczonych i sądów szariatu. Wszechmogący Allah powiedział: „Przyszedł do was Wysłannik spośród was i bolał go przykrość, jakich doświadczacie. Martwi się o was, dla wierzących jest współczujący i miłościwy. Jeżeli jednak oni odwrócą się od wiary, powiedz im: „Wystarczy mi Bóg. Nie ma innego boga jak tylko On. Jemu ufam, On jest władcą majestatycznego Tronu”. (Koran 9:128-129).

Pierwszy czyn naruszający Islam

1) Wystrzegaj się shirku w kulcie dla Wszechmogącego Allaha. Wszechmogący Allah powiedział: „**Zaprawdę, Bóg nie wybaczy tym, którzy dodają Mu towarzyszy, chociaż mniejsze grzechy wybaczy tym, którym zechce**”. (Koran 4:48).

I Najwyższy powiedział: „**Kto przypisuje Bogu współtowarzyszy, ten nie zostanie przez Niego wpuszczony do Raju. Jego miejscem pobytu będzie Piekło. Niegodziwi ludzie nie znajdą żadnych obrońców**”. (Koran 5:72).

Szirk obejmuje także składanie ofiary/zebh komuś innemu niż Allahowi, na przykład dzinowi lub grobowi.

Rodzaje szirka

Wielki szirk (mówi o tym autor): Wiara w to, że ktoś poza Allahem ma moc kontrolowania kosmosu lub tworzenia korzyści i szkód.

- Wywodzi się z wiary.
- Cofa wszystkie czyny.
- Władze mogą skonfiskować mienie i odebrać życie sprawcy.
- Wieczny pobyt w Ogniu.
- W tekstach szariat u nazywa się go wielkim.
- Czyny opisane w tekstach szariat u jako kufr lub uchylanie się z rodzajnikiem określonym (el), czyli czyn wielkiego kufr u lub wielkiego uchylania się.

Mały szirk: przyjmuje za środek i pośrednika to, czego Allah nie dopuścił, a wszystko, co prowadzi do większego uchylania się, jest drobnym uchylaniem się.

- To nie wynika z wiary.
- Anuluje tylko dzieło, w którym się znajduje.
- Jego życie i majątek są nienaruszalne.
- Bez wiecznego przebywania w Ogniu.
- W tekstach szariat u nazywany jest małym.
- Czyn, który teksty szariat u potępiają jako kufr lub uchylanie się bez przedimka określonego, jest drobnym uchylaniem się lub kufr u.

Czy wielki szirk zostanie wybaczony?

Nie będzie przebaczony, zgodnie ze słowami Allaha Wszechmogącego: „**Zaprawdę, Bóg nie wybaczy tym, którzy dodają Mu towarzyszy, chociaż mniejsze grzechy wybaczy tym, którym zechce**”. (Koran 4:48).

Jeżeli ktoś w ciągu swojego życia okaże skruchę, wówczas otrzyma przebaczenie, ponieważ Allah Wszechmogący powiedział: „**Powiedz: Słudzy Boga, którzy zgrzeszyliście, nie traćcie nadziei na Boże miłosierdzie, albowiem Bóg odpuszcza wszystkie grzechy. On jest Przebaczący i Miłujący**”. (Koran 39:53).

Jednakże, pod warunkiem, że dana osoba pokutuje, zanim Słońce wzejdzie z zachodu, zgodnie ze słowami Wysłannika Allaha (PZN): „Hidżra (migracja) nie ustanie, aż (czas) pokuty się skończy; i (czas) pokuty nie zakończy się, dopóki słońce nie wzejdzie na zachód”. Konieczne jest także, aby skrucza poprzedzała nadejście śmierci, ponieważ Allah Wszechmogący powiedział: „**Bóg nie wybacza tym, którzy popełniają zło, a dopiero w obliczu śmierci mówią: „Teraz się nawracam”. Nie ma też przebaczenia dla tych, którzy umierają jako niewierzący. Dla nich jest przygotowana bolesna kara**”. (Koran 4:18).

Rodzaje czynów zabronionych

Mały grzech:

Każdy czyn zabroniony, którego szariat nie przewiduje kary.

Grzech ciężki:

Każdy czyn zabroniony, dla którego przepisano specjalną karę w postaci przekleństwa, wyrzeczenia się, opisu aktów niewierności, uchylania się lub braku wiary, albo porównania z poganami, obrzydliwymi zwierzętami i tym podobnymi.

Mały szirk:

Jest to mniejsze niż większe uchylanie się i większe niż zwykłe grzechy.

Wielki szirk:

Największy ze wszystkich zakazanych czynów.

Liczba:

Nie jest dokładnie określona, ale zdefiniowana przez powyższą regułę.

Stopnie:

Istnieją różne stopnie grzechów głównych, ponieważ Prorok powiedział: „Do największych grzechów głównych należą...”.

Przepis sprawcy:

- Wierzący, brak wiary/ wierzący
- Przez wiarę, grzesznik przez swój grzech.
- Ile jest wiary, wierzący jest jej oddany i tyle grzechów, ile ją odrzuca.
- Nie siada się z nim, gdy popełnia wielki grzech.

Regulacja:

Pokuta jest obowiązkowa, ponieważ Posłaniec powiedział: „Jeśli złodziej nie żałuje przed śmiercią...” i powiedział: „Kto się zbawia od wielkich grzechów...”.

Rodzaje zeba/uboju

Ofiara dla Allaha: jest to przepisane. Przykładem tego jest ubój rytualny.

Ofiara dla kogoś innego niż Allah, w imię chwały i miłości do niej (autor był ukierunkowany na ten rodzaj):

To wielki szirk. Przykładem tego jest składanie ofiar dżinom i zmarłym.

Dopuszczalny ubój: jak na przykład ubój owcy na mięso, przyjmowanie gości, sprzedaż i tym podobne.

Drugi czyn naruszający islam

2) Wybór pośrednika między sobą a Allahem. Dotyczy to pośredników do którego woła, błaga, o który prosi i na którym się opiera. Jeśli człowiek tak postępuje, zgodnie z konsensusem wszystkich uczonych islamskich dopuścił się niewierności.

Rodzaje shefatu/wstawiennictwa

W tym co stworzenie może:

Jest to dozwolone pod czterema warunkami:

1. Aby obecny był ten, od którego się o to prosi.
2. Żeby żył.
3. Potrafił zrobić to, o co się go prosi.
4. By było przekonanie, że ta osoba jest tylko powodem, nie powodującym.

W tym, co może zrobić tylko Allah

Zatwierdzone wstawiennictwo:

To jest wstawiennictwo Allaha potwierdzone tylko w odniesieniu do Niego samego i nie wolno o to prosić nikogo poza Nim. Ma trzy warunki:

1. Pozwolenie Allaha.
2. Jego zadowolenie z tych, którzy wstawiają się.
3. Jego zadowolenie z tych za których jest wstawiennictwo.

Zanegowane wstawiennictwo:

(autor celuje w ten rodzaj) Wstawiennictwo, którego poprawność zaprzecza Koran. Jest to shefat, którego oczekuje się od kogoś innego niż Allah, w tym, co może zrobić tylko Allah, a to jest wielkim szirkiem.

Wstawiennictwo dane tylko Prorokowi (PZN):

1. Wielkie wstawiennictwo.
2. Argumentowanie za złagodzeniem kary w ogniu jego wuja Abu Taliba.
3. Jego wstawiennictwo o otwarcie bram Raju.

Ogólne wstawiennictwo dane prorokom i posłańcom, aniołom, wierzącym (monoteistom) i dzieciom wierzących:

1. Wstawiennictwo, aby podnieść stopnie nagrody dla monoteistów.
2. Wstawiennictwo, aby monoteści, którzy zasłużyli na wejście w ogień, zostali oszczędzeni przed wejściem do niego.
3. Wyprowadzenie z ognia tych monoteistów, którzy do niego weszli.

Czy wolno człowiekowi mówić drugiemu: „Módl się za mnie”?

Jeśli czuje od niego pewną zależność, jest to lekki szirk; jeśli tak nie jest i prosi o modlitwę od żywego i obecnego człowieka, o którym wierzy, że nie jest sprawcą, ale przyczyną, jest to dopuszczalne, ale ważniejszym zamiast prosić o modlitwę od innego modlić się za siebie.

Zaufanie (Tevekkul)

Ma to miejsce wtedy, gdy dana osoba naprawdę polega na Allahu, ufając Mu i korzystając z dozwolonych środków prawnych (powodów). Jego regulacja brzmi:

Dozwolone:

Poleganie na życiu z poczuciem, co potrafi, bez odczuwania uległości i zależności od niego. Na przykład, zatrudniasz kogoś, aby coś dla ciebie sprzedał i polegasz na nim, że to zrobi.

Mały szirk:

To poleganie na żywej osobie od której czuje się zależnym. Przykładem jest to, że zdobywając zaopatrzenie, polega na kimś żywym, kogo nie uważa za przyczynę, ale za coś więcej. Mniejszy politeizm w zaufanie Dzieje się tak, gdy człowiek polega na żywej osobie, okazując jej potrzebę i odczuwając potrzebę. Tak jak człowiek polega na innej żywej osobie, która zapewni coś, traktując ją jako coś więcej niż tylko powód (środek, narzędzie).

Wielki szirk:

Jeśli zaufanie czuje się wobec kogoś innego niż Allah (autor miał to na myśli) Jest to Zaufanie uwielbienia i pokory oraz poczucie zależności. Jest to całkowite zaufanie temu, komu się ufa, gdyż wierzy się w jego moc wyrządzania szkody i przynoszenia pożytku. Na przykład zaufanie do osób zmarłych.

Czy poprawne jest powiedzenie: „Polegam na tej osobie” lub „Polegam na Allahu, a potem na tej osobie”? Co jest w tym względnie słuszne?

Niedobrze jest przywiązywać zaufanie do kogokolwiek innego niż Allah, ponieważ jest to akt serca skierowany wyłącznie do Allaha. Powinieneś powiedzieć „Upoważniłem” lub „Uczyniłem mojego przedstawiciela”. Prorok upoważnił licznych towarzyszy do reprezentowania go przy różnych obowiązkach publicznych i specjalnych.

Trzeci czyn naruszający islam

3) Nieuznawanie politeistów za niewiernych. Ten, kto nie uważa politeistów za niewierzących, kto wątpi w ich niewiarę lub uważa, że wyznawana przez nich wiara jest prawidłowa, dopuścił się niewiary.

Status politeistów w islamie

Każdy, do kogo dotarła religia Mahometa (PZN), jest niewierzącym w głębokiej niewierze, ponieważ Allah (chwała Mu) powiedział:

„A od tego, kto poszukuje innej religii niż islam, nie będzie ona przyjęta; i on w życiu ostatecznym będzie w liczbie tych, którzy ponieśli stratę”.

(Koran 3:85).

Czy Ludzie Księgi (Żydzi i chrześcijanie) są uważani za politeistów?

Tak, Ludzie Księgi/Wyznawcy Księgi, którzy nie wierzyli Mahometowi (PZN), są uważani za politeistów. Allah, Najwyższy, powiedział: **„Zwalczajcie tych, którzy nie wierzą w Boga i w Dzień Ostatni, którzy nie zakazują tego, co zakazał Bóg i Jego Posłaniec, i nie poddają się religii prawdy – spośród tych, którym została dana Księga – dopóki oni nie zapłacą daniny własną ręką i nie zostaną upokorzeni”.** (Koran 9:29).

A Prorok powiedział: „Przez Tego, w którego ręku jest „Na duszę Mahometa, każdy człowiek z tego narodu, czy to Żyd czy Chrześcijanin, który usłyszy o mnie i umrze nie wierząc w to, z czym zostałem posłany, będzie mieszkańcem Ognia”. (Hadis).

Czy to oznacza, że nie jesteśmy zobowiązani do przestrzegania umów z nimi?

Jesteśmy zobowiązani do honorowania umów. Bóg miłuje tych, którzy dotrzymują swoich przymierzy: **„Jakież może być przymierze bałwochwalców z Bogiem i Jego Posłańcem, z wyjątkiem tych, z którymi zawarliście przymierze w świętym Meczezie? I jak długo oni będą wierni wam, to i wy bądźcie wierni im! Zaprawdę, Bóg kocha ludzi bogobojnych!”** (Koran 9:7).

Ze względu na stosunek do politeistów ludzi można podzielić na trzy typy:

Ci, którzy uczestniczą w rytuałach i obchodach świąt i festiwali.

Ci, którzy ich krzywdzą, zabijając, okradając i oszukując ich.

Sprawiedliwe i właściwe relacje, takie jak te w Sunnah, polegają na nie uczestniczeniu w ich świątach i rytuałach, przy jednoczesnym wypełnianiu zawartych umów, utrzymywaniu dobrych relacji, uczciwego handlu i nawoływaniu do Islamu.

Czwarty czyn naruszający islam

4) Wierząc, że istnieje lepsze i bardziej kompletne przewodnictwo niż przewodnictwo Mahometa, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Ktokolwiek w to wierzy lub uważa, że osąd kogoś innego jest lepszy od osądu Boga, jak ten, kto woli osąd taghut od Jego osądu, jest niewierzącym.

Rodzaje osądów według prawa innego niż Allah

Wiara, że prawa szariatu nie są wystarczająco dobre i że lepiej jest sądzić według praw innych niż Allaha, jest głównym przejawem niewiary, który odwodzi człowieka od wiary. Allah Wszechmogący powiedział: „**Oni, poza Bogiem, uznali za swoich panów uczonych w piśmie i kapłanów. To samo uczynili z Jezusem, synem Marii. Mieli przykazane wierzyć w Boga Jedyne. Nie ma innego niż On boga. Chwała należy się tylko Jemu, a nie tym, których Mu przypisują**”. (Koran 9:31).

Ktokolwiek wierzy, że prawo Allaha jest najlepsze dla ludzi i że należy sądzić według szariatu, ale sądzi według prawa innego niż prawo Allaha ze względu na osobiste pragnienia, chęć zdobycia pozycji itp., popełnia tym samym w mniejszą niewiarę, która nie wynika z wiary i jest grzechem ciężkim. Jeżeli ponadto stosowanie prawa nieislamskiego narusza prawa danej osoby, będącej muzułmaninem, jest także ciemniznicą. Taka osoba jest narażona na popadnięcie w stan głębokiej niewiary, która wywodzi się z jej wiary.

Piąty czyn naruszający islam

5) Pogardzanie czymś, z czym przybył Posłaniec Allaha (PZN).
Ktokolwiek gardzi czymś, z czym przyszedł Posłaniec Allaha (PZN), nawet jeśli działa zgodnie z tym, dopuścił się niewiary.

Dowód, że akt ten narusza islam:

Allah Wszechmogący powiedział:

„Będzie tak dlatego, że oni znienawidzili wszystko, co objawił Bóg, więc on zniweczył ich dzieła”. (Koran 47:9).

„Na Twojego Pana! Oni nie uwierzą, dopóki nie uczynią Ciebie swoim sędzią we wszystkich sporach między sobą i dopóki nie poczują w swoich duszach ani trochę ciężaru z powodu Twojej decyzji, dopóki nie podporządkują się całkowicie.(nasze tłumaczenie)”. (Koran 4:65).

„Tego kogo Allah chce wyprawić prostą drogą – On jego serce otwiera na islam, a tego kogo chce zostawić w błędzie – On jego serce zaciska i uczyni zmęczonym gdy czyni wysiłek aby wlecieć ku niebiosom. A więc tak Allah tych którzy nie wierzą zostawia bez wsparcia(nasze tłumaczenie”.
(Koran 6:125).

Miłość i nienawiść w imię Allaha:

Miłość i nienawiść w imię Allaha są obowiązkiem religijnym i jednym z najsilniejszych więzów wiary.

Kogo mamy obowiązek kochać w imię Allaha?

Czyn, który podoba się Allahowi.

Jest to każda czynność przepisana przez szariat, na przykład tawhid.

Ten, kto czyni w praktyce to, co kocha Allah.

Są to prorocy i posłańcy, aniołowie, pobożni ludzie i każdy muwahhid (Muvehhid to ten, który wierzy w jedność Allaha i czci Jego samego).

Czas, który Allah kocha,

na przykład: noc przeznaczenia lub ostatnia trzecia część nocy.

Miejsca, które kocha Allah, takie jak Mekka i Medyna.

Kogo mamy obowiązek nienawidzić w imię Allaha?

Czyn który nienawidzi Allah,

to każdy czyn zabroniony prawem szariatu tak jak np szirk.

Tych którzy praktykują czyny których Allah nienawidzi,

tacy jak politeiści, fałszywych wiernych, szatana.

Czas, którego Allah nienawidzi,

taki jak czas oddawania czci Szatanowi.

Miejsca które Allah nienawidzi

takie jak te gdzie czyni się szirk.

Czy kobieta popełnia niewiarę, jeśli nienawidzi poligamii?

Kobieta nie odrzuca zasady szariatu dotyczącego poligamii, szariatu jako takiego, ale nie chce, aby jej mąż poślubił kogoś innego od niej i jest to czyn, za który nie może ponosić odpowiedzialności być obwiniana.

Szósty czyn naruszający islam

6) Wyśmiewanie czegoś z islamu. Ktokolwiek wyśmiewa i szydzi z czegoś z religii, z którą przyszedł Posłaniec Allaha (PZN), lub z czegoś z nagrody i kary Allaha, dopuścił się niewierności, a dowodem na to są słowa Allaha, Boga Wszechmogącego: „**Powiedz: „Czy to Bóg, Jego znaki i Jego Posłaniec, z których się naśmiewacie?” „Nie usprawiedliwiającie się! Staliście się niewiernymi, choć przedtem uwierzyliście.”** (Koran 9:65-66).

Ten, który wyśmiewa wiarę

Znaczenie i regulacja:

Wyśmiewanie jest kpiną, a kto-
kolwiek wyśmiewa lub umniejsza
wiarę, jest niewierzącym z głębo-
kiej niewierze i odejściu od wiary.
Ktokolwiek w niej umrze, będzie
przebywał w Ogniu na wieki. Niech
Allah nas chroni. Mamy obowiązek,
jeśli to możliwe, przeciwstawiać się
szyderstwom z wiary lub dystanso-
wać się od miejsc, w których ma to
miejsce. Wszechmogący powiedział:
„**On zesłał wam w Księdze: „Kiedy
usłyszycie znaki Boga, w które nie
wierzą i z których się wyśmiewają,
to nie pozostawajcie razem
z nimi, dopóki oni nie zaczną in-
nej rozmowy; albowiem wy wtedy
staniecie się do nich podobni!” Za-
prawdę, Bóg zbierze obłudników
i niewiernych w Ogniu, wszystkich
razem!”** (Koran 4:140).

Przyjęcie skruchy następuje pod następującymi warunkami:

- Wyrażanie chwały Allaha w spo-
sób godny.
- Wyparcie się tego, co powiedział,
szydząc z tego.
- Tym że powinien wykazywać wi-
doczne oznaki szczerej skruchy.
Allah przyjmuje szczerą skruchę od
tego, kto poniża Proroka, a władca
jest zobowiązany wymierzyć mu
przepisaną karę.

Czy takfir dotyczy wypowiedzi, które można interpretować jako pogardliwe?

Osobie, która wypowiedziała takie słowa, należy udzielić porady i wyjaśnień,
a jeśli nie zaakceptuje tych słów, orzeczenie w tej sprawie wydadzą wybitni
uczeni lub sądy szariat.

Takfir – w prawie islamu uznanie za niewiernego, jednej osoby, jak i całej
grupy).

Siódmy czyn naruszający islam

7) Magia (Czarostwo, Sihr). Niektóre rodzaje magii to magia rozdzielająca małżonków i magia łącząca mężczyznę i kobietę. Ktokolwiek to czyni lub jest z tego zadowolony, dopuścił się niewiary. A dowodem na to są słowa Allaha, Wszechmogącego:

„Ci dwaj aniołowie nikogo nie nauczali, nie uprzedzając wcześniej: „My tylko poddajemy was próbie, a wy nie bądźcie niewiernymi”. (Koran 2:102).

Magia (Sihr)

Prawo magii:

Magia jest niewiarą, ponieważ Allah Wszechmogący powiedział:

„Ci dwaj aniołowie nikogo nie nauczali, nie uprzedzając wcześniej: „My tylko poddajemy was próbie, a wy nie bądźcie niewiernymi”.
(Koran 2:102).

Oznaki magii:

- Naruszenie warunków poprawnej dopuszczalności szariatu.
- Pisanie niezrozumiałej mowy i urwanych liter.
- Obserwowanie gwiazd (astrologia) i czytanie z dłoni, czytanie z kubków.
- Udawanie wróżbity i jasnowidza.
- Pyta o imię matki.
- Wymaga od pacjenta zastosowania się do zakazów szariatu, np. opuszczenia modlitwy, modlitwy bez wspominania imienia Allaha itp.
- Przypisuje sobie wiedzę tajemną...

Zasady odwiedzin u czarownika:

Odwiedzanie czarownika oznacza udanie się do niego osobiście, wysłanie mu wiadomości lub przesłania, obejrzenie jego wróżb w programach telewizyjnych, czytanie horoskopów, chiromancję, taseografię itp. Przez czterdzieści dni modlitwa osoby, która odwiedza czarownika, nie jest przyjmowana, jak powiedziano w hadisie, a jeśli ona również mu wierzy, Prorok (PZN) powiedział: „Ktokolwiek udaje się do czarownika i wierzy mu, zaprzecza temu, z czym przyszedł Mahomet!” – Wyjątkiem jest sytuacja, gdy kompetentna osoba przyjdzie i wskaże mu grzech.

En-Nešra

Leczenie z magii (Polega ona na usunięciu czarów (zniszczeń) z zaczarowanego. **Nuszra** dzieli się na dwa typy:)

Dozwolony:

Szariat Ruqyah, dozwolone leki i modlitwy do Allaha. (Szariat Ruqyah jest rodzajem modlitwy, w której prosi się Allaha o ochronę lub uzdrowienie chorego oraz o usunięcie z ciała wszystkiego, co mu szkodzi - przyp. tłum.).

Zabroniony:

Leczenie za pomocą jakiejś magii. Prorok powiedział: „To jest „Diabelska robota””.

Odpowiedź dla wszystkich, którzy uważają, że dopuszczalne jest traktowanie magii magią

1. Koran i Sunna zabraniają łączenia magii z inną magią, co potwierdzają praktyki Towarzyszy i prawych poprzedników.
2. Osłabia to i obniża zasady szariatu zawarte w Koranie i modlitwach błagalnych.
3. To wzmacnia i popularyzuje praktykę magii.
4. Zastępuje bezpieczne i skuteczne leczenie Koranem i modlitwami, niebezpieczne leczenie i magię.
5. Aby usunąć magię za pomocą magii, konieczne jest, aby zarówno osoba usuwająca magię, jak i ta, z której się usuwa, zrobili diabłom to, czego chcą, aby unieważnić magię.
6. Cierpliwe znoszenie prób magii zostanie nagrodzone Rajem, jak oznajmił Prorok (PZN).
7. Rozwiązywanie jednego zaklęcia za pomocą drugiego jedynie zwiększa problem danej osoby, ponieważ jedno zaklęcie dodaje do niego kolejne.
8. Prorok (PZN) został dotknięty magią, lecz nie został poddany długiej magii, lecz Szariat Ruqyah.

Ósmy czyn naruszający islam

8) Pomaganie politeistom w walce z muzułmanami. Dowodem na to są słowa Allaha Wszechmogącego:

„**A kto z was bierze ich sobie za przyjaciół, to sam jest spośród nich. Zaprawdę, Bóg nie prowadzi drogą prostą ludu niesprawiedliwych!**” (Koran 5:51).

Pomoc politeistom w walce z muzułmanami:

Muzułmanin jest zobowiązany do okazania braku zaangażowania i niewiary w religię politeistów i dla politeistów oraz utrzymywać przyjazne stosunki z wyznawcami monoteizmu, okazując miłość do ich religii. Ktokolwiek umiłował niewiarę, lub był z niej zadowolony, lub pomógł jej, i politeistom, to taki człowiek jest niewierzący, który popadł w niewiarę, co prowadzi do oddalenia się od religii.

Pomoc dla niewierzących dzieli się na dwa rodzaje:

Niewierność z apostazją :

Pomaga politeistom w walce z muzułmanami z miłości do nich lub z nienawiści do muzułmanów oraz z pragnienia, aby niewierni pokonali muzułmanów.

Niewiara, która nie wynika z wiary.

Na przykład pomaganie im dla jakiejś ziemskiej korzyści, a nie z miłości do nich lub nienawiści do muzułmanów.

Dziewiąty czyn naruszający islam

9) Wiara, że komuś wolno odejść od szariatu Mahometa (PZN).
Ktokolwiek jest przekonany, że niektórym ludziom wolno wyjść poza ramy szariatu objawionego Mahometowi (PZN), tak jak Hidrowi wolno było wyjść poza ramy szariatu Mojżesza (PZN), dopuścił się niewiary.

Ktokolwiek uważa, że w przypadku niektórych osób przepisy szariatu nie mają zastosowania,

taka osoba, zgodnie z jednomyślną opinią uczonych, jest niewierzącym, którego głęboka niewiara prowadzi do porzucenia wiary. Trzeba mu wytłumaczyć, jak bardzo się myli. W państwie islamskim ma on możliwość pokuty i odrzucenia swojego stanowiska, w przeciwnym razie sąd skaze go na karę śmierci. Wszehmogący powiedział:

„Powiedz: „O ludzie! Ja jestem posłańcem Boga do was wszystkich, Tego, do którego należy królestwo niebios i ziemi”. (Koran 7:158).

Prorok powiedział: „Gdyby mój brat (Prorok) Mojżesz żył, nie miałby innego wyboru, jak tylko pójść za mną”.

Czy Hidr wyszedł poza ramy przestrzegania szariatu Mojżesza?

Nie ma wyraźnych dowodów na to, że Hidr wykroczył poza zakres szariatu Mojżesza swoimi czynami i możliwe, że nie został oskarżony o łamanie szariatu Mojżesza, ponieważ poprzedni prorocy zostali posłani do konkretnego ludu, a nasz Prorok został posłany do wszystkich ludzi, dlatego nikomu nie wolno wykraczać poza zakres szariatu.

Dziesiąty czyn naruszający islam

10) Odwrócenie się od wiary w Allaha. Odwrócenie się od religii Allaha oznacza jej nie studiowanie i niedziałanie zgodnie z nią, a dowodem na to są słowa Allaha, Wszechmogącego:

„Czyż może być ktoś bardziej niesprawiedliwy niż ten, który został napomniany poprzez Nasze znaki, a potem się od nich odwrócił? Z pewnością weźmiemy odwet na grzesznikach”. (32:22).

Odwrócenie się od religii Allaha

Prorok (PZN) powiedział: „Dla kogo Allah chce dobrze, tego uczy zrozumienia wiary.” Ten, kto odwrócił się od wiary, nie należy do tych, dla których Allah pragnie dobra, dlatego oddalił go od studiowania wiary. Allah Wszechmogący powiedział:

„Czyż może być ktoś bardziej niesprawiedliwy niż ten, który został napomniany poprzez Nasze znaki, a potem się od nich odwrócił? Z pewnością weźmiemy odwet na grzesznikach”. (32:22).

– Niesprawiedliwi to ci, którzy będą towarzyszami Ognia, niech Allah nas chroni.

Położenie osoby wyrzekającej się religii Allaha.

Jeżeli ktoś odwraca swój słuch i serce od Posłańca Allaha (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim), nie wierząc w niego lub uważając go za kłamcę; nie okazując mu ani miłości, ani wrogości; nie skłaniając się kategorycznie ku czemuś, z czym został posłany – taki człowiek popadł w wielką niewiarę, prowadzącą do odejścia od religii. Allah Najwyższy powiedział:

„Jeżeli mówi się do nich: „Kierujcie się do tego, co objawił Bóg, przychodźcie do Wysłannika”, wówczas wychodzi ich obluda. Odwracają się od ciebie całkowicie”. (Koran 4:61).

a także: **„I jeśli kto odwraca się od pamiętania o swym Panu, On wyznaczy mu niezwykle srogą karę”. (Koran 72:17).**

Wniosek autora

Nie ma żadnej różnicy między tymi wszystkimi czynami, czy ktoś robi to żartem, czy celowo i poważnie, czy też ze strachu, poza sytuacją, gdy ktoś jest do tego zmuszony. Wszystkie wyżej wymienione czyny są bardzo niebezpieczne i często popełniane, dlatego obowiązkiem muzułmanina jest zachowanie na nie ostrożności i obawianie się popełnienia któregośkolwiek z nich. Prosimy Allaha o ochronę przed tym, co sprowadza Jego gniew i bolesną karę. Niech Allah błogosławi i wita najlepsze ze swoich stworzeń – Mahometa oraz jego zwolenników i towarzyszy.

Nie ma znaczenia, czy sprawca dopuścił się tych czynów z:

Strach:

Osoba, która fałszywie twierdzi, że dopuściła się zdrady ze strachu i obawy przed utratą majątku i reputacji, podczas gdy w rzeczywistości nie była nawet do tego zmuszona. Wszechmogący powiedział: „Są wśród ludzi tacy, którzy mówią: „Wierzymy w Boga”. Jednak, kiedy przyjdzie im ponieść ofiarę dla Jego sprawy, uznają cierpienia, których doświadczają od innych ludzi, za karę od Boga. Kiedy jednak przychodzi od Boga pomoc, oni mówią: „My przecież zawsze byliśmy z wami”. Czyż Bóg nie wie najlepiej, co skrywają serca całego stworzenia?” (29:10).

Powaga:

Świadome popełnianie niewiary, bez uzasadnienia.

Rozrywka:

Osoba, która dopuszcza się aktu niewiary, twierdząc, że żartuje i dobrze się przy tym bawi.

Dokonywanie niewiary pod przymusem:

Osoba, która pod przymusem dopuszcza się aktu niewiary, nie jest niewierząca. Uważa się, że czyn został popełniony pod przymusem, jeżeli spełnione są następujące warunki:

1. Że faktycznie został do tego zmuszony, a nie zrobił tego z własnej inicjatywy ze strachu czy pochlebstwa.
2. Robił tylko tyle, ile jest się zmuszonym zrobić. Na przykład, jeśli będzie zmuszony przeklinać Boga, nie będzie obrażał Proroka (PZN) lub religii itd.
3. Unikał, na ile to możliwe, otwartego dopuszczania się zdrady.
4. Aby jego serce pozostało mocne w wierze.
5. Że to, co jest zmuszony zrobić, nie spowoduje, że inni ludzie zostaną wprowadzeni w błąd, że nie chodzi o wyrządzenie krzywdy drugiemu człowiekowi.

Bardzo ważne uwagi:

1. **Po pierwsze: autor** Dziesięciu aktów naruszających islam nie miał zamiaru wykorzystywać ich do otwierania drzwi do takfiru (uznania za niewiernego) wobec muzułmanów. Jego intencją było nauczanie muzułmanów tych uczynków, aby mogli ich przestrzegać, bo jeśli to uczynią, uchronią się przed wielkimi karami. Te akty stanowią wielkie niebezpieczeństwo, więc kto się o nich dowiaduje, powinien przekazać je innym, aby i oni mogli być chronieni.
2. **Po drugie:** poznając wiedzę o islamie, uchronimy się przed shirkiem. Posłaniec Allaha (PZN) powiedział: „Komu Allah chce dobra, tego uczy zrozumienia religii”. Jedną z najszlachetniejszych rzeczy i najważniejszych powinności jest nauczanie się rozumienia religii, ponieważ w ten sposób uchronimy się przed shirkiem, innowacjami i grzechami. Im więcej wiemy o religii, tym ostrożniejsi będziemy w tym, co robimy. I im ktoś jest bardziej wykształcony, tym jego wiara jest pełniejsza i tym bardziej szczerzy jest wobec Allaha.
3. **Po trzecie:** Nie wolno ogłaszać takfir przeciwko osobie, która dopuściła się aktu kufr, dopóki nie zostaną przedstawione wyraźne dowody i nie zostanie ustalone, że wszystkie przeszkody do takfir zostały usunięte, a orzeczenie w sprawie takfir nie zostanie wydane przez prawowitego władcę muzułmańskiego, lub upoważniony przez niego (uczony), podczas gdy inni muzułmanie tego nie robią, nie powinni sobie głowy tą kwestią.
4. **Po czwarte:** autor zakończył swoje dzieło słowami: **Szukamy schronienia u Allaha przed przyczynami Jego gniewu i Jego bolesnej kary**, co jest odzwierciedleniem jego dobrych intencji i współczucia dla czytelnika. On postępuje w ten sposób we wszystkich swoich pismach. Niech Allah przebaczy mu jego grzechy i wynagrodzi go najlepszą nagrodą.

Sprawdź swoją wiedzę

Odpowiedz na poniższe pytania:

1. Dlaczego uczeni rozpoczynają swoje prace pisemne od słowa bismillah?

.....

.....

.....

.....

2. Co oznacza „czyny naruszające islam”?

.....

.....

.....

3. Dlaczego uczeni używają różnych terminów, takich jak nevakid (które zniekształcają), mufsidat (które psują), mubtilat (które unieważniają)?

.....

.....

.....

.....

4. Czy wśród uczonych panuje zgoda co do tego, że te dziesięć rzeczy wywodzi się z wiary?

.....

.....

.....

.....

5. Czy liczba czynów wyprowadzających z wiary jest ograniczona:

A. Ich liczba jest ograniczona.

B. Ich liczba nie jest ograniczona.

C. Ich liczba nie jest ograniczona, ale ogranicza je ogólna zasada, według której je rozpoznajemy.

6. Dlaczego autor stwierdził, że istnieje dziesięć czynów naruszających islam?

.....

.....

.....

.....

7. Czy gdy w tekstach szariatu w odniesieniu do danej sprawy wymieniona jest jakaś liczba, oznacza to, że w każdym przypadku sprawa ogranicza się do tej liczby?

.....

.....

.....

.....

8. Dlaczego w tekstach szariatu czasami wspomina się o określonej liczbie, chociaż pytanie nie ogranicza się do tej liczby?

.....

.....

.....

.....

9. Podaj przykład zagadnienia religijnego, którego zakres jest ograniczony liczbą kwestii wymienionych w tekstach Objawienia?

.....

.....

.....

.....

10. Podaj przykład zagadnienia religijnego, którego liczba nie ogranicza się do kwestii wymienionych w tekstach szariatu.

.....

.....

.....

.....

11. Czy autor uważa, że było więcej niż dziesięć czynów naruszających islam?

.....

.....

.....

.....

12. Gdzie znajdujemy to w jego pracy?

.....

.....

.....

.....

13. Czy czyny naruszające islam mogą być w jakiś sposób ograniczone?

.....

.....

.....

.....

14. W jaki sposób ograniczamy czyny naruszające islam?

.....

.....

.....

.....

15. Dlaczego badamy czyny naruszające islam?

.....

.....

.....

.....

16. Czy ktokolwiek oprócz autora tej pracy pisał o czynach sprzecznych z wiarą i naruszających islam?

.....

.....

.....

.....

17. Czy w przepisach istnieje rozróżnienie między czynem naruszającym islam, a jego sprawcą?

.....

.....

.....

.....

18. Jaki jest tego powód?

.....

.....

.....

.....

19. Czy autor napisał tę pracę mając na celu nakłanianie jednostek do dokonywania takfiru?

.....

.....

.....

.....

20. Jakie obowiązki ma każda osoba, która jest świadoma czynów naruszających Islam?

.....

.....

.....

.....

21. Na jakiego rodzaju szirku, naruszającym Islam autor się skupia?

.....

.....

.....

.....

22. Jaka jest różnica między większym i mniejszym shirk?

.....

.....

.....

.....

23. Kiedy skrucha sprawcy poważnego shirk jest akceptowana, a kiedy nie?

.....

.....

.....

.....

24. Jakie wykroczenie i nieposłuszeństwo jest poważniejsze: drobne zaniedbanie czy grzech ciężki?

.....

.....

.....

.....

25. Jak możemy stwierdzić, czy dany czyn jest grzechem ciężkim?

.....

.....

.....

.....

26. Czy liczba grzechów głównych jest ograniczona?

.....

.....

.....

.....

27. Jakie orzeczenie przysługuje sprawcy grzechu ciężkiego?

.....

.....

.....

.....

28. Czy należy zasiadać w towarzystwie osoby, która popełnia wielki grzech?

.....

.....

.....

.....

29. Czy istnieje różnica w powadze poszczególnych grzechów głównych i jakie są na to dowody?

.....

.....

.....

.....

30. Czy do odpuszczenia ciężkich grzechów konieczna jest skrucha, czy też dobre uczynki mogą je zmazać?

.....

.....

.....

.....

31. Ile jest rodzajów czynów zabronionych?

.....

.....

.....

.....

32. Jakie są rodzaje głównego shirku?

.....

.....

.....

.....

33. Jakie są rodzaje zebhu?

.....

.....

.....

.....

34. Kiedy zebh jest uważany za grzech ciężki?

.....

.....

.....

.....

35. Jakie są rodzaje wstawiennictwa?

.....

.....

.....

.....

36. Czym jest tawakkul?

.....

.....

.....

.....

37. Ile jest rodzajów tawakkul?

.....

.....

.....

.....

38. Czy poprawne jest stwierdzenie „Polegałem na Allahu i tym i tym” i „Polegałem na Allahu, a potem tym i tym”:

A. Tak.

B. Nie.

39. Jak poprawnie powiedzieć odpowiedź na poprzednie pytanie?

.....

.....

.....

.....

40. Jaki jest dowód na to, że politeiści są niewierzący? Czy ludzie Księgi są uważani za politeistów?

.....

.....

.....

.....

41. Czy to oznacza, że nie jesteśmy zobowiązani do przestrzegania porozumień, które z nimi zawarliśmy?

.....

.....

.....

.....

42. Typy ludzi pod względem ich stosunku do niemuzułmanów?

.....

.....

.....

.....

43. Jaki jest podział sądu według prawa innego niż prawo Allaha?

.....

.....

.....

.....

44. Jaka jest zasada miłości i uczucia dla Allaha?

.....

.....

.....

.....

45. Kogo mamy obowiązek kochać, a kim pogardzać?

.....

.....

.....

46. Jakim rodzajem niewierności jest wyśmiewanie religii?

.....

.....

.....

.....

47. Jakie są warunki pokuty dla tego, kto szydzi z wiary?

.....

.....

.....

.....

48. Jaka jest zasada względem tego, kto poniża Proroka? Niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem.

.....

.....

.....

.....

49. Co powinien zrobić człowiek, który słyszy obelgi i lekceważenie Proroka?

.....

.....

.....

.....

50. Jakie są dowody na to, że praktykowanie magii jest niewiernością?

.....

.....

.....

.....

51. Jak rozpoznać czarownika?

.....

.....

.....

.....

52. Jaka jest zasada udania się do czarownika?

.....

.....

.....

.....

53. Co oznacza pójście do czarownika?

.....

.....

.....

.....

54. Jakie są rodzaje leczenia magii?

.....

.....

.....

.....

55. Jak zareagujesz na osobę, która uważa, że dopuszczalne jest leczenie siebie za pomocą magii od skutków magii?

.....

.....

.....

.....

56. Jakie jest orzeczenie w sprawie pomocy politeistom przeciwko muzułmanom?

.....

.....

.....

.....

57. Czy są osoby, którym wolno nie przestrzegać szariatu?

.....

.....

.....

.....

58. Czy Hidr wykroczył poza ramy szariatu Mojżesza (PZN)?

.....

.....

.....

.....

59. Jakie jest orzeczenie w sprawie odwrócenia się od wiary?

.....

.....

.....

.....

60. Wymień warunki, w których osoba jest usprawiedliwiona z powodu przymusu?

.....

.....

.....

.....

61. Jakie warunki musimy spełnić, aby uznać kogoś za zmuszonego do niewiary?

.....

.....

.....

.....

62. Dlaczego autor zakończył swoje dzieło modlitwą?

.....

.....

.....

.....

63. W jaki sposób muzułmanin będzie chronił siebie przed kufr?

.....

.....

.....

.....

Treść

1	Tekst Dziesięć czynów naruszających Islam	76
2	Komentarz	78
3	Wstęp autora	78
4	Pierwszy czyn naruszający Islam	82
5	Drugi czyn naruszający Islam	85
6	Trzeci czyn naruszający Islam	87
7	Czwarty czyn naruszający Islam	88
9	Piąty czyn naruszający Islam	89
10	Szósty czyn naruszający Islam	91
11	Siódmy czyn naruszający Islam	92
12	Ósmy czyn naruszający Islam	94
13	Dziewiąty czyn naruszający Islam	95
14	Dziesiąty czyn naruszający Islam	96
15	Wniosek autora	97
16	Sprawdź swoją wiedzę	99

Słownik

Ajet – wers w Koranie.

Alim – uczony, w j. arabskim, wiedzący, ten który wie. Jest jednym z 99 imion Allaha oznaczające „wszystko wiedzący”.

Aqidah – (Znaczenie językowe): Pochodzi z el-aqd, które oznacza „związać coś” co oznacza: „związałem z tym swoje serce i myśli”. „Aqidah” jest tym, co człowiek przyjmuje za wiarę. Mówi się: „ma dobrą aqidhę”, co oznacza: „wolny od wątpliwości”. – Aqidah jest dziełem serca, jest szczerą wiarą i potwierdzeniem czegoś w sercu. Znaczenie aqeedah w szariacie: „To wiara w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego Posłańców, Dzień Sądu oraz wiara w qadar (przeznaczenie), dobro i zło. Te rzeczy nazywane są filarami wiary”. Ogólne znaczenie językowe słowa Aqeedah jest takie, że jest to mocna wiara, tj. przekonanie, które nie budzi żadnych wątpliwości ani niepewności.

Bereket – to ciągły wzrost i wzrost. Bereket oznacza wzrost, rozwój i wzrost. Jest to wartość moralna i pozytywne uczucie danej osoby. Bereket ma znaczenie: zstąpienie Boskiej łaski i dobroci. Błogosławieństwo w każdym przejawie życia.

Da'wa – wzywanie do wiary, zaproszenia, które Bóg za pośrednictwem posłańców i proroków kieruje do ludzkości. To termin zaczerpnięty z idei propagacji Islamu. Oznacza pracę misyjną i polega ona na przekazywaniu przesłania Islamu niemuzułmanom i obojętnym muzułmanom, którzy nie praktykują.

Daif – po arabsku oznacza słaby, bezsilny, chory, niekompletny.

Daija – osoba szczerą, prawą w tym, co robi i pragnie ukierunkować się na drogę do Allaha).

Dżihad – Termin dżihad (po arabsku: جهاد) tak naprawdę pochodzi od arabskiego czasownika جاهد, którego językowe znaczenie to wysiłek, wysiłek i walka. Dżihad w islamie oznacza podjęcie największego wysiłku w celu osiągnięcia zadowolenia Allaha. Osoba biorąca udział w dżihadzie nazywana jest mudżahedinem. Dżihad jest bardzo ważną częścią islamu. W przeciwieństwie do chrześcijan, muzułmanie nie wierzą w ideę „kochaj swoich wrogów” ani „nadstaw drugi policzek, gdy ktoś cię uderzy” (choć chrześcijanie tylko deklaracyjnie twierdzą, że wierzą w te zasady). Zamiast tego wierzymy w boską zasadę „walcz z tymi, którzy walczą przeciwko tobie”. Ta ogólna zasada i wytyczna jest zgodna z naszą naturą ludzką i instynktem przetrwania. W naturze człowieka leży odwet za agresję oraz obrona swojego życia, mienia i majątku przed jakimkolwiek atakiem zewnętrznym.

Dua – W terminologii islamskiej dua oznacza akt przebaczenia. Jest to wezwanie Boga, rozmowa z Bogiem, naszym Stwórcą, naszym Panem, Wszechmogącym, Wszechmocnym. W rzeczywistości słowo to pochodzi z języka arabskiego i oznacza „wołać” lub „zapraszać”. Potwierdza wiarę człowieka w Jednego Boga i odrzuca wszelkie formy bałwochwalstwa i politeizmu. Dua jest w swej istocie podporządkowaniem się Bogu i przejawem ludzkiej potrzeby Boga. Błaganie jest potężnym narzędziem w życiu muzułmanina, gdyż stanowi bezpośredni kanał komunikacji z Allahem.

Hadżdż – językowo jest pielgrzymką. Terminologicznie hadżdż oznacza oddawanie czci Allahowi, wykonując określone rytuały zgodnie z naukami Proroka (PZN). Każdy muzułmanin ma obowiązek raz w życiu odprawić hadżdż, jeśli tylko może. Jest to pielgrzymka do Mekki, gdzie urodził się i doznał objawień Mahomet. **Stanowi jeden z pięciu folatów Islamu.**

Hashya, al-hashya to rodzaj strachu, w oparciu o wiedzę i zrozumienie wielkości tego, którego się boi, bogobojność.

Hidżra – czyli emigracja Mahometa z Mekki do Medyny.

Iblis – w mitologii perskiej i arabskiej odpowiednik Szatana, niech Allah przeklnie go.

Ihsan – ma takie znaczenia, jak „zrobić coś w piękny, dobry, poprawny i wysokiej jakości sposób; dokonywać pięknych i pożytecznych czynów; działać charytatywnie, uczcić kogoś. I oddawanie tym czci Allahowi.

Ikre – uczenie, czytanie to pierwsze słowo objawione w Koranie: Czytaj w imię swego Pana, który stworzył wszystko. Jest to pierwsze przykazanie Boga objawione w Islamie. Allah nakazał każdemu człowiekowi uczyć się i czytać. A to jeszcze przed przykazaniami i nakazami dotyczącymi modlitwy, postu i innych zasad szariatu.

Iman – w znaczeniu językowym: mocne potwierdzenie i wiara, do której nie dochodzi zwątpienie, a w szariacie: słowo na języku, przekonanie w sercu i praca ciałem, zwiększone przez dobre uczynki i umniejszane przez grzech. Jest przejawem wiary poprzez język, mocnego przekonania w sercu, działań serca i części ciała. Wiara wzrasta wraz ze wzrostem posłuszeństwa i maleje wraz z grzechem.

Inabet – to znaczy powrót do Allaha poprzez wykonywanie Jego rozkazów i stosowanie się do zakazów.

Islam – po arabsku znaczy „poddanie się Bogu”.

Isra – nocna podróż, pierwsza część najważniejszego objawienia proroka Mahometa (PZN).

Istiaza – oznacza szukanie schronienia i ochrony, a w terminologii szariatu oznacza szukanie ochrony i schronienia u Allaha.

Kufr – czyli akty niewiary, dzielą się na dwie grupy: „Kufrun Akbar” (Główny Kufr) i „Kufrun Asghar” (Mniejszy Kufr).

Meczet – słowo „meczeta” oznacza dowolny budynek, w którym oddaje się cześć Bogu, niezależnie od jego architektury.

Miraj, Miradż – dosłownie wniebowstąpienie – druga część najważniejszego objawienia proroka Mahometa (PZN).

Mubarak – (błogosławieństwo) coś, co przynosi korzyść, gdziekolwiek jest obecny. Słowo mubarek w swej istocie oznacza rozwój, wzrost, szczęście, łaskę, dobrobyt. Mubarak jest czymś, co ma w sobie błogosławieństwa, a błogosławieństwa w literaturze islamskiej oznaczają „niech Allah Wszechmogący da ci coś wielkiego w czymś małym”. Mamy więc przed sobą okazje, których nie możemy przegapić i które powinniśmy jak najlepiej wykorzystać, gdyż przegapienie zwykłej okazji to nie to samo, co przegapienie takiej, która pojawia się raz w roku (niektórzy w swej ignorancji sądzą, że Allah wybacza tylko w czasie Ramadanu, że modlitwy są przyjmowane jedynie w Noc Mocy, a życzenia spełniają się jedynie w Noc Pragnienia).

Narikaca – to kobieta która opłakuje zmarłego za pieniądze.

Masjid al-Haram – największy meczet na świecie i największe muzułmańskie sanktuarium. Znajduje się w Mekce, w Arabii Saudyjskiej. Na dziedzińcu meczetu znajduje się Al-Kaba, najświętsze miejsce dla muzułmanów. Muzułmanie z całego świata modlą się w kierunku Al-Kaby.

Nazr – oznacza, że zobowiązanie (do przestrzegania) szariatu, obowiązek osoby wobec siebie do czegoś, co nie jest dla niego obowiązkowe.

Qadar – (znaczy dosłownie „moc”) pojęcie tłumaczone różnie jako: „boskie przeznaczenie”, „boski dekret”, „dekret Allaha”, „przeznaczenie”. Jest koncepcją boskiego przeznaczenia w islamie. Allah jest wszechwiedzący i wszechmocny, wszystko, co się wydarzyło i wydarzy we wszechświecie, jest już znane. Jednocześnie ludzie są odpowiedzialni za swoje czyny i zostaną odpowiednio nagrodzeni lub ukarani w Dniu Sądu. Jest to koncepcja, według której zbawienie lub potępienie są z góry przeznaczone nam przez Boga.

Nisab – W szariacie (prawie islamskim) to minimalna kwota majątku, jaką muzułmanin musi posiadać, aby być zobowiązanym do dawania zakat. Zakat jest ustalany na podstawie kwoty nabytego majątku; im większy, tym większa wartość zakat.

Rukja, Ruqyah – to islamska forma egzorcyzmów, polegająca na recytowaniu niektórych wersetów z Koranu, fragmentów autentycznych przekazów Proroka oraz ogólnych modlitw o wsparcie i pomoc Boga. Elementami Rukja są wersety Koranu i modlitwy recytowane przez Proroka Mahometa, które okazały się skuteczne w niezliczonych przypadkach. Kodeks religijny islamu wyraźnie zabrania szukania pomocy u kogokolwiek innego niż Bóg, Bóg Wszechmocny i Wszechmogący. Czary i szukanie pomocy u demonów są sprzeczne z wiarą islamską i stanowią wielki grzech, dlatego są całkowicie zakazane.

Sayjid – muzułmański tytuł honorowy przynależny potomkom proroka Mahometa.

Sabur – oznacza: powściągliwość i rezygnację. W terminologii religijnej oznacza to: powstrzymanie duszy od niepokoju i gniewu, języka od żalu i organów ciała od tworzenia nieporządku. Cierpliwość jest jedną z najważniejszych i najbardziej wiążących zasad moralnych Islamu. Wszechmogący Bóg uczynił go niewyczerpanym źródłem dobra. Jej miejsce w wierze jest takie samo, jak miejsce głowy w stosunku do ciała. Jest to jedna z najboleśniejszych i najtrudniejszych rzeczy dla człowieka. Tylko ci, o których Allah, niech będzie uwielbiony, troszczy się i którym okazał swoje miłosierdzie, są cierpliwi. Istnieją trzy rodzaje cierpliwości: 1. Cierpliwość w wypełnianiu przykazań Allaha i czynieniu dobrych uczynków, 2. Cierpliwość wobec zakazów i grzechów (bycie wytrwałym w niepopelnianiu grzechów), 3. Cierpliwość wobec dekretów i przeznaczenia.

Szahada - to muzułmańskie wyznanie wiary, „Nie ma Boga prócz Allaha, a Mahomet jest Jego Wysłannikiem”. Jest to stwierdzenie uznania monoteizmu, filaru islamu, wiary w jednego Boga i posłannictwa Mahometa jako proroka.

Szirk – jest to zdecydowanie najcięższy ze wszystkich grzechów, jakie możemy popełnić. Jest to to dodawanie towarzyszy Allahowi, czyli politeizm. Są dwa rodzaje szirku: większy i mniejszy. Są trzy rodzaje głównego szirku: 1. Shirk w panowaniu Allaha (rububiyah), 2. Oddawanie czci komuś innemu niż Allah (uluhiyyah), 3. Unikaj imion i atrybutów Allaha, przypisywanie rzeczom stworzonym atrybutów Stwórcy (esmai ve sifat).

Shafa'a(h), Šefat - Językowo jest to wstawiennictwo, oznacza zebranie i zrobienie dwa z jednego. Terminologicznie shefat oznacza pośrednictwo na rzecz kogoś, mające na celu zapewnienie mu jakiejś korzyści lub usunięcie szkody (niechęć do krzywdzenia). Wiele wersetów Koranu jasno pokazuje, że wstawiennictwo jest w rzeczywistości sprawą Boga i że nikt nie otrzyma tego, czego mógłby się spodziewać poprzez wstawiennictwo ziemskie.

Teberruk – szukanie **bereketu** (wzrostu łaski). Teberruk to prośba o błogosławieństwo, a proszenie o błogosławieństwo, o coś, oznacza proszenie o błogosławieństwo za Jego pośrednictwem.

Tafwid – co oznacza całkowite powierzenie swojej sprawy Allahowi, zanim Allah wyda wyrok, którego nie znamy. Po drugie, zadowolenie z tego, co Allah postanowił i z tego, co się z nim stało w wyniku tego postanowienia.

Tāgūt – Tagut to wszystko, co powoduje, że człowiek przekracza swoje granice w oddawaniu czci, podążaniu za kimś lub w posłuszeństwie. Tāgūt to wszystko, co jest czczone oprócz Allaha.

Takfir – w prawie islamu uznanie za niewiernych i odstępców jednej osoby, jak też całej grupy.

Tawhid – czyli koncepcja jedyności Boga, stanowi samo sedno wiary islamskiej. Ta fundamentalna zasada nie tylko definiuje teologię islamską, ale kształtuje cały światopogląd i sposób życia muzułmanów. Tawhid pochodzi od arabskiego słowa „wahhada”, które oznacza „tworzyć jedność” lub „zjednoczyć”. W kontekście islamskim tawhid odnosi się do absolutnej jedności i wyjątkowości Allaha. Koncepcja ta zakłada, że Allah jest jeden, nie ma partnerów, potomków ani żadnych podobieństw do swoich stworzeń. Tauhid nie jest tylko koncepcją teologiczną, ale nadrzędną zasadą, która przenika każdy aspekt życia muzułmanów. Zrozumienie i stosowanie tawhidu prowadzi do głębokiego poczucia spokoju, celu i więzi z Allahem. Tawhid, będący fundamentem wiary islamskiej, nakazuje wierzącym uznać jedność Allaha we wszystkim, co ich otacza, i żyć zgodnie z tą świadomością. Trzy aspekty tawhid:

- **Tawhid al-Rububiyyah (Jedność Władzy)**
 - Wiara, że Allah jest jedynym Stwórcą, Podtrzymującym i Władcą wszystkiego, co istnieje
 - Uznanie absolutnej kontroli Allaha nad wszystkimi aspektami stworzenia
- **Tawhid al-Uluhiyyah (Jedność w Kulcie)**
 - Kierowanie wszystkich form czci wyłącznie do Allaha
 - Odrzucenie wszelkich pośredników między wierzącymi a Allahem
- **Tawhid al-Asma wa al-Sifat (Jedność w nazwach i atrybutach)**
 - Wiara w imiona i atrybuty Allaha opisane w Koranie i hadisach
 - Unikanie antropomorfizacji lub próba wyobrażenia sobie Allaha w ludzkiej postaci

Tevba – w islamie to wyrzuty sumienia, pokuta. Jest to jeden z obowiązków człowieka wobec Allaha, Boga Stwórcy. Traci ważność w dwóch przypadkach:

1. Wschód słońca na zachodzie. Wschód słońca na zachodzie jest jednym z wielkich znaków Dnia Sądu, opartym na Koranie i Sunnie.
2. Śmierć. „Nie przyjmuje się skruchy od tych, którzy nadal czynią zło aż do czasu, gdy w obliczu śmierci powie: **„Teraz naprawdę okazuję skruchę”, ani od tych, którzy umierają jako niewierni. Właśnie dla nich przygotowaliśmy bolesną karę.**” (Koran 4:19).

Tawakkul – oznacza szczere i całkowite zaufanie Allahowi w celu osiągnięcia korzyści i wyeliminowania szkód, z akceptacją i docenieniem przyczyn i skutków zachodzących w procesach fizycznych i chemicznych oraz innych prawach, które Allah ustanowił dla całego wszechświata, a ostatecznie zadowolenie z wyroku Allaha, jakiegokolwiek on jest. Tawakkul nie może zostać ukończony bez dwóch podstawowych wyznaczników. Pierwszym jest tzw. **Tafwid** – co oznacza całkowite powierzenie swojej sprawy Allahowi, zanim Allah wyda wyrok, którego nie znamy. Po drugie, zadowolenie z tego, co Allah postanowił i z tego, co się z nim stało w wyniku tego postanowienia.

Umma - naród, społeczeństwo, całą wspólnota islamska. Społeczność.

Vakuf – wartość, dziedzictwo świadomie oddane ludzkości bez czerpania korzyści materialnych.

Zakat – oznaczający oczyszczenie, wzrost, postęp. Zakat jest jednym z pięciu filarów islamu. jałmużna, stanowi obok wyznania wiary w jednego Boga (**szahada**), modlitwy (**salat**), postu (**sawm**) i pielgrzymki (**hadżdż**) jeden z pięciu filarów islamu.

Zebh – rzeź ofiarna zwierząt. Ubój rytualny to rzeź zwierzęcia w określonym celu, składane jest jako ofiara.

Wajib – to termin oznaczający obowiązek religijny, zgodnie z konsensusem ummy. To czyn, który musi zostać wykonany, a jego zaniechanie jest grzechem.

Książka jest vakuf i nie jest dozwolona jej sprzedaż

الكتاب وقف لله تعالى و لا يجوز بيعه

sarhaanet

attasselalelmi1

haythemserhan

haythem_serhan

Saarhan